Colecția AS DE PICĂ

LEI 20+1

NELL

BRET HARTE

California

COLECŢIA „AS DE PICĂ”

BRET HARTE

CALIFORNIA

V.1.0

Editura DANUBIU

CAP. I

MISIUNEA LUI JOHN BLUNT

John Blunt venea de la fortul Bidwell, călărind cu repeziciune. Fusese să cumpere merinde şi muniţii. Acum dădea pinteni calului ca să ajungă mai repede la Pine Forest, unde descoperise nu de mult, o vână de aur. Bogăţia aceia nu-i aparţinea numai lui, ci şi lui Sam Godfrey, tovarăşul său. Norocul fusese generos cu cei doi oameni care veniseră în munţi, în speranţă că vor fi angajaţi cowboy la vreo fermă. Aceasta le fusese ocupaţia şi în Nevada. Dar cumplita secetă a verii trecute cauzase pagube atât de mari crescătorilor de vite, încât, într-o singură săptămână, fură concediaţi din serviciu sute de păzitori de cirezi. Aşa se întâmplă că John Blunt plecă să şi caute norocul în California.

Într-o vale a muntelui Pine Forest, unde se treziră, deoarece se rătăciseră, dădură peste vizuina unui viezure. Înăuntru nu era însă nici urmă de animal. În schimb tot scormonind, observară că pământul pe care îl scoteau la lumina soarelui, avea un strat aurifer. Alţi oameni ar îl făcut un tărăboi imens, descoperind această vână auriferă şi ar fi transcris imediat pământul pe numele lor, săvârşind şi alte formalităţi în totul inutile.

Cei doi prieteni procedară inteligent. Dădură o goană de cal până la fortul Bidwell, cumpărară din ultimii lor bani, cazmale, ciocane, cazane şi o îndestulătoare provizie de alimente. Apoi, înapoindu-se la vâna de aur, îşi clădiră o cocioabă şi, în cea mai absoluta tăcere, începură să exploateze mina.

În primele zile, rezultatul muncii lor nu fu prea grozav. Mijloacele de exploatare şi lipsa de experienţă în materie a celor doi cowboy erau cauzele acestei nereuşite. Totuşi, găsiră atât aur, încât, după patru luni, să aibe cu ce să cumpere maşinile necesare unei exploatări raţionale. Ceva mai mult: după alte două săptămâni, se hotărâră să facă un drum până la Carson City, pentru ca să-şi înregistreze locul şi să înveţe cât mai

repede, de la oamenii de specialitate, secretele meseriei de exploatator de mine.

Gândul că putea să ajungă mare bogătaş, amuza copios pe John Blunt. Pentru vârsta lui – abia împlinise 25 de ani – aurul nu conta prea mult. Totuşi, îşi făureau diferite speranţe, căci până atunci viaţa îi oferise puţine plăceri. Avusese o copilărie groaznică. Pe tatăl său nu-l cunoscuse; murise pe când era foarte mic. Crescuse într-un orfelinat.

După ce terminase şcoala, fu angajat curier la o fermă, la un an i se dădu un cal, iar după alţi doi nu mai era pe „Sage Plaine” din Nevada, nici un cowboy care să se ia, cu el, la întrecere la călărie tir sau box.

Cursa continua nebuneşte... Munţii deveneau din ce în ce mai vizibili şi, în curând, îşi împinse animalul prin strâmtoarea din „Thousand Creek”, pe care natura o săpase – în mii de ani de lucru – în rocile de granit.

Încă o zdravănă goană de jumătate oră şi ajunse ia ţintă. Drumul se lărgi într-o vale, în formă de căldare, al cărei pământ pietros era acoperit cu un strat subţire de humă adusă de ploaie şi de vânt.

În cel mai depărtat colţ al văii fusese clădită coliba primitivă, foarte aproape de groapa pe care cei doi căutători de aur o descoperiseră.

Călăreţul se apropiă până lângă craterul făcut în pământ şi aplecându-se peste orificiu, strigă:

— Sam, cârtiţă bătrână, ieşi afară! Am o mulţime de lucruri bune. Astăzi nu mai lucrăm.

Nu primi nici un răspuns. Îşi lăsă privirea să lunece asupra gropii şi constată că toate uneltele zăceau fără să fi fost întrebuinţate.

— Ce s-a întâmplat? murmură el. Este contrar obiceiului lui. Oare o fi bolnav?

Când se apropiă de colibă, constată că Sam probabil să fi plecat călare, căci pământul era scormonit de potcoave de cai.

— Desigur asta este, îşi spuse el. Nici cei doi cai numai se văd.

John descălecă şi se apropie de colibă. Văzu noi urme de copită şi înţelese totul. Mobilierul era sfărâmat şi risipit prin toată odaia, iar în mijloc, într-o baltă de sânge, zăcea Sam Godfrey!

Cu ochii sticloşi, fixaţi pe tavanul afumat al strâmtei încăperi, el era trântit pe spate, cu picioarele desfăcute şi cu pumnii strânşi parcă ar fi vrut să se bată.

După o scurtă cercetare, John Blunt ajunse la concluzia ca prietenul său fusese ciuruit de gloanţe, de oameni – pe care nebănuindu-i – îi lăsase să intre în casă.

Din primul moment, John avu senzaţia că Sam ar fi vrut să-i mai întindă odată mâna. Când văzu însă micul ceas din mâna mortului, atunci pricepu ce vroia, parcă, să-i spună cadavrul. „Ceasul, John, i l-am rupt unuia dintre ticăloşi de pe mână, înainte de a mă fi răpus şi a ne fi furat aurul. Poate îţi va fi de folos să-i descoperi pe ucigaşi şi să te răfuieşti cu ei”.

Sub un brad negru, John îi aşternu prietenului său patul din urmă. După ce astupă groapa şi împlântă o cruce rustică, formată din două bucăţi de lemn necioplit, se pregăti de plecare.

Trebuia să se grăbească, dacă voia să prindă banda de ucigaşi. Căci balta de sânge îi arăta că asasinatul fusese comis de cel puţin 24 de ore.

După urmele lăsate era vorba de patru-cinci persoane care plecaseră fără grijă, pe o cărare foarte îngustă care urca din vale pe coama muntelui. De acolo, ei nu puteau trece, prin strâmtoarea dintre Pine Forest şi Harlequin Hills, decât în pustiul Black Rock, un deşert groaznic, care nu era însă inaccesibil pentru obişnuiţii ţinuturilor Californiei. Până la primul popas era un drum de cinci-şase zile. Avea dar timp să-i prindă dacă se va grăbi.

Soarele mai era dar pe cer când, aruncând o ultimă privire îndurerată asupra mormântului prietenului său, sări în ş a şi-şi îmboldi calul spre prăpăstioasa coastă. Când ajunse sus de tot bănuielile lui asupra drumului luat de tâlhari, se confirmară. Urmele, care pe pământul cel moale ale pădurii se vedeau clar, se întindeau în linie dreaptă de la strâmtoarea care cobora spre pustiu. În amurg ajunse pe locul unde poposiră bandiţii, în ajun. Ei făcuseră acolo un foc uriaş. Din cenuşă mai scânteiau cărbuni înroşiţi.

Păreau lipsiţi de frică căci, după urmele găsite, nu se grăbiseră şi părăsiră tabăra spre dimineaţă. John socoti că avansul lor era de maximum 12 ore, pe care putea să le facă în două zile. El acordă o deosebită atenţie cercetării locului unde fuseseră priponiţi caii. După socotelile lui, era vorba de şapte animale. Scăzând cei doi cai furaţi rămâneau încă cinci, ceea ce arăta că numărul călăreţilor era de cinci.

Deşi bravul roib acoperise în ziua aceia o distanţă respectabilă, stăpânul său decise să mai facă câteva mile,

înainte de repausul de noapte.

Omul şi animalul dormiră câteva ore într-o vâlcea şi nu fură deranjaţi de şacalii care dădeau târcoale lagărului.

Stelele mai erau pe cer când John Blunt puse şeaua şi încălecă.

Îşi continuă drumul prin albia secată a unui râu şi când munţii rămaseră mult în urmă, apăru soarele, Uriaşa sferă roşie se ridică uşor la orizont. John Blunt îşi opri calul şi respiră adânc. Înaintea lui se întindea pustiul.

CAP. II

LA HANUL DIN SILVERDEEN

„Omul din Nevada” era numele dat de presă, autorităţi şi particulari, conducătorului unei bande care de luni de zile băgase groaza în tot ţinutul, prin nefasta ei activitate. Băncile, căile ferate, fermierii şi căutătorii de aur trebuiau să plătească tribut acestor canalii. Banda se mai ocupa cu răpirea persoanelor bogate şi influente, pentru care cereau să li se plătească sume mari de răscumpărare.

Poporul găsi pentru această bandă, care avea venituri uriaşe, numele cel mai potrivit, poreclind pe bandiţi „Reapers”, adică „Secerătorii”.

Ultima ispravă a bandei era de o nemaipomenită îndrăzneală. În valea „Pleasent”, fu atacată în plină zi, ferma Colly, una din cele mai bogate înjghebări ale ţinutului. În mâna bandiţilor căzuse suma de 120.000 de dolari. Colly, împreună cu soţia, doi copii şi servitorii fură omorâţi fără milă iar casei i se dădu foc. Când cowboyi observară coloana de fum şi veniră în galop de la locurile de păşunat, găsiră doar nişte ziduri înnegrite şi cadavre calcinate.

Din familia fermierului nu scăpă decât fiica acestuia, Sylvia, în vârstă de 18 ani, care se găsea în timpul nenorocirii la un pension din Carson City. Bărbaţii din valea Pleasent se strânseră şi cutreierară, în mai multe grupe şesurile şi munţii. Totuşi, după câteva zile se întoarseră blestemând şi vociferând, cu caii obosiţi şi gloanţele neîntrebuinţate, fără să fi găsit banda de ucigaşi.

Autorităţile cerură concursul armatei, pentru a libera regiunea de acest teribil flagel. Spre valea „Pleasent”, unde era centrul

activităţii acestor fioroşi bandiţi, sosi un escadron cu ordinul de a nu lăsa necercetat nici un colţişor al ţinutului şi nici o fermă.

Dragonii îşi executară misiunea cu cea mai mare atenţie fără să ajungă însă la alt rezultat decât acela de a fi sucit capul la câteva fete din Silverdeen, un mic cătun dintre valea Grass şi valea Pleasent.

În aceeaşi zi în care dragonii primiseră ordin să se întoarcă în garnizoana lor, sosi călare, în acest orăşel, John Blunt. Era după săptămâni de inutilă cercetare.

Casa cea mai mare şi cea mai frumoasă din Silverdeen aparţinea văduvei Micaela Tronido, o spaniolă care venise, acum câţiva ani, cu bărbatul ei, din Mexico şi se stabilise acolo.

Ţinea un aşa numit salon – o cârciumă – care nu se bucura de o reputaţie bună. Dar tocmai aceasta îi sporise clientela. Şi când John Blunt descălecă, obosit şi prăfuit, pentru a-şi uda gâtul uscat, zări mai mulţi cai în faţa uşii.

Cowboyul intră, zornăind din pinteni, în cârciumă.

Mesele erau goale, dar de-a lungul tejghelei se găseau înşiraţi vreo 10-12 bărbaţi – cultivatori, cowboy şi doi dragoni. În spatele tejghelei, stătea o femeie, căreia nu-i ajungeau mâinile pentru a umple paharele.

— Bună ziua, domnilor, spuse noul venit, care se îndreptă spre tejghea.

Nimeni nu răspunse la salut şi, ca la comandă, conversaţia amuţi. Toţi beţivanii se uitară la străin. Acesta îşi făcu liniştit loc printre ei, fără a acorda vreo atenţie figurilor mirate ale bărbaţilor. El comandă:

— Un pahar cu sifon, fetiţo, cu un strop de whisky.

Fruntea femeii se încruntă.

— Eu sunt doamna Micaela Tronido, proprietara acestei gospodării. Ai înţeles?

— Nu puteam să-mi închipui că această baracă vă aparţine, deoarece păreţi prea tânără.

În ochii ei luci o scânteie şi sângele îi năvăli în obraz.

— Străine, se pare că nu ştii ce este politeţea. Te sfătuiesc, de aceea, să-ţi bei whisky-ul într-altă parte.

John râse cu poftă.

— Vin din pustiu. Acolo se uită cum trebuie să te porţi cu femeile frumoase. Sincer spus, nu am avut intenţia să vă ofensez.

Faţa mexicanei se lumină. Ea se duse după sticla de whisky,

pentru a da noului venit băutura cerută.

Micaela Tronido era o femeie foarte frumoasă, de aproape 30 de ani. Ochii mari îi străluceau pe faţa-i frumoasă, încadrată de un păr negru ca pana corbului, iar mişcările ei respirau armonie şi graţie.

Când cu doi ani înainte, în timpul unei lupte în local, în urma unui joc prea agitat – un glonte de revolver îi omorâse bărbatul – ea se decise să conducă singură afacerea. Privitor la clientelă, ea nu avea de ce să se plângă. De asemeni primise o sumedenie de cereri în căsătorie dar nu reţinuse nici una. Oamenii povesteau că este amanta lui Dirk Grosse, un fermier din valea Grass şi că – pe lângă acesta – nu era prea mult legată de morală. Erau însă numai bârfeli. Care era adevărul în chestiunile de inimă nimeni nu putea afirma cu preciziune.

— Mulţumesc, doamnă, spuse John Blunt, când cârciumăreasa îi umplu paharul.

— Gustaţi, zise ea cu un gest prietenos. Are un gust bun.

Ceata ascultătorilor începu să se manifeste şi Ed Raffert, un lungan spuse categoric:

— Când va veni timpul să te ocupi şi de noi. Cred că i-ai surâs destul străinului?…

Micaela ţipă la el:

— Ţine-ţi gura, Raffert, altfel zbori afară. Este treaba mea cu cine vorbesc sau nu.

Cel vizat murmură:

— Dracu’ ştie cine o fi?… Poate aparţine bandei Secerătorilor şi a venit aici numai pentru ca să spioneze?

John Blunt, care-şi băuse whisky-ul, împinse paharul şi se ridică.

— Foarte bine calculat, camarade. Am venit la Silverdeen pentru a spiona.

— Aşa se şi pare, se răsti celălalt.

Cowboy-ul puse mâna dreapta pe revolverul care-l ţinea într-o parte.

— Cred că nu ai intenţia să cauţi ceartă căci s-ar putea să capeţi o a doua gaură de glonte în obraz. Numai că ar fi ceva mai sus… Bunăoară în frunte.

Ed Raffert mişcă dispreţuitor din umeri…

— Câinii care latră nu muşcă, mormăi el.

John Blunt răspunse:

— Cunosc specia căreia îi aparţii, murdarule. Ai gura plină şi

totuşi nu spui nimic când un altul mişcă numai dintr-un deget.

Aceste vorbe erau ca sare pe rană. Ed Raffert se apropia încetişor de adversarul lui.

— Tăcere! porunci foarte energic Micaela. În prăvălia mea, nu vreau încăierări. Duceţi-vă pe stradă dacă vreţi să vă bateţi sau să vă împuşcaţi. Fiţi gentlemeni.

În clipa aceia critică, uşa scârţăi şi în local intră, înclinându-se, un chinez. Atenţia tuturor se îndreptă asupra omului galben care, într-o englezească stricată, ceru permisiunea să se producă în faţa lor.

Micaela, bucuroasă de faptul că sosirea chinezului punea capăt certei, fu imediat de acord şi bărbaţii se întoarseră nerăbdători în mijlocul odăii. Şi Micaela păşi de la locul ei din dosul tejghelei şi se aşeză lângă John Blunt atât de aproape încât acesta îi putea simţi căldura corpului pătrunzându-i prin haine.

— Să fi bucuros, străine, că ciocnirea ta cu Ed Raffert s-a terminat atât de uşor, îi murmură aceasta. Este un tip sălbatec pentru care o viaţă omenească nu are nici o valoare. Este cel mai rapid trăgător din văile noastre şi nu trage niciodată alături.

— Îţi mulţumesc, doamnă, pentru prietenosul d-tale avertisment. Cred însă că pot să afirm că nu port revolverul meu în glumă.

Lunganul observă cu tulburare intimitatea pe care o arăta cârciumăreasa străinului şi îşi vărsă mânia pe chinez, care tocmai scoase obiectele necesare dintr-o batistă neagră.

— Lucrează mai repede, canalie galbenă, altminteri îţi tai coada! îi porunci el.

— Sunt gata, spuse ameninţatul, care ceru unuia dintre dragoni câteva foiţe de ţigară.

Cu o îndemânare uimitoare, în câteva secunde, el transformă foiţele cele subţiri în fluturi, pe care îi aruncă în aer şi îi gonea prin odaie, cu un evantai. Făcând încontinuu vânt, chinezul ţinea fluturii de hârtie la aceeaşi înălţime şi îi conducea, râzând prietenos, foarte aproape de spectatori. Totuşi, când trecu prin faţa lui Raffert acesta îi smulse, blestemând, evantaiul din mână şi ţipă la el:

— Scamator afurisit, asta este tot ceea ce şti? Asemenea nerozii sunt pentru copii, nu pentru oameni maturi.

Chinezul, mai întâi, se ghemui ca şi cum ar fi vrut să blesteme pe batjocoritorul său, dar imediat se îndreptă, rămânând umilit şi culegând încet, unul după altul, fluturaşii de hârtie.

— Ticălosule, izbucni cârciumăreasa către cowboy-ul mâniat, dacă nu-ţi place atunci şterge-o repede. Pe oaspeţii mei să-i laşi în pace. Ai înţeles?

Raffert o luă în râs.

— De când chinezii sunt consideraţi oaspeţi? Va fi grozav localul în care se va întâmpla aceasta.

El râse tare şi provocător şi încercă să atragă şi pe ceilalţi de partea lui. Nimeni nu-i făcu această plăcere şi toţi îl priveau mai mult pe cowboy-ul străin, ca şi când ar fi aşteptat de ia el o lămurire a situaţiei. Acesta însă nu se mişcă, ceea ce îl făcu pe Raffert să continue:

— Chinezii sunt câini laşi şi cu câinii laşi se procedează astfel!

Cu o violentă smucitură, el trase chinezului evantaiul, îl rupse în mai multe bucăţi, aruncă hârtiile în obrazul acestuia şi îi dădu câteva palme răsunătoare.

Din nou se păru că omul galben vrea să se arunce asupra adversarului său, dar înghiţi şi această violentă ofensă. Totuşi în ochii lui lucea ceva suspect.

Cei mai mulţi dintre bărbaţi se depărtară. Numai câţiva, cunoştinţe sincere ale bătăuşului, rânjiră la aceasta. Micaela însă ţipa puternic şi vru să se îndrepte spre lungan. John Blunt o trase atât de puternic înapoi încât ea se clătină.

Apoi se îndreptă către el.

— Ne-ai învăţat de minune cum să ne purtăm cu cânii laşi, spuse el.

Ed Raffert râse ironic şi-i răspunse:

— Cred că ai profitat ceva din lecţia mea.

— Aşa cred şi eu, îi spuse John fără urmă de supărare. Însă în clipa următoare îi trimise doi pumni atât de puternici încât Raffert se împletici şi căzu greu la pământ. Imediat însă sări în picioare şi-şi apucă revolverul. Totuşi, înainte să fi pornit împuşcătura pumnul adversarului său îl lovi de aşa manieră în obraz încât se întinse din nou la pământ, cu gemete înăbuşite.

Numai decât se repeziră asupra atentatorului, ca o bandă de lupi turbaţi, tovarăşii învinsului. John Blunt, fără să dea măcar un pas înapoi, îi aştepta cu ochii sclipitori. Când primul din bandă vru să se întindă spre el pumnul lui porni şi din nou un adversar fu scos din luptă.

Dragonii se aruncară atunci între agresori şi străin şi fără îndoială sfârşitul ar fi fost o chelfăneală zdravănă cu focuri de revolver, dacă un bărbat nu ar fi intrat în local şi n-ar fi cerut, cu

o voce tunătoare încetarea luptei.

Bătăuşii se risipiră. Proprietăreasa însă fugi cu un strigăt de uşurare spre noul venit.

— Slavă Domnului, Dirk Gosse, ai venit în clipa cea mai potrivită. Altminteri, banda mi-ar fi sfărâmat totul.

Dirk Gosse era un tip înalt şi impozant, de o construcţie masivă şi o sănătate vizibilă, putând să aibe 30 de ani. Pe faţa lui, proaspăt bărbierită, luceau o pereche de ochii negri.

— Ce s-a întâmplat aici? răsună întrebarea lui poruncitoare.

— Raffert şi-a căutat ceartă şi în sfârşit şi-a găsit naşul, îl lămuri femeia.

Privirea bărbatului merse de jur împrejurul odăii şi se opri asupra lui John Blunt.

— Acesta e? întrebă el pe Micaela.

— Da, acesta a arătat, în sfârşit, odată, oamenilor că barbariile nu trec totdeauna nepedepsite.

Dirk Gosse se apropiă încet de cei doi călăreţi ai săi, care zăceau la pământ şi îi izbi puternic cu piciorul. Icnind, ei se rostogoliră pe o parte.

— Sculaţi-vă! Dar ceva mai repede! Văd, cu părere de rău, că dracul nu v-a luat încă de tot.

Învinşii se ridicară cu greu şi sângele le ţâşnea abundent.

Raffert aruncă o privire veninoasă învingătorului şi se aplecă spre revolver. Stăpânul său ţipă la el:

— Cred că pentru astăzi ţi-e destul. Pleacă de aici! Şi tu de asemeni, Slug, porunci el celui de al doilea.

Cei doi cowboy părăsiră localul fără să spună un cuvânt, clătinându-se ca şi când ar îi fost beţi. Dirk privi după ei şi o umbră de dispreţ îi apăru în colţurile gurii. Apoi se plantă în faţa lui John Blunt şi-l întrebă poruncitor:

— De unde vii, străine şi încotro te duci?

Faţa întrebatului fulgeră.

— Cred că nu vă simţiţi autorizat de a mă descoase. Nu sunt obişnuit să dau socoteală, domnule… domnule…

— Mă numesc Dirk Gosse şi sunt crescător în valea Grass.

— Îmi pare bine, eu sunt John Blunt, din Nevada.

— Călăreţ?

— Da!

— Vrei să te angajezi la mine? Aş avea nevoie de încă vreo 4-5 bărbaţi curajoşi şi cu prezenţă de spirit ca d-ta.

Ochii crescătorului păreau că vor să-l străpungă pe John Blunt.

Acesta se gândi şi apoi răspunse:
— Nu cred să-mi priască aerul aici. Îţi mulţumesc pentru prietenoasa ofertă însă, din păcate, trebuie să plec. Am treabă într-altă parte.
— Bine, văd că nu este nimic de făcut!
Fermierul îi întoarse spatele, îndreptându-se spre ceilalţi bărbaţi îi întrebă de bătălie.
John folosi această împrejurare pentru a plăti consumaţia comandată.
Micaela îi râdea cochet.
— Gata de plecare?
— Da! sună scurtul său răspuns.
— Mai rămâneţi mult în oraşul nostru?
— Nu cred!
— Păcat, suspină ea privindu-l lung.
El privi mirat frumoasa femeie. Sângele începu să-i curgă mai repede prin vine.
— De ce păcat? întrebă el.
— Pentru că aşi fi vorbit, măcar odată, cu multă plăcere, nestingherită, cu d-ta.
— Sunt un partener foarte puţin amuzant, doamnă. Nu v-aţi distra prea mult cu mine.
Ea rămase la punctul ei de vedere.
— Precis însă nu ţi-ar strica, să dormi ca lumea cel puţin o noapte. Rămâi aici până mâine!
John ezită. Totuşi, ea avea dreptate.
— Dacă aveţi o odaie pentru mine aş rămâne, mai ales că nu mai este mult până să înnopteze spuse el cu rezervă.
Micaela îi răspunse repede:
— Desigur că am o odaie pentru d-ta. Adesea rămân aici, pentru înnoptat, destui călători.
— Atunci, bine! Voi încerca şi eu odată să văd cum se doarme în paturile d-tale. V-aş ruga însă să-mi daţi hrană şi un adăpost pentru calul meu.
— Calului d-tale îi va merge tot atât de bine ca şi d-tale.
Ea îl privi cu multă căldură.
John Blunt ieşi în stradă pentru a-şi conduce calul la grajd.
În faţa uşii stătea chinezul, care părea că îl aşteaptă.
— Ei chinezule, îi spuse cowboy-ul prietenos. Palmele nu pot să ţi le iau înapoi de pe obraz. Cred însă că le-am plătit, celuilalt, cu procente.

Omul cel galben se înclină.

— Tsung Tsang îţi este recunoscător că l-ai pedepsit, spuse el.

— Pentru ori care altul, aş fi făcut la fel. Nu pot să sufăr ca un asemenea vagabond să se atingă de oameni, lipsiţi de apărare.

— Domnule, eşti un adevărat bărbat. Formidabil pumni Aş putea să-l dau o bună întrebuinţare.

John râse.

— Mie sau pumnului?

Chinezul răspunse cinstit:

— La amândoi!

Cowboy-ul îl privi uimit pe asiatic.

— Pentru ce, dacă îmi este permis să întreb?

— Ca ajutor în lupta contra bandei „Secerătorilor” şi contra conducătorului ei, Omul din Nevada.

În apropiere răsunară sunete de trompetă.

— Pleacă militarii, lămuri chinezul.

Uşa din spatele lor fu smulsă cu putere şi dragonii, care discutaseră în cârciumă, fugiră cu multă grabă afară. Ceilalţi oaspeţi priveau curioşi după ei.

Tsung Tsang îi mai râse odată prietenos cowboy-ului şi dispăru cu paşi grăbiţi.

CAP. III

ATACUL BĂNCII DIN MILL

Directorul de bancă Henry Painelow veni supărat la comisariatul orăşelului Mill, de pe râul Humboldt şi pătrunse fără a fi anunţat în odaia comisarului, Fred Strafford era tocmai ocupat să studieze un teanc de instrucţiuni pe care le trimisese guvernul cu privire la isprăvile „Omului din Nevada” şi ale bandei lui.

— Ce s-a întâmplat, directore? Pari foarte supărat, spuse comisarul vizitatorului, oferindu-i un scaun.

— Pentru moment, nu s-a întâmplat încă nimic, domnule comisar, dar probabil, foarte curând, se vor întâmpla mai multe.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător, dragă prietene, dacă ai vrea să te osteneşti să-mi vorbeşti în mai puţine şarade.

Painelow, un om de aproape 50 ani, mârâi:

— Dracul să-l ia pe bătrânul Newton. Tocmai şi-a găsit acum o oră, să lase în depozit, o jumătate milion de dolari.

— Fi bucuros, directore, că buna reputaţie a băncii mijloceşte depuneri atât de frumoase.

— Ah, da, depuneri! În două sau trei zile prostul bătrân îşi va ridica banii şi eu nu voi avea decât răspunderea pe toată această durată de timp.

— Ai dreptate, dragă directore, dar nu înţeleg în ce măsură era necesar să-mi aduci aceasta la cunoştinţă.

— Să-mi dai, pentru pază, o duzină de poliţişti, pentru tot timpul în care aurul bătrânului va sta la mine. Asta este totul.

— De ce tocmai o duzină? Cred că şi un singur om te-ar putea servi.

— Presupun că ai cunoştinţă cât contează unul singur pentru „Omul din Nevada” şi banda lui.

Comisarul se gândi puţin.

— Aha! Despre aceasta este vorba! Ţi-e frică de „Omul din Nevada”?

Celălalt răspuns înfrigurat:

— Da! Omul acesta are un fler extraordinar. Simte mirosul banilor la o distanţă de 500 mile. N-ar fi pentru prima dată când, în plină zi, ar sparge o bancă.

— Ai avut prevederea – mă gândesc la depunerea d-lui Newton – să te asiguri contra spargerilor? întrebă poliţistul.

— Din fericire am făcut-o cu toate că am avut de plătit o primă de asigurare foarte mare.

— Atunci de ce eşti atât de enervat, dragă prietene?

— Pentru că presimt că „Omul din Nevada” îmi va vizita banca.

Directorul de bancă se aplecă foarte mult spre Strafford, ca şi cum în odaie s-ar fi aflat vreun nechemat şi îi şopti:

— Dă-mi doisprezece oameni, domnule comisar! Poate îţi vei putea păstra gloria de a fi făcut nevătămătoare banda Secerătorilor şi pe şeful ei.

Comisarul se ridică şi se plimbă cu paşi mari de-a lungul şi de-a latul odăii.

Se gândi multă vreme până să răspundă:

— Bine, domnule director, vei primi astăzi după amiază oamenii. Voi veni şi eu în plus...

— Bravo, domnule comisar, aşteptam un asemenea răspuns. Îţi mulţumesc de mii de ori. Mi-ai ridicat o piatră de pe inimă.

— Datoria îmi porunceşte să viu în ajutor cetăţenilor, deşi nu cred în vizita bandei, spuse comisarul.

Fred Strafford, era un bărbat foarte energic, care ar fi putut ocupa cu succes şi un post mai important decât acela din orăşelul Mill. Cum plecă directorul băncii chemă sergentul de serviciu şi îi dădu instrucţiunile necesare. Când sosi noaptea, Strafford în fruntea unui grup de poliţişti încercaţi – părăsi comisariatul şi se îndreptă spre „City Bank”.

În faţa clădirii, în subsolul căreia era tezaurul băncii, se ridica un zid puternic care separa curtea de stradă. În această curte comisarul adăposti caii. Apoi îşi postă, în interiorul clădirii, oamenii iar el împreună cu bancherul, care nu prea vroia să meargă începură să vegheze, pitulaţi într-un colţ al încăperii după un ghişeu.

Trecuse de miezul nopţii şi zgomotul amuţise pe străzi. Numai dintr-un bar din apropiere mai răsunau melodiile unei orchestre. În depărtare se auzi uruitul unui tren, trecând peste macazul de intrare în gară.

În birourile băncii, poliţiştii moţăiră iar unii dintre ei adormiseră.

— Iubitule, am stricat, de pomană, odihna oamenilor mei, spuse poliţistul bancherului, care fuma de zor, în momentul când ceasul unui turn din apropiere sună prima oră a dimineţii.

Painelow mişcă din umeri.

— Îmi pare foarte rău că v-am stricat o noapte de odihnă. Dar dacă ticăloşii ne-au cruţat astăzi, mâine vor da buzna – în mod precis – peste noi, consolă el pe comisar.

— Îţi mulţumesc pentru frumoasa perspectivă ce mi-o arăţi. Din păcate nu pot s-o iau în consideraţie deoarece este exclus să-ţi pot ţine la dispoziţie toţi oamenii mei, în fiecare noapte. Transportă-ţi banii, dacă ai griji, în tezaurul Băncii Naţionale din Carson sau adu soldaţi. Ultimile dispoziţii, care au fost date pentru combaterea bandei, o permit.

Deodată răsunară mai multe împuşcături, undeva pe afară, în întuneric.

Ca la comandă, oboseala de plumb din ochii oamenilor dispăru, Toţi săriră în picioare şi traseră cu urechea.

Bancherul se făcu alb ca varul şi murmură:

— „Secerătorii”.

Strafford clătină din cap şi răspunse:

— Poate! În orice caz vizita nu îţi este adresată de astădată. Ea priveşte filiala băncii California, de pe strada Wilson.

Apoi se întoarse către oamenii săi şi porunci:

— Înainte, băieţi, pe cai şi după ei.

Câteva minute mai târziu, călăreţii părăsiră curtea şi comisarul închise după ei poarta cea grea.

— D-ta rămâi? îl întrebă timid bancherul.

Cel întrebat dădu din cap şi răspunse:

— Da, pentru că mai am o mână de băieţi de ispravă de rezervă.

Focurile de armă părură să crească, auzindu-se însă din ce în ce mai departe.

Amândoi ascultară şi bancherul murmură:

— Bandiţii fug. Cum ar mai putea ei să revină când poliţiştii sunt în spatele lor?

— Aceasta nu este decât o parodie, care nu are nici o legătură cu lupta care se va da. Iubitule, în curând va fi ciocnirea serioasă.

În acelaş moment, se auzi afara tropăitul mai multor cai.

— Iată-i! Atenţie, fereşte-te! porunci Strafford. În curând va începe reprezentaţia.

— Obloanele sunt lăsate, îl asigură bancherul.

— Tabla nu poate să reziste la gloanţe, îi răspunse comisarul şi luă loc în spatele unei proptele a zidului.

Tropăitul potcoavelor încetă. Călăreţii ajunseră la ţintă. Imediat, o formidabilă detunătură sfâşie liniştea şi în curte zburară bucăţi de lemn.

— Au aruncat în aer uşa cu granate de mână, lămuri Strafford şi se miră că era singur.

El nu mai avea timp să se ducă să-l caute pe bancher. Afară răsunau împuşcături şi numeroase proiectile şuierau prin curte ca un roi turbat de albine.

Oamenii zbierau şi fugeau unul după altul, caii nechezau cuprinşi de teamă şi băteau disperat pavajul. Zgomotele surde ale pistoalelor de mare calibru se amestecau cu sunetele clare ale mitralierelor. În depărtare, urlau sirenele maşinilor poliţiste.

— Zgomotul acesta infernal nu ţinu decât câteva minute şi apoi se lăsă o linişte completă.

Strafford deschise o uşă care dădea afară. Pe ferestrele caselor cu etaj se aplecau feţe stigmatizate de groază şi voci plângătoare se amestecau laolaltă. În locul porţii grele atârnau bucăţi sfărâmate de lemn şi în faţă zăcea o grămadă neagră de corpuri omeneşti. Fiecare avea destule gloanţe în el şi nu se mai simţea nevoia unui doctor.

Pe stradă zăceau cai morţi, cu picioarele în sus, iar în aer se simţea miros de praf de puşcă. În depărtare dispărură luminile roşii de la spatele motocicletelor poliţieneşti, care urmăreau pe puţinii bandiţi scăpaţi din ploaia de gloanţe.

„Omul din Nevada” suferise prima lui mare înfrângere.

Când comisarul Strafford se întoarse în odăile băncii, împreună cu inspectorul-şef Sansom şi câţiva poliţişti, constată cu groază că directorul nu era de găsit nicăieri. Pe stradă se strânsese o mulţime de oameni şi poliţiştii călări, care tocmai se întoarseră din lupta cu cea de a doua bandă, avură de furcă să elibereze locul de aceşti „gură-cască”.

Inspectorul-şef Sansom dădu ordin să fie adus casierul băncii. După o jumătate de oră omul veni şi îşi frânse mâinile când văzu ceea ce se întâmplase acolo. Sansom îi tăie scurt văicărelile şi începu imediat să-l interogheze:

— Cum te numeşti?

— James Praton, domnule inspector.

— Sunteţi casierul principal al acestei bănci?

— Da, eu sunt!

— Vă este cunoscut că astăzi după amiază s-a depus la bancă, de către un domn anume Newton suma de 500.000 de dolari?

— Bineînţeles, cunosc aceasta! Directorul Painelow era foarte îngrijorat că trebuie să ţină atâţia bani peste noapte. Şi îi era frică de banda „Secerătorilor”.

— Care nu era justificată, după cum se poate vedea.

— Noroc că bandiţii n-au putut să ajungă la tezaur căci ar fi fost groaznic, spuse casierul. Putem să fim mândrii de poliţia noastră. A fost o operă de maestru să se evite acest atac neaşteptat.

Inspectorul-şef nu se lăsă impresionat de laude şi zise:

— Spuneţi mai bine în care casetă se găseşte jumătatea de milion!…

— În caseta numărul doi. Singur am încuiat banii acolo.

— Ai cheia la d-ta?

— Numai pentru lacătul de la mijloc. Celelalte două chei le are domnul director. Numai împreună putem deschide şi închide caseta.

— Trebuie însă să mă uit în casetă.

Casierul privi nedumerit împrejurul lui.

— Fără cheile domnului director, nu-i posibil să ne uităm înăuntru.

Din cercul poliţiştilor, care înconjurau pe cei doi bărbaţi se desprinse un om.

— Domnule inspector-şef dacă cheia lacătului din mijloc este aici voi încerca să deschid caseta. Mai ales că broasca este de un model vechi, care nu pare prea rezistent.

Inspectorul-şef privi uimit pe vorbitor.

— Ai fost cândva spărgător de case de bani?

Cel întrebat râse.

— Aceasta nu; dar am fost angajat timp de trei ani la închisoarea din Denver şi acolo era un condamnat care ne-a arătat câteva mijloace artistice de a deschide lacătele. Afară de aceasta, am învăţat mecanica superioară.

— Din partea mea, încearcă-ţi norocul.

După zece minute uşa de oţel a casetei numărul doi era deschisă.

Inspectorul-şef Sansom chemă pe poliţist şi îi spuse:

— Te voi avansa sergent şi voi propune să fi permutat la centrală. Acolo avem nevoie de asemenea oameni.

Apoi se întoarse către casier şi îi porunci să numere banii.

Praton vru să execute ordinul şi descuia uşiţa de oţel. În acelaş moment se dădu înapoi ca şi când ar fi primit o lovitură în faţă. Nu mai fu nevoie să dea lămuriri căci toţi văzură că tezaurul era gol.

— Ce spuneţi de aceasta? întrebă inspectorul-şef pe subalternii săi.

„Omul din Nevada”, în ciuda înfrângerii suferite, îşi atinsese scopul.

CAP. IV

UN PREMIU DE 10.000 DOLARI

— Ce plănuieşti cu cowboy-ul străin? întrebă Dirk Gosse pe Micaela, pe care o urmase în camera ei particulară, cu un ton care întărea spusele lumii că între aceşti doi oameni era o legătură intimă.

— Vrei să-mi dictezi cum să mă port cu clienţii mei?

— Cam despre aceasta este vorba!

— Atâta vreme cât nu suntem căsătoriţi nu ai nici un drept să-mi faci observaţii.

— Căsătorie! Căsătorie! Din nou vechiul cântec, oftă el. Ştii foarte bine că pentru moment nu ne putem căsători.

Femeia se mânie.

— Şi de ce nu? Pentru că nu vrei să te laşi legat, pentru că vrei să-ţi duci mai departe viaţa ta de libertate! Mi-e nu poţi să-mi spui braşoave, dragul meu, că sunt singura femeie pe care o fericeşti cu favoarea ta. Vreau să avem drepturi amândoi.

Pe fruntea bărbatului apăru o cută de supărare.

— Ascultă, Micaela, ştiu unde vrei să ajungi. Tu nu intenţionezi, încăodată, decât să mă faci gelos. Nu voi cădea însă în această cursă. Din contra, îţi spun: dacă vreodată, o vei face în serios şi mă vei înşela atunci îţi voi rupe amantul în bucăţi şi-l voi arunca câinilor să-l mănânce.

Ea îl luă în râs.

— Nu-mi vine să cred că John Blunt va fi dispus să-ţi facă această plăcere.

— Din partea mea, fă ce vrei însă urmările le vei suporta singură. Bagă bine de seamă.

Fără să se mai uite la ea, el se îndreptă spre uşă.

Ea îi strigă:

— Încotro, Dirk? Nu rămâi la cină?

— Nu. Astăzi am alte planuri, îi răspunse el şi părăsi odaia.

Cu paşi mari străbătu localul unde acum, pentru orele de seară, un negru servea clienţilor.

John Blunt şedea la o masă mai retrasă şi privea plictisit înaintea lui.

Dirk Gosse merse spre el plantându-se în faţa lui îi spuse:

— Aş putea să-ţi dau un sfat bun, străine.

Cowboy-ul îi răspunse vesel:

— N-am avea nevoie de aşa ceva, dar dacă sfatul poate servi la ceva sunt gata să-l aud.

— Dragă, te sfătuiesc nu numai să-l asculţi dar să-l şi urmezi.

— Bine, nu mă las prea mult rugat.

— Îmi permit anume să te sfătuiesc să nu te atingi de doamna Micaela. Îi plac uneori mici glume, ca să mă facă gelos. S-ar putea însă să-ţi meargă rău dacă te vei lăsa prins în cursă. Este tot ceea ce voiam să-ţi spun.

Mai înainte ca năbădăiosul cowboy să-i fi putut da vreun răspuns, Dirk Gosse era plecat.

De la o masă de alături, un fermier care auzise discuţia îi spuse cowboy-ului care rămase perplex:

— Străine, ceea ce ţi-a spus omul dinainte este exact, care s-ar putea spune că este logodnicul ei. Te sfătuiesc de asemenea să laşi femeia în pace. Mai ales că nu vei ajunge la nici un rezultat, chiar dacă ai intenţiile cele mai bune.

— Aşa stau lucrurile?… Frumoasa doamnă Micaela, s-a înşelat rău de tot în ceea ce mă priveşte.

Într-una din odăile alăturate tocmai se pregătea o partidă de poker. John Blunt avea nevoie să se răcorească şi se duse în odaia de joc unde patru oameni luaseră loc în jurul unei mese rotunde. Unul tocmai începuse să amestece cărţile.

— Pot juca şi eu? întrebă politicos cowboy-ul.

Turvil un omuleţ care asistase după masă la demonstraţia de box a cowboy-ului străin, răspunse pentru toţi:

— Dacă ai bani, n-ai decât să joci!…

John băgă mâna în buzunar şi aruncă pe masă un pumn de dolar de aur.

— Pentru început, ne ajunge, răspunse el luând loc.

Jocul începu şi decurse foarte norocos pentru John.

Pe la două noaptea în faţa lui zăcea o grămăjoară serioasă de bancnote. Turvil care contribuise cel mai mult la aceasta, scânci:

— Ce mi-a trebuit să permit acestui fluieră vânt să se aşeze cu noi? În loc să ne fie recunoscător de această atenţie, el ne-a jefuit.

— Ar fi timpul să încetaţi cu pokerul, răsună deodată vocea cârciumăresei care intrase nesimţită.

Turvil aruncă cărţile şi fugi. Mai mult din cauza ghinionului ce-l avuse decât ca pildă.

— Dracu' să ia radio-ul! Nici măcar la ora aceasta nu al linişte din partea lui.

— Ştiri! Trebuie să fie ceva special.

Cârciumăreasa fugi afară pentru a aranja aparatul, îndată se auzi, tare şi lămurită, vocea crainicului:

> Atenţie! Atenţiune! Aducem la cunoştinţa auditoriului nostru ultima lovitură a „Omului din Nevada”. După o ştire telefonică banda „Secerătorilor” a atacat, acum o oră, City Bank din Mill, pentru a pune mâna pe o sumă de jumătate milion de dolari, care fusese depusă acolo astăzi după amiază. Poliţia era însă la post şi administră bandei o înfrângere grea. Douăzeci şi şapte de morţi, dintre care – din păcate n-a putut fi recunoscut nici unul – au rămas pe câmpul de bătaie. Regretabil este însă amănuntul că nu s-a putut afla cine a condus pe bandiţi, deoarece nici unul n-a fost prins în viaţă. După comunicatul poliţiei abia o jumătate de duzină de bandiţi a putut să scape, trecând înot râul Humboldt, de urmărirea poliţiştilor motociclişti.
>
> Toţi locuitorii regiuni sunt rugaţi să colaboreze la scoaterea din luptă a bandei şi a misteriosului ei şef. Pentru prinderea fiecărui om, care se va dovedi că aparţine bandei „Secerăturilor” i se va da un premiu de 1000 de dolari. Iar pe capul conducătorului s-a fixat unul de 10.000 de dolari.

Mâine vom furniza noii amănunte.

Toţi ascultară în tăcere şi chiar după ce se auzi ultimul cuvânt rămaseră tăcuţi privind uimiţi pe Micaela, care se aşezase într-un fotoliu. John Blunt rupse tăcerea:

— Zece mii de dolari nu sunt un fleac, oricui i-ar prinde bine.

Observaţia aceasta dezmorţi pe ceilalţi, care săriră în picioare şi cârciumăreasa se dezmetici şi şopti vorbitorului:

— Iubitule, banii aceştia atârnă asupra noastră dar nu pot fi ajunşi de muritori de rând.

— De unde ştiţi? întrebă repede cowboy-ul.

— Pentru că „Omul din Nevada” este invizibil, o umbră, astăzi aici, mâine colo, nicăieri şi pretutindeni.

— Păreţi a fi o tăcută admiratoare a lui, completă John.

Ea îl fulgera cu ochii ei scânteietori.

— Şi dacă aşi fi ce te priveşte?

Cowboy-ul făcu o mină gânditoare.

— Este numai un ucigaş ordinar. Am o poftă grozavă să câştig aceşti 10.000 de dolari.

— Te crezi cam mult, tinere, mormăi Reynold.

Micaela râse isteric şi adăugă:

— Ce mai aştepţi? Fugi după el! Chiar astăzi!

John îi răspunse pe îndelete:

— Astăzi este prea târziu. În afară de aceasta omul trebuie să doarmă.

John se duse în curte să-şi vadă calul. Când păşi, peste câteva minute, în camera lui, nu fu puţin urnit de tabloul care i se oferi. Doamna Micaela şedea pe un scaun, cu mâinile încrucişate şi părea că-l aşteaptă.

— Eşti desigur foarte mirat că mă găseşti aici, deschise ea discuţia.

— Ca să fiu sincer, n-aş putea să neg, răspunse el cu răceală.

— Te-am reţinut, tinere, pentru că doresc să intri în serviciul meu.

Cowboy-ul, care era ocupat să-şi scoată micul său ceas de mână, se opri ca trăsnit şi puse ceasul pe masă.

— Vrei să mă iei în serviciu, doamnă?

Ea se apropie tot mai mult de el.

— Închipuieşte-ţi că m-am gândit serios la aceasta, John Blunt.

El râse.

— Aveţi nevoie de un chelner de ajutor? Îmi vine greu să cred că aş putea fi folositor într-un asemenea serviciu.

— Nu poţi să aştepţi cu proastele d-tale glume până ai să şti despre ce este vorba? Am nevoie de un om care să călărească câteva săptămâni pentru mine şi în care să am încredere.

— Asta e o altă chestiune, doamnă, răspunse cowboy-ul.

Micaela, care se apropiase de masă văzu ceasul şi-l apucă cu violenţă.

— Frumos cesuleţ, nu? întrebă John care era foarte mirat,

deoarece femeia privea ceasul cu nişte ochi scânteietori, deşi nu era decât un obişnuit ceas de mână din argint, care nu putea atrage atenţia decât, cel mult, prin neobişnuita lui dimensiune redusă. De unde ai acest ceas? se interesă ea.

— De unde îl am?

El făcu o pauză lungă înainte de a se decide să dea un răspuns. Şi chiar după aceea vorbele îi veneau sacadate pe buze.

— Este o istorie unică, doamnă, care poate ar influenţa asupra nervilor d-tale la o oră atât de înaintată din noapte. Mulţumiţi-vă, de aceea să vă spun că de câteva săptămâni sunt în căutarea proprietarului acestui ceas pentru că acolo unde îi voi găsi să-l zdrobesc.

— Atunci trage revolverul, tinere, replica Micaela cu vocea ei arzătoare, căci acest ceas este proprietatea mea.

CAP. V

PRIMELE BĂNUIELI

— Pentru mine, cazul este foarte limpede, spuse inspectorul general David Sansom interlocutorului său, nu este vorba de o singură bandă ci, după cum arată mersul evenimentelor din atacul băncii oraşului, de asocierea mai multor bande, a căror activitate se întinde asupra întregului ţinut al Californiei. Nu este de necrezut ca vechiul director al unei reputate bănci să fie membru al bandei „Secerătorilor” şi poate chiar conducătorul ei?

Fred Strafford, comisarul, suflă gânditor fumul ţigării lui.

— Credeţi într-adevăr, domnule inspector general, că Painelow este în legătură cu criminalii? întrebă el.

Telefonul zbârnâi, Strafford luă receptorul.

— Allo, aici comisariatul din Mill! Cine vorbeşte? A, domnul Newton? Îmi închipui despre ce este vorba? Desigur, o fatalitate, dar fiţi sigur că nu vom lăsa cazul necercetat, pentru a vă reda bani.

Comisarul ascultă răspunsul. Deodată, pe faţa lui se întipării urmele unei imense mirări.

— Cum? Ce spuneţi, domnule Newton?

El ascultă şi ochii săi se făceau din ce în ce mai mici.

Sansom, care abia putea să-şi mai stăpânească nerăbdarea, mârâi:

— Ce s-a întâmplat. Ce vrea omul?

Comisarul nu se lăsă deranjat, ci îşi continua convorbirea. În sfârşit se îndreptă şi strigă în telefon:

— Bine, domnule Newton! Mulţumesc pentru lămurire. Voi da curs afacerii.

Strafford agăţă receptorul şi izbucni:

— Frumoasă poveste, domnule inspector general. Pur şi simplu ne-am făcut de râs.

Continuarea lămuririi o preluă chiar Painelow, care tocmai

intră pe uşă, asudat de iritare.

— Frumoasă ispravă mi-aţi făcut. Aţi lăsat să se publice în ziare că s-a lansat un mandat de arestare contra mea şi mă acuzaţi de sustragere de bani. Cum vă vine în gând aşa ceva? Excesul de zel al poliţiei a compromis grav nu numai reputaţia mea ci şi pe aceea a băncii!

Sansom, care avea acum aceiaşi figură buimăcită şi subalternul său gâfâi:

— Sunteţi oare directorul băncii?

— Cine altul aş putea fi? răspunse cel întrebat.

— N-aţi fugit cu jumătatea de milion?

Painelow tremura.

— Oh, poliţia asta! De împuşcat ştie doar acolo unde este vorba de cel mai mic lucru spiritual se dă în petec.

Strafford îi oferi un scaun.

— Vă rog, luaţi loc, domnule director.

Painelow se lăsă să cadă, respirând din greu, pe scaun şi îşi tamponă broboanele de sudoare de pe frunte.

— Desigur că prezenţa mea va dărâma tot eşafodul. Aţi fi vrut să mă ştiţi fugit cu jumătatea de milion, nu-i aşa?

Ochii săi scânteiau de mânie şi vocea îi răsuna din ce în ce mai mişcătoare.

Sansom, fără a da atenţie tonului său, răspunse:

— Dacă n-aţi fi fugit atunci când au început împuşcăturile, nu s-ar fi produs această regretabilă interpretare.

— Comisarul Strafford m-a trimis poruncitor să-mi caut adăpost. Ceea ce am şi făcut.

— Da, dar unde v-aţi vârât şi de ce n-aţi ieşit la iveală după ce lucrurile s-au liniştit?

— Am fugit în pivniţă şi datorită enervării am tras uşa după mine. Uitasem ca uşa avea o broască automată la care nu aveam nici o cheie. Dacă v-ar fi venit în gând să daţi dispoziţie să se caute în pivniţă, m-aţi fi scutit să stau o noapte în aceea îngrozitoare groapă.

— De ce n-aţi strigat?

— Ba am făcut-o şi am ciocănit şi în uşă până aproape am înnebunit. Dar nimeni nu m-a auzit şi dacă, întâmplător, servitorul băncii nu ar fi coborât în pivniţă, dimineaţa, aş mai fi stat şi acum acolo.

— Spuneţi-ne mai bine cum se prezintă chestiunea banilor.

— Care bani?

— Nu faceţi pe naivul. Ştiţi precis că mă gândesc la cei 500.000 de dolari.

— Aceştia stau şi vor sta în tezaur.

— Vreţi să jucaţi o comedie? Personal m-am convins că tezaurul nu mai conţine nici măcar un dolar.

— Aceasta pentru că casierul meu, acest măgar v-a informat greşit. E drept că i-am spus să depunem pachetele de bani în caseta nr. 2. Imediat însă m-am răzgândit şi am preferat caseta numărul 4 care, deşi mai mică este mai modernă construită. Praton trebuie să fi suferit o pierdere de memorie deoarece a asistat la închiderea banilor.

Sansom se gândi o clipă:

— Trebuie să daţi o altă întrebuinţare casierului dv. Oameni cu o memorie aşa de slabă nu-s buni pentru un post atât de important.

— Mulţumesc pentru sfat, dar vine prea târziu. Praton a fost concediat, căci pentru oameni, care se pot face vinovaţi de asemenea greşeli n-am nici un fel de indulgenţă.

Directorul băncii se ridică.

— Sper că veţi lua toate măsurile necesare pentru a se prezenta ziarelor situaţia reală, domnule inspector general.

— Nu vom neglija aceasta. Ce se va scrie însă asupra acestui caz nu ne va mai interesa.

— Să nu luaţi lucrurile prea uşor, domnule inspector general, căci atunci mă voi plânge celor în drept. Nici procesul de daune pe care îl voi intenta poliţiei pentru ştirbirea prestigiului meu nu vă va cauza bucurie. La revedere, domnii mei.

Bancherul se înclina cu o politeţe exagerată, pentru a le arăta cum îi dispreţuieşte şi plecă. În uşă se ciocni cu un chinez, care alunecă râzând, pe lângă el, în cameră. Sansom se convinse, mai întâi, că directorul băncii plecase definitiv şi apoi se duse către omul galben.

— În sfârşit, te mai vedem la faţă, Huget? Ştiai că mă vei găsi în Mill?

Chinezul, sub a cărui mască se ascundea tânărul dar valorosul detectiv Hugett, de la centrala din Carson, se aşeză.

— N-am venit să vă întâlnesc, domnule inspector general, ci vroiam numai să fac o vizită colegului Strafford. Mă bucură totuşi de a vă fi găsit aici. Am fost informat peste tot de cele întâmplate astăzi în orăşel. Vă felicit pentru frumoasa reuşită, d-le inspector general.

— Este aceasta o reuşită, dacă bandiţii au fost doborâţi cu mitraliera? Nu dragul meu, n-am avut nici un profit. Prin aceasta nu ne-am apropiat măcar cu un pas de „Omul din Nevada”, ci numai am pricinuit Statului paguba înmormântării a două duzini de necunoscuţi. Ziarele vor avea, din nou, prilejul să insulte.

Sansom se învârtea furios prin odaie. Subalternii îl urmăreau din ochi.

Inspectorul general se opri, după un timp, în faţa chinezului şi mârâi prietenos:

— Mascarada asta poate să înceteze, Hugett. Ea nu-ţi foloseşte la nimic.

— Totuşi, d-le inspector, răspunse vesel cel vizat, eu mi-a adus la Silverdeen o pereche zdravănă de palme. Poate aş fi primit mai multe dacă nu mi-ar fi sărit în ajutor un cowboy puternic. Un tânăr, d-le inspector general, a cărui prietenie trebuie s-o avem, cu un pumn de fer. Numai de două ori a lovit şi doi oameni au fost scoşi din luptă.

— Nu-mi spune poveşti, Hugett, mai bine comunică-mi dacă ai aflat ceva în expediţia ta.

— Mă tem, că vă pregătesc o dezamăgire! Tot ceea ce pot să vă comunic este informaţia că sediul bandei trebuie căutat în valea Gras.

— Ce indicii ai în acest sens?

— Din păcate nici unul. Este numai o prezumţie.

— E prost, dragă prietene. Ipoteze fără baze sigure sunt baloane de săpun.

Detectivul râse.

— Acolo unde este vorba de baze sigure numai sunt necesare prezumţiile. Se poate merge la sigur. Din păcate contra lui Dirk Gosse nu se iveşte nimic pozitiv şi totuşi sunt convins că el este conducătorul bandei „Secerătorilor” deci „Omul din Nevada”.

Sansom ascultă uimit şi comisarul Strafford deasemenea îşi ridică capul.

— Dirk Gosse? Cine este Dirk Gosse? întrebă inspectorul general.

— Un crescător de vite din valea Gras, care întrebuinţează pe ferma sa de trei ori mai mulţi oameni decât ar avea nevoie pentru îngrijirea cirezilor. Cea mai mare parte dintre călăreţi nici nu sunt de găsit pe câmpiile de păşunat şi chiar el lipseşte, adesea zile întregi, ba chiar săptămâni.

Inspectorul general se gândi un timp.

— Pe câte ştiu au fost trimişi dragoni pentru a cerceta toate câmpiile de păşunat şi chiar fermele. Nu te-ai pus în legătură cu ei?

— Nu-mi place să lucrez împreună cu militarii, când este vorba de chestiuni criminale. Goana după asasini este direct ridicolă atunci când este făcută de coloane în uniformă. Soldaţii nu sunt criminalişti dibaci.

— Aici trebuie să fiu de acord cu tine, Hugett. L-am făcut, la timp, atent pe guvernator că socotesc inutilă participarea militarilor.

— Ieri au plecat dragonii din Silverdeen. Şi de abia au plecat că Dick Gosse a şters-o cu automobilul său.

— Ai putut să afli încotro a plecat?

— Desigur, domnule inspector general. Timp de o oră el a mai rămas în acest orăşel binecuvântat. Maşina lui are numărul N. 37.255.

— Cât este de la ranch-ul lui până acolo?

— Nici măcar o sută de mile, adică în lipsă de străzi şi pentru automobilul lui demodat o călătorie de cinci ore.

Sansom socoti:

— Cinci ore! Dacă pleacă la ora 7 seara de la ranch-ul sau…

Hugett îl întrerupse.

— Se potriveşte exact, domnule inspector general! El a plecat la ora 7 şi a putut fi foarte bine aici la miezul nopţii, pentru a dirija atacul.

Strafford se amestecă în discuţie:

— Să dau dispoziţie, domnule inspector general, ca acest om să fie reţinut?

— Te rog chiar, comisare, trebuie neapărat să-l văd pe acest om.

Hugett, care păşise la fereastră, strigă deodată:

— Repede, domnule inspector generali Dacă vreţi să-l vedeţi numaidecât pe acest bărbat atunci puteţi s-o faceţi şi de aici. Tocmai trece pe aici!

Ceilalţi doi veniră în grabă. Strafford smuci fereastra. Sansom se aplecă mult în afară. Jos tocmai pufăia o muşină veche, în care şedea Dick Gosse la volan şi lângă el directorul băncii, Henry Painelow.

Sansom şi Strafford se uitară unul la altul năuciţi.

Bancherul privi în acel moment sus şi făcu, râzând, un semn poliţistului.

„Chinezul” întrebă nevinovat.

— De ce vă miraţi? Cred că nu pentru faptul că Painelow stă lângă şeful banditţilor.

Inspectorul general mormăi:

— Gândeşte-te, ar fi suficient să te trântească la pământ surpriza care o oferă.

— Cum, surpriză? Prietenia dintre aceşti doi oameni este o chestie veche.

— De ce nu mi-ai spus-o mai demult, izbucni Sansom.

Detectivul râse ca un adevărat chinez.

— Pentru că nu m-aţi întrebat despre aceasta, d-le inspector general.

CAP. VI

MĂRTURIA MICAELEI

John Blunt murmură dezarmat:

— Este cu totul imposibil. Trebuie să fie o eroare.

Micaela rămase la punctul ei de vedere.

— O eroare este exclusă. Cesuleţul provine de la un ceasornicar din Lovelak, care la făcut – pe timpuri – după dispoziţiile mele, deoarece nu găsisem în magazinul său nici un ceas care să-mi fi plăcut. Butonul de învârtit după cum poţi să te convingi, nu este din metal ci dintr-un smarald mic. Şi dacă vrei să-ţi dai osteneala să te uiţi pe capacul din interior, cu o lupă, vei găsi acolo un monogram abia vizibil cu ochii liberi: „M. T.”, Micaela Tronido.

Cowboy-ul deschise cu atenţie, cu briceagul său capacul dinăuntru şi ţinu cesuleţul de argint în faţa luminii.

— Într-adevăr, este ceva gravat. Pare a fi nişte litere. Din păcate n-am nici o lupă la mine.

Micaela îi trase ceasul din mână.

— Este ceasul meu! Crede-mă. Eu ştiu ce spun!

Ochii lui John Blunt o fulgerară.

— Ştiţi ce înseamnă pentru mine afirmaţia dvs.?

— Ai spus-o înainte. Trebuie să-l zdrobeşti pe proprietar.

— Presupun că ceasul vi-a fost furat.

Femeia avu un tremur uşor şi vocea îi sună mai răguşită când răspunse:

— Ceasul nu mi-a fost furat însă…

Celelalte vorbe nu fură pronunţate şi ea îl privi îngrijorată pe tânăr.

El o zori:

— Vorbiţi mai departe! Vreau sa ştiu ce s-a întâmplat cu ceasul.

— Spune-mi mai întâi pe ce cale a ajuns în posesia dumitale.

— Îţi promit să-ţi spun; dar acum vreau să aud sfârşitul frazei începute. Tonul său suna poruncitor şi o sili să mărturisească:

— Ceasul i l-am împrumutat lui Dirk Gosse, odată când mi s-a plâns că nici unul din ceasornicele lui de buzunar nu mai merg bine.

— Când a fost aceasta?

Ea se gândi şi apoi răspunse:

— Poate să fi fost acum vreo două luni. Dirk Gosse tocmai făcuse atunci un drum în munţi.

— În care munţi? Sunt mulţi munţi în California.

— Mi-a spus numele însă l-am uitat.

— N-a fost Pine Forest Range?

Ea îl privi mirată.

— Da. A fost muntele Pine Forest. Acum îmi amintesc exact!

Figura lui John Blunt se împietri.

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru lămurirea dvs. şi acum ascultaţi povestea care am a vi-o spune. Mai întâi însă luaţi loc. Aţi putea cădea din picioare.

Micaela se aşeză şi aşteptă. Aşteptarea ei fu pusă la o probă grea. Deoarece cowboy-ul mai întâi tăcu şi se ocupă cu încălţarea cizmelor lui şi cu fixarea pintenilor.

Micaela deveni nervoasă.

— Ce tot faci? Credeam că vrei să-mi povesteşti ceva

— Una după alta! Mai întâi cizmele! Căci de incintă ce voi fi gata de călărie răfuiala mea cu Dirk Gosse nu va mai întârzia mult.

— Dar nu vei avea noroc. Dirk Gosse nu este acasă.

— Atunci îl voi aştepta în faţa casei până se va întoarce.

— Dar în fond ce vrei de la Dirk Gosse? Îmi permit să te sfătuiesc că ar fi mai bine să nu începi cu el.

— Discuţia dintre noi va fi unilaterală, doamnă! Îmi pare rău că veţi deveni încă odată văduvă înainte să vă recăsătoriţi. Nu aveţi noroc la bărbaţi.

Ea sări în sus.

— De ce vrei să-l împuşti? Ce ţi-a făcut?

— Mie nimic dar pe cel mai bun prieten al meu l-a şters dintre cei vii. Şi i-am promis sărmanului Sam să-i trimit curând după el pe nemilosul său asasin.

Cârciumăreasa se lipi de cowboy. Ochii ei îşi pierduseră în întregime strălucirea şi vocea ei şuieră:

— Dacă este aşa, John Blunt, atunci pleacă împotriva lui Dirk

Gosse! Răzbună-ţi prietenul şi… pe mine!

John Blunt vâra gloanţe în revolver, se încinse cu cartuşiera şi păşi spre uşă. În prag se mai întoarse odată.

— Plec acum, doamnă şi dacă el va trage mai repede decât mine va fi ghinionul meu.

Aerul dimineţei cuprinse membrele lui cu o răcoare plăcută şi aruncă umbre palide pe culoarea obrajilor săi.

Noaptea care trecuse, i se învârtea în creieri ca o vedenie. Nechezatul calului său, care-i răsună din grajd, îl readuse la realitate şi sfâşie zăpăceala gândurilor lui. Umbra lungii lui staturi se întindea pe pământ. La o parte cu tot balastul nefolositor! Acum nu trebuie să se gândească la nimic altceva decât la răzbunarea morţii prietenului său Sam Godfrey. Şi totuşi nu putea goni din capul său pe femeia aceea nenorocită, pe care o lăsase în odaia sărăcăcioasă.

Abia când Silverdeen rămase în urma lui şi începu coborârea văii Grass – care-i confisca toată atenţia gândurile lui alunecară într-altă parte.

Soarele se strecură în timpul acesta, printr-o deschizătură a lui „Battle Mountain” şi transformă rouă, care atârna grea pe iarba stufoasă, în briliante strălucitoare. Raze roşii izbucniră năvalnice prin valurile joase de ceaţă, care atârnau deasupra văii şi le destrămară în steaguri fluturânde. Mugetul vitelor şi nechezatul cailor salutară zorii zilei şi fură pentru urechile singuratecului călăreţ o adevărată muzică.

Zgomotul tropăitului unui cal în galop, care-l auzi în spate, îi goni lenea din corp şi-i încordă muşchii.

Îşi opri calul şi privi împrejur. Deşi depărtarea era încă suficient de mare recunoscu în călăreţul care se apropia o tânără fată, în pantaloni şi bluză, care şedea în şea bărbăteşte. După alura calului ei se putea observa că era foarte grăbită.

Curiozitatea lui John se trezi şi se hotărî să vorbească cu călăreaţa. Ea trecu însă pe lângă el fără să-i fi adresat măcar o privire.

Atitudinea ei îmbufnă oarecum pe cowboy, care simţi cerinţa de a-i face cunoştinţă. Dădu pinteni calului şi călări după ea. În puţine fileuri fu la înălţimea ei.

Ea îşi struni calul şi-l lăsă să meargă la pas. John îl urmă pilda, îşi scoase pălăria şi-i ură – politicos:

— Bună dimineaţa.

Ea-l repezi:

— Ce te-a apucat străine, de călăreşti după mine?

John Blunt râse îndatoritor.

— Mă simţeam singur, domnişoară şi preferam deci să vorbesc cu d-ta. Nu poţi avea în toate zilele, de dis-de-dimineaţă, o întâlnire atât de fermecătoare.

În mâna ei luci un mic revolver.

— Socot o convorbire cu un necunoscut, supărătoare. Cunosc pe cowboy şi manierele lor. De aceia îţi dau un sfat: să pleci la timp, înainte de a te sili cu un glonte.

— Drace, dar energică mai eşti! spuse vesel cowboy-ul. Dacă fiecăruia dintre admiratori îi vei trimite câte un glonte de plumb între coaste, în curând va fi plină toată regiunea numai de răniţi.

Revolverul dispăru din mâna fetei.

— Vreau numai să te fac atent că o convorbire cu d-ta nu mă interesează.

— Ţin numai să vă întreb de ce vă grăbiţi aşa tare?

— Pentru că azi noapte mi-au fost luate din nou dintr-o cireadă, douăzeci de vite. Toate indiciile arată ca au fost mânate în valea Grass. Aceste hoţii n-am de gând să le tolerez multă vreme. Vreau să-mi iau măsuri şi de aceea sunt atât de grăbită.

Ochii lui John se măriră.

— Sunteţi crescătoare de vite?

— Mă numesc Sylvia Colly. Poate acum şti precis despre ce este vorba?

— Am auzit de groaznica nenorocire căzută asupra „ranch-ului” dvs. Scuzaţi-mă că prin mine v-aţi readus aminte despre aceasta.

Sub pleoapele ei ardea, parcă, un foc.

— Cred că aş înnebuni dacă toţi acei cu care vorbesc mi-ar aminti de teribilul sfârşit al părinţilor mei!

El schimbă discuţia.

— De ce vă duceţi singură după vitele furate? Aveţi doar cowboy.

— Nu sunt destul de energici. Vreau, de aceea, să rezolv personal chestiunea.

— Şi încotro călăriţi acum, dacă î i este permis să întreb?

— La Dirk Gosse. Poate va putea să-mi dea informaţiuni asupra dispariţiei vitelor mele. Câţiva din oamenii lui s-au învârtit, ieri prin valea Pleasent.

— Dacă vă duceţi la Dirk Gosse avem acelaş drum şi dacă vă convine putem călări împreună.

— Dar ce vă duce acolo?

Cowboy-ul privi apatic în zare, unde – în soarele dimineţii – apăruse o casă albă.

— Am o mică socoteală cu el. Şi dacă n-aveţi nimic contra, voi rezolva, cu această ocazie şi chestiunea dumneavoastră.

CAP. VII

ESTE DIRK GOSSE „OMUL DIN NEVADA”?

Thomas Newton locuia într-o vilă la periferia oraşului care părea ca o perlă în praf de cărbune, printre cocioabele de lut din împrejurime. Vila era aşezată în mijlocul unei grădini mari, abundent plantată, care ar fi desfătat pe oricare dintre amatorii de flori.

Proprietarul tuturor acestor minuni, un omuleţ activ cu trăsături aspre şi adânci, care nu lăsau însă să i se vadă vârsta de 65 de ani, era tocmai ocupat cu citirea ziarelor de dimineaţă când i se anunţă vizita directorului de bancă Painelow.

Stăpânul casei puse ziarul la o parte şi porunci ca cel anunţat să fie lăsat să intre.

Servitorul negru dispăru şi aproape imediat intră directorul de bancă Painelow însoţit de Dirk Gosse.

Painelow salută pe proprietar, cu politeţă şi apoi spuse:

— Domnule Newton, mi-am permis să aduc cu mine pe prietenul meu de afaceri Dirk Gosse!

Newton îl cercetă pe noul venit cu o privire scurtă şi se întoarse imediat spre bancher.

— Însoţitorul d-tale nu mă interesează, deocamdată în mod special. Mai principal este dacă mi-aţi adus banii?

Painelow puse o geantă pe masă.

— Desigur! Doar mi-aţi telefonat în acest sens.

— Frumoase istorii se întâmplă la banca d-tale! Mă voi feri să mai depun bani la d-ta. Pare ca şi cum d-ta cu intenţie, ai făcut cunoscută lumii depunerea mea pentru a face atentă banda „Secerătorilor” de bogata pradă ce i se oferă. Şi când văzu

privirea înmărmurită pe care i-o aruncă cel vizat, el continuă cu o supărare sporită: Nu trebuie să te uiţi aşa prosteşte la mine. Dragă prietenei Precis n-a fost ceva în regulă, deoarece „Omul din Nevada” a aflat atât de repede de depunerea mea.

— Însoţitorul meu ar vrea să discute cu d-ta o mică chestiune de afaceri, spuse bancherul pentru a abate discuţia pe un drum mai liniştit.

Newton, care era ocupat să numere banii pe care-i scosese din geantă, răspunse:

— Dacă o va spune pe scurt sunt dispus să-l ascult. Aşa dar, tinere, vorbeşte!

Dirk Gosse îl privi, mai întâi, pe bătrân, care era toarte cufundat în număratul banilor, înainte de a începe să vorbească.

— Cunosc într-o anumită regiune o vână bogată de aur. Îmi lipsesc însă banii necesari pentru plata exploatării.

Bătrânul se opri din lucrul său şi-l privi pe vorbitor neîncrezător.

— Vână de aur! Şi unde este aceasta?

Celălalt râse.

— Atât de prost nu sunt să vi-o spun înainte de a fi sigur de dvs.

— Atunci păstrează-ţi secretul pentru d-ta. Nu sunt prea curios să-l aflu, mârâi bătrânul. De altfel am singur un loc cu exploatarea căruia trebuia să mă ocup, astăzi la prânz la Carson, pentru a-mi înregistra locul. Sper că banii aceştia, de aici, vor ajunge.

Dirk Gosse se ridică şi spuse:

— Dacă lucrurile stau astfel, orice vorbă în plus este de prisos.

— Credeai, tinere că ţi-a picat norocul plocon. Numi plac afacerile în tovărăşie. Prefer totul sau nimic. Şi apoi nici nu te cunosc cine eşti.

Cu o promptitudine extraordinară, Dirk Gosse îi replică:

— Curios, cam se poate înşela un om. Eram foarte sigur că v-am văzut, ca oaspe, pe ferma lui Lionel Northern la Blanco River, în Noul Mexic.

Bătrânul tresări ca şi cum ar fi fost lovit de un bici.

— Blanco River? Lionel Northern?

— Vedeţi că nu m-am înşelat?

Inocenţa vizitatorului îl frapă atât de mult pe bătrân încât spuse:

— Dar aceasta a fost…

— Înainte cu 25 de ani! Este exact. Ce părere aveţi de memoria mea, d-le Newton?

Întrebarea aceasta schimbă însă atitudinea bătrânului. Cu o voce fermă el declară:

— Nu cunosc nici Blanco River şi nici ferma unui Lionel Northern.

Nesiguranţa, care păruse să-l fi prins înainte, dispăruse.

— Atunci, poate mă înşel, domnule Newton. Iertaţi-mi această confuzie, care este însă lesne de priceput dacă vă spun că omul cu care vă confund avea şi el numai a jumătate din urechea stângă, ca şi dvs.

Servitorul cel negru veni fugind înăuntru:

— Domnule Newton, poliţia este aici!

Bătrânul ascultă cu mirare.

— Poliţia în casa mea?

În acelaş moment, uşa fu deschisă cu violenţă şi un sergent intră în cameră. Doi poliţişti îl urmară şi se postară la intrare.

Bătrânul se ridică mâniat şi spuse:

— N-aţi putut să aşteptaţi până când servitorul meu va fi primit dispoziţie să vă dea drumul?

Sergentul răspunse politicos:

— Iertaţi-mi deranjul, domnule Newton, dar chestiunea este foarte urgentă.

— Şi despre ce este vorba?

— Am primit cel mai sever ordin să-i rog pe cei doi domni, care tocmai se găsesc la d-ta, să mă urmeze imediat la comisariat.

*

Flancat de motocicletele celor trei poliţişti, fermierul îşi îndreptă demodata-i maşină spre oraş şi peste câteva minute stătea, împreună cu Painelow, în faţa inspectorului David Sansom.

Directorul băncii, mâniat se precipită să spună câteva vorbe răstite, dar poliţistul i-o tăie scurt:

— Te rog, nu este nevoie să te sufoci căci nu foloseşte la nimic. În plus strică sănătăţii. Şi presupun că nu vrei, cu ştiinţă, sa ţi-o ruinezi. Rog pe amândoi domni să ia loc şi să-mi răspundă la câteva întrebări, care sunt silit să le pun. Mai întâi, te rog pe d-ta… – el arătă spre fermier – care este numele d-tale?

— Mă numesc Dirk Gosse!

— Ah, da, Dirk Gosse! Aşa e. Bine, d-le Gosse. Îmi veţi

răspunde la câteva întrebări şi comisarul Strafford va fi aşa de drăguţ să noteze răspunsurile d-tale.

Comisarul Strafford, care stătea pregătit de scris în dosul mesei lui, ceru mai întâi datele personale.

Când Gosse, fiind întrebat asupra locului naşterii, răspunse Las Begas, Sanson se amestecă cu întrebarea:

— Despre care Las Begas este vorba? Cunosc mai multe oraşe cu acelaş nume.

Cel întrebat mormăi:

— Las Begas în Noul Mexic! Cred însă că locul meu de naştere vă este cu totul indiferent. În plus nu înţeleg ce rost are protocolare răspunsurilor mele. Mă trataţi de aşa manieră ca şi cum aş trebui să plătesc nişte oale sparte.

Inspectorul general se lipi de el şi-i spuse:

— Nu este vorba de d-ta, ci de „Omul din Nevada” d-le Gosse!

Dacă inspectorul sperase că aceste vorbe vor face o impresie deosebită asupra fermierului se înşelase complet. Dirk Gosse nici nu clipi ş spuse calm:

— Serios nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, inspectore! Dacă este vorba de „Omul din Nevada” atunci trebuie să vă adresaţi lui.

Sanson confirmă:

— Asta şi vreau. Numai că nu ştiu cum să ajung la el.

— Şi atunci credeţi că eu v-aş putea ajuta să obţineţi o întâlnire cu acest om?

Inspectorul general asculta rece aceasta întrebare neruşinată şi-şi continuă audierea:

— Sunteţi crescător în valea Grass, nu-i aşa?

— Da.

— De câte capete de vite dispuneţi?

— 15.000 de bucăţi. 7000 sunt vite, 6000 oi.

— Bine, d-le Gosse! O cireadă din cele mai frumoase, pentru paza căreia sunt desigur necesari vreo 15 călăreţi.

— O duzină este puţin cam exagerat, d-le inspector. Opt până la 10 oameni bine dresaţi ajung, fără să trebuiască să se ostenească prea mult. Câmpurile mele de păşunat pot fi lesne supravegheate.

— Atunci de ce aţi angajat 40 de cowboy dacă lucrul poate fi făcut de 10 oameni, domnule Gosse?

Brusca întrebare a inspectorului general îl puse în încurcătură pe crescător. Dar înainte de a primi un răspuns acceptabil, anchetatorul merse mai departe:

— Nu este prea important să răspundeţi la această întrebare, domnule Gosse. Fiecare crescător este liber să-şi angajeze cât personal vrea. Mai important pentru mine – şi asupra acestui amănunt vreau să fiu lămurit – este de ce aţi plecat, ieri, atât de târziu la Mill. Era aproape miezul nopţii când aţi venit cu maşina, nu-i aşa?

— Nu, domnule inspector, era ora patru dimineaţa când am coborât din maşina mea la hotelul Union.

— De ce vreţi să mistificaţi ora exactă de sosire?

— Dar nici nu mă gândesc la aşa ceva!

— Cel puţin aşa pare.

Fermierul lămuri:

— Maşina mea se încăpăţânează uneori. Fapt care trebuie să i fie scuzat, ţinând seama de arhaica ei vârstă. Am rămas în pană pe şosea, la 30 mile de aici. Am trebuit să aştept patru ore întregi până când apăru maşina d-lui Sullivan, din Carson, al cărei şofer m-a ajutat să o repar.

— Îl credeţi pe fabricantul de conserve Sullivan, din Carson?

— Da, acesta era. I. Sullivan se întorcea acasă. Era exact ora două noaptea, când m-a găsit pe şosea.

Inspectorul îi porunci lui Strafford!

— Te rog, domnule comisar, cereţi imediat legătura telefonică cu dl. Sullivan, în Carson.

Comisarul dispăru în timp ce Sanson continuă interogatoriul.

— Dacă aţi venit, la Mill, abia la patru dimineaţa atunci chestiunea este ca şi lămurită. Dar, totuşi, trebuie să ştiu ce v-a adus aici?

— Vroiam să mă distrez puţin. La ranch-ul meu viaţa este monotonă şi, de aceea, de multe ori, se simte necesitatea unei băuturi bune, a luminei, a muzicii şi în încheiere şi a unei fete frumoase.

Sanson care simţi persiflarea din vorbele fermierului deveni morocănos.

— Nu mă duceţi cu vorbe. Dacă nu vreţi să răspundeţi sincer la întrebările mele mai bine tăceţi.

Painelow se crezu dator să intervină:

— Dl. Gosse avea treabă cu mine. Avea nevoie de hani pentru a începe exploatarea unei mine de aur. Suntem de multă vreme în legături de afaceri.

Toanele poliţistului nu se schimbară.

— De ce n-aţi spus aceasta imediat? întrebă el pe crescător.

Acesta râse politicos.

— Pentru că socotesc că este inutil să împărtăşesc poliţiei planurile mele de afaceri.

Comisarul Strafford se întoarse şi anunţă:

— Dl. Sullivan confirmă declaraţia d-lui Gosse, d-le inspector general! L-a ajutat să repare o pană.

— Exact. Mi-a fost de mare folos şi când mă voi duce la Carson îi voi mulţumi încă odată pentru bunăvoinţa lui.

— Vreţi să vă duceţi cu interes.

— Da, d-le inspector general!

Sanson se îndreptă spre directorul băncii.

— D-tale, domnule Painelow, am să-ţi fac comunicarea că fostul casier, Eugen Praton, a fost găsit împuşcat acum o oră – pe malul râului Humboldt.

Obrazul lui Painelow se coloră.

— Nu se poate, d-le inspector.

— Din păcate, asta este. Cum văd, ştirea morţii lui te-a impresionat neplăcut. Şi noi regretăm moartea lui cu atât mal mult cu cât declaraţia lui cu privire la schimbarea casetelor ar fi fost de mare importanţa.

Bancherul gângăvi:

— Cum s-a putut întâmpla aceasta?

— Asta am vrea să ştim şi noi. Zăcea pe malul apei, cu o împuşcătură în inimă şi cu un revolver înţepenit în mână. Inspectorul general deschise un sertar şi puse pe masă un revolver cu butoi.

— Aceasta e arma.

Painelow aruncă numai o privire asupra ei şi lămuri:

— E revolverul lui. Îl cunosc.

Sanson îl întrebă.

— Eşti absolut sigur?

— O eroare este exclusă. Purta arma la el, chiar şi în serviciu, deoarece îi era frică de bandiţii de bancă.

— S-ar putea crede că s-a sinucis, spuse inspectorul gânditor.

Bancherul confirmă:

— Fără îndoială a fost o sinucidere. Arma o păstra numai pentru uz propriu şi probabil că a făcut uz de ea într-un moment de rătăcire sufletească. Vocea vorbitorului începu să tremure. Oh, este groaznic să-ţi încarci conştiinţa cu un gest care a împins la moarte pe un om. Lacrimi îi inundară ochii.

Răspunsul inspectorului general avu un substrat ironic:

— Nu trebuie să ai mustrări de conştiinţă, domnule Painelow, căci Praton nu s-a sinucis ci a fost omorât. Din revolverul său nu lipseşte nici un glonte iar proiectilul, care i-a trecut prin inimă şi i-a ieşit prin coaste, aparţine unui pistol de calibru mic, dar de o mare putere de pătrundere. Acesta este glontele. S-a oprit în paltonul asasinatului.

— Cine să fi omorât pe acest biet nenorocit?! întrebă bancherul.

— Ar fi foarte interesant să ştim aceasta, domnule Painelow. Răspunse inspectorul general care mai adăugă: Poate vom ajunge, totuşi, la aceasta şi atunci va fi amar de criminal! Vă mulţumesc, domnii mei, pentru amabilitatea cu care mi-aţi satisfăcut curiozitatea!

Când fură plecaţi, comisarul Strafford întrebă cu un ton de reproş:

— De ce i-aţi lăsat pe aceşti tâlhari să plece, d-le inspector general? Este foarte limpede că ambii sunt vinovaţi. Ei ştiu precis cine l-a ucis pe bietul Praton, care aflase prea multe despre directorul său.

— Ce-ţi vine prin minte, dragă Strafford! N-avem încă nici un fel de dovadă contra lor. Dar fi sigur că, în curând, vom avea în lanţuri pe „Omul din Nevada” banda lui.

Ziarele de a doua zi îi aduseră inspectorului Sanson o ştire care nu corespundea ipotezelor lui: în noaptea trecută banda „Secerăturilor” făcuse o vizită fabricantului de conserve Sullivan, din Carson, furându-i câteva sute de mii de dolari.

CAP. VIII

JOHN BLUNT ARE O TOVARĂŞĂ ÎN MISIUNEA LUI

— De ce natură este socoteala pe care o ai cu Dirk Gosse? întrebă Sylvia pe John Blunt în timp ce-şi continuau împreună drumul.

Faţa lui John Blunt se întunecă.

— Una din acele care trebuie să fie însoţită cu gloanţe de revolver. Cine va pune mai repede mâna pe armă va trage profitul de partea lui. Celălalt va pierde.

Când intrară în curtea „ranch”-ului, cei doi tineri trebuiră să se mire de liniştea care domnea acolo. Curtea era goală. Uşile casei erau încuiate. Prin coşuri nu ieşea nici un fir de fum. Nici o voce omenească nu era de auzit şi nici măcar lătratul unui câine. Nici cel mai neînsemnat semn de viaţă. „Ranch”-ul parcă era mort.

John descăleca, păşi spre una din uşile casei principale şi începu să bată cu pumnul în lemn. După o bună bucată de vreme se deschise o uşă la capătul clădirii şi un om păşi afară. Un om gheboşat, cu o barbă albă care-i încadra faţa dându-i o înfăţişare patriarhală. El se apropie încet de ei şi privi pe călăreţi cu ochi scânteietori.

John Blunt îi ură un prietenos:

— Bună dimineaţa!

După care bătrânul întrebă:

— Cine te-a îndemnat tinere, să baţi în uşă cu pumnii? Nu poţi

să baţi manierat şi să aştepţi până ţi se va deschide?

— Credeam că nu este nimeni acasă.

— Atunci conduita d-tale abia este o prostie. Dar, în sfârşit, ce doreşti? Cine caută aici de lucru trebuie să se prezinte civilizat.

Arătând apoi spre Sylvia întrebă:

— Este iubita d-tale? Foarte frumoasă creatură dar un bagaj inutil pentru un călăreţ fără serviciu.

Cowboy-ul privi spre fată, care arunca o privire furioasă bătrânului şi se grăbi să-l lămurească:

— Vă înşelaţi, nu este iubita mea şi nici nu caut de lucru!

Tonul energic al răspunsului făcu pe bătrân să tresară.

— Tinere, şti pe cine ai în faţa ta?

— Apucăturile îmi spun cine eşti. Un bătrân prost!

Mâna bătrânului făcu o mişcare bruscă, aproape de neobservat şi în clipa următoare luciul oţelului unui cuţit străbătu aerul. Lama trecu, foarte precis, pe lângă umărul cowboy-ului şi se înfipse cu un sunet înăbuşit într-un stâlp al prispei.

Sylvia strigă îngrozită şi alunecă de spaimă, fără voia ei, din şea.

John însă îşi smulse revolverul din toc şi-şi luă poziţia de apărare.

— Bagă revolverul la loc! spuse batjocoritor bătrânul. Cuţitul n-a fost pentru d-ta. Căci dacă aş fi vrut n-ai mai fi ajuns să pui mâna pe arma d-tale. Old Deed, în ciuda anilor lui, mai este încă suficient de bărbat pentru a scoate din circulaţie „boboci”, când devin obraznici. Să-ţi servească drept învăţătură, străine!

John, căruia sângele îi năvălise în obraz, murmură încurcat.

— D-ta eşti Old Deed, prospectorul, care a fost – pe vremuri – posesorul renumitei mine de 1000 de funţi (N.T: un funt are jumătate de kilogram de aur).

Bătrânul dădu din cap.

— Da, străine, am scos 1000 de funţi de aur strălucitor din mină şi cu toate acestea astăzi sunt iarăşi un câine sărac. Nu-i aşa că trebuie să fi fost un mare golan acela care a reuşit să facă praf o asemenea avere? Să scoţi 1000 de funţi de aur în numai trei ani şi să-i pierzi pe toţi! Un râs strident îi ieşi de pe buze şi ochii îi răniseră ţintă.

John vroia însă să ajungă la un sfârşit şi întrebă:

— Şi acum eşti aici, din nou, călăreţ la Dirk Gosse, ca şi înainte de belşug?

Cel vizat făcu nişte ochi miraţi.

— Eu la Dirk Gosse? Nu, străine, Old Deed n-a fost niciodată călăreţ la altul şi nu este nici astăzi. Eu sunt tovarăşul lui Dirk Gosse şi dacă afacerile vor continua ca şi până acum voi reveni la banii care i-am avut. Da, tinere, degeaba îţi holbezi ochii. Dirk Gosse este un băiat de ispravă. Nu face vorbă prea multă cu nimeni. Răzbeşte în ceea ce îşi propune. Este singurul bărbat care a câştigat toată încrederea mea.

John aruncă însoţitoarei lui o privire cu subînţelesuri şi se întoarse apoi spre bătrân.

— Am auzit foarte multe despre isprăvile tovarăşului d-tale. Atât de multe încât aş vrea, cu multă plăcere să discut puţin cu el.

— Aşa? Ai vrea? Şi tânăra d-ră are, desigur şi ea un dor puternic după el?

Sylvia se apropiă.

— Desigur că mi-e dor să discut cu asociatul d-tale. Poate îmi va putea lămuri cine îmi fură, de săptămâni, vitele de pe câmpurile mele de păşunat, lămuri ea foarte energic pe bătrân.

Acesta o privi batjocoritor.

— Nu cred ca Dirk Gosse să fie omul care să se ocupe cu asemenea nimicuri. Are lucruri mult mai importante de făcut decât să fie atent la cirezile unei vecine. Are ocupaţii personale până peste cap.

Fata nu se lăsa înşelată.

— Dacă îi eşti asociat atunci poate îmi vei da d-ta explicaţii asupra prezenţei în Pleasent, a unora din călăreţii voştri. Noaptea au dispărut şi dimineaţa constatai lipsa unui mare număr din vitele mele cele mai frumoase.

Bătrânul îşi ridică capul.

— Valea Pleasent? Nu eşti cumva Sylvia Colly, care în copilăria ei a avut atâta durere? Vocea lui luă, din nou, un ton ironic. Păcat, domnişoară, ca tocmai d-tale să-ţi fi făcut „Omul din Nevada” aşa ceva.

— Şi tot mai continui să negi că cowboy d-tale n-au furat vitele mele?

Faţa bătrânului deveni serioasă.

— Este o absurditate. Călăreţii noştri n-au nici o legătură cu furtul. Nici în vale nu au putut fi deoarece sunt plecaţi toţi, până la unul, de câteva zile.

— Este, totuşi, aşa cum am spus-o. Au fost oameni de aici cei care au furat astă-noapte, vite din cirezile mele.

— Şi eu vă spun că afară de Ed Raffert, care a stat toată noaptea cu mine în casă. Nu se mai găseşte de câteva zile nici un cowboy de al nostru în valea Grass.

Gura fetei se strânse dispreţuitoare.

— Aşa? Nici unul dintre cowboy nu este aici? Şi cine păzeşte turmele?

Bătrânul triumfă.

— Turmele? Acestea nu mai sunt aici, deoarece au fost mânate de câteva zile la staţie, unde au fost băgate în vagoane. Au fost vândute pentru măcelăriile din Denver.

— Dirk Gosse şi-a vândut toate vitele? Este posibil? se miră fata.

— N-am nici un interes să recurg la pretexte, mormăi Old Deed.

— Şi ceilalţi oameni care n-au fost necesari la această operaţie unde sunt?

Bătrânul o privi ironic.

— Şi aceasta ai vrea s-o ştii? Eşti o fata foarte curioasă.

Sylvia se depărtă şi se duse spre calul ei.

— Îndrăcită fată! mormăi bătrânul după ea. Păcat că nu sunt mai tânăr cu vreo 30 de ani.

John Blunt îi întrerupse reflexiile:

— Old Deed, am venit aici pentru a rezolva nişte chestiuni cu tovarăşul d-tale, care-mi sunt foarte importante. Sunt convins că îi va fi neplăcut să audă că l-am căutat şi nu l-am găsit. Ţi-aş fi, de aceea, foarte recunoscător dacă ai vrea să-mi spui unde aş putea să-l găsesc acum.

Întrebatul îşi încreţi ochii.

— Îmi ceri cam mult, tinere, ca să-ţi spun unde poţi să-l găseşti pe Dirk Gosse. Dacă ai însă timp şi răbdare mergi de-a lungul drumului, care duce din vale pe şosea, spre vest, Dirk Gosse se va mai întoarce, odată, aici. Când se va întâmpla aceasta nu pot să-ţi spun. Poate dai astăzi peste el, poate peste şase săptămâni. Acum

*

„Ranch”-ul rămase mult în urma lor când Sylvia îl întrebă pe tăcutul ei însoţitor.

— Ce crezi de acest individ, pe care-l cheamă Old Deed sau mai ştiu eu cum?

— Omul a fost atât cât îmi este cunoscut mie, înainte de descoperirea minei de aur care l-a făcut milionar, un bandit

obişnuit şi un tâlhar. Din păcate, nu se lăsa prins niciodată şi înţelese strălucit să tragă asupra lui ocrotirea justiţiei.

— Şi ce deduci din vechea lui ocupaţie?

— Că este un ajutor foarte util, „Omului din Nevada”.

Sylvia îşi opri calul.

— Omului din Nevada?

— Da, „Omului din Nevada”, respectiv Dirk Gosse.

— Dirk Gosse este „Omul din Nevada”? Glumeşti sau te înşeli!

— Niciodată în viaţă nu mi-a ars atât de puţin de glumă ca acum.

— Este cu totul de necrezut, este…

— Un fapt pe care nu-l întâlneşti în fiecare zi.

— Atunci Dirk Gosse a… Fata amuţi ca şi când mersul gândurilor ei nu s-ar fi potrivit cu grozăvia faptului.

John Blunt confirmă:

— Din păcate aşa este. Omul acesta îţi are familia pe conştiinţă şi pe prietenul meu Sam Godfrey deasemenea.

Timp îndelungat cei doi tineri călăriră unul lângă altul fără să mai scoată o vorbă. Când ajunseră la răscrucea unde drumul se despărţea de şosea, fata îl întrebă cu un ton scăzut:

— Încotro călăreşti acum, John Blunt?

— Vreau să-l întâlnesc pe „Omul din Nevada”. Dar încotro pleci d-ta, Sylvia?

— Merg cu d-ta, chiar dacă drumul ne-ar duce până la capătul pământului!

Cowboy-ul mişcă liniştit din cap şi dădu pinteni calului. Sylvia îl imită. Apucară pe şoseaua care duce spre vest. Pentru a ieşi în calea „Omului din Nevada”.

CAP. IX

RĂPIREA DETECTIVULUI HUGETT

Cu toate că era târziu noaptea, pe străzile puternic luminate ale oraşului Garson era o mare animaţie. Oamenii fugeau spre adăposturi, maşinile se opriră iar poliţişti motociclişti goneau într-un tempo infernal, după câţiva călăreţi care cu lovituri zgomotoase de revolver încercau să dispară în străzile mărginaşe mai întunecoase, ceea ce le şi reuşi.

Voci răguşite ţipau: „Opriţi-i! Prindeţi-i! Linşaţi-i pe aceşti tâlhari!” Şi încă mai multe alte apostrofări de acest gen.

La uşile caselor, din birouri, restaurante, din licoare uşa care se deschidea, se strânseră noii cârduri de curioşi, care măreau zăpăceala, fără să se ştie despre ce este vorba.

Dirk Gosse, care stătea la volanul arhaicei lui maşini. Făcu apel la toată priceperea lui pentru a trece peste piedicile străzii cât mai repede. Avea, de acum, în faţa un drum liber când văzu, cu uimire, pe trotuar, statura deşirată a lui Newton, a cărui figură de pasăre răpitoare privea şiret spre el.

— Ei, domnule Gosse, aşteaptă puţin! Ia-mă şi pe mine am de vorbit cu d-ta.

Acela căruia fi erau adresate aceste vorbe se făcu că nu aude nimic şi apăsă pe accelerator. În smucitura automobilului, el se mai întoarse odată şi văzu pe Newton chemând un poliţist-motociclist şi arătându-i spre maşinii lui.

Când îşi reluă poziţia pentru a-şi continua drumul trebui să constate că pe scara maşinii lui stătea un chinez, care ţinea îndreptat spre el un browning şi-i porunci:

— Opreşte numai decât sau!…

Mai departe nu putu spune nici un cuvânt căci fugarul lăsă brusc volanul, înhăţă cu ambele mâini revolverul chinezului şi-l apucă şi pe el şi-l aruncă, dintr-odată, în maşină.

În acelaş moment însă un poliţist-motociclist fu lângă automobil.

— Opreşte! Opreşte!

Un glonte crăpă geamul din faţă al maşinii.

Dirk acceleră puternic. Pocnetele motorului amuţiră dintr-odată şi se schimbară într-un zbârnâit limpede. Poticnelile maşinii se transformară într-o alunecare lină şi rapidă. Drumul era liber. Acul indicator al kilometrajului sări de la 60 la 80 şi imediat după aceasta la 120. Zgomotul motocicletei se auzea undeva departe în spate, în timp ce maşina cu aceeaşi infernală viteză – pe care un alt automobil ar fi atins-o cu multă greutate – gonea ca o nălucă pe şosea.

Frederik Hugett, care era îmbrăcat ca chinez, se trezi din loviturile primite şi privea uimit la puternicele raze de lumină pe care le arunca în faţa ei maşina-nălucă. Drace, se gândi el, trebui să fi fost rău lovit. „Amicul” meu şi-a schimbat maşina fără ca eu să fi observat ceva.

Vecinul său păru să-i fi ghicit gândurile, deoarece îi spuse râzând:

— Te înşeli, domnule Hugett. Este tot vechea maşină. Numai că acum îi funcţionează motorul al doilea, pe care am lăsat să mi-l monteze un inginer inventiv. 120 de cai putere nu este un fleac pentru o asemenea rablă, nu-i aşa? Poţi însă să fi liniştit. Viteza nu-i va face nici o stricăciune căci există şi un al doilea arc care poate să suporte şi o viteză mai mare. Cam pretenţioasă această schimbare, care n-a fost deloc ieftină. Dar o adevărată maşină cu această putere ar fi fost prea bătătoare la ochi pentru un crescător de vite din valea Grass. Nu eşti şi d-ta de aceeaşi părere?

— Găsesc că eşti un ticălos periculos şi-ţi cer să te întorci numaidecât, căci de data aceasta nu vei scăpa. De aceasta îţi garantez eu.

— Din păcate nu pot să-ţi fac această plăcere, căci în maşina mea se găseşte frumoasa sumă de 120.000 dolari, de care l-am uşurat pe dl. Sullivan, acum o oră.

— Nu-mi spui lucruri noii, dacă ţi împărtăşesc că eşti şeful bandei „Secerătorilor”. Aceasta o ştiam de mult.

Dirk Gosse, care lăsa ca maşina să-şi continue ameţitorul ei

drum, se aplecă de pe scaunul său şi privi înapoi. În depărtare străluceau câteva puncte albe.

— Laudele mele, spuse el peste o clipă captivului său. Tovarăşii d-tale ne urmăresc cu maşini care depăşesc în viteză pe a mea. În 15 minute ne-ar prinde, dac-ar menţine viteza lor actuală.

Detectivul îi răspunse:

— Ţi-am spus că nu vei putea scăpa, cursa!

— Ai avut o presimţire! spuse fermierul râzând ironic şi stingând farurile.

— Ce-ţi trece prin cap? strigă Hugett îngrozit. Ne vom rupe capul dacă vei continua să goneşti cu aceeaşi viteză fără lumină.

— Ochii mei văd şi în întuneric! îl asigură conducătorul bandei ironic. Cu toată această asigurare el micşoră viteza automobilului şi îşi făcu de lucru la o pârghie. Imediat încetară bătăile motorului şi începură să răsune hodorogelile primului motor.

— Atenţie! Cazi în groapă! strigă detectivul, când maşina începu să coboare o barieră stâncoasă.

— Din contră, voi ajunge în câmpie liberă. Acolo este mai plăcut decât pe şoselele animate.

— Totuşi este complet imposibil să faci numai o sută de paşi pe pământul acesta găurit şi afurisit.

— N-avea nici o grijă, brava mea maşină are şi ceva de tanc în ea. Şi fermierul apăsă, din nou, pe o pârghie.

Scârţâind din toate încheieturile şi poticnindu-se, automobilul înainta clătinându-se în preerie.

Hugett blestemă ca posedat de draci când văzu trecând, după câteva minute, maşinile poliţiei pe şoseaua care o părăsiseră.

— Nu făcea gălăgie inutilă, îi spuse paznicul său, căci altfel voi fi obligat să-ţi astup gura! După un timp adăugă: Dacă te vei purta corect nu ţi se va întâmpla nimic, căci m-am decis să-ţi dau drumul dacă vei accepta propunerea care ţi-o voi face.

Prin nisip şi pietriş, maşina se înfundă în întunericul nopţii.

CAP. X

PLANUL ÎNSÂNGERAT

John Blunt şi Sylvia Colly ajunseră în apropierea văii Pleasent şi când se suiră pe un deal pentru a privi clădirea fermei, care fusese rezidită de mult, văzură în curtea casei o ceaţă mare de călăreţi.

— Asta-i acum! Ce le-o fi trăsnit prin cap oamenilor mei să părăsească, ziua în amiază mare, câmpul? strigă Sylvia Colly mâniată.

John Blunt i-ar fi dat, cu plăcere, o lămurire dar el lăsă aceasta păzitorilor cirezilor, care-şi împinseră caii în galop către ei când îi văzură apărând.

Încă de departe ei îşi scoaseră marile lor pălării, le aruncară sus în aer şi le prinseră apoi în galopul cailor.

Într-o clipă cei doi tineri fură înconjuraţi. Ochi sclipitori şi figuri surâzătoare dovedeau cât se bucurau tinerii şi bătrânii că tânăra lor stăpână se întoarse vie şi nevătămată.

Bătrânul lor conducător Cunnard îşi scoase respectuos pălăria, se prezintă străinului şi apoi spuse fetei:

— Băieţii au fost foarte îngrijoraţi când au auzit că v-aţi dus singură după hoţii vitelor, d-ra Sylvia.

Tânăra fată îi întinse mâna bătrânului şi spuse cu un râs graţios:

— Acum însă trimiteţi băieţii înapoi la câmp şi atrage-le atenţia să deschidă bine ochii.

— Minunaţi băieţi, domnişoară Sylvia! spuse cowboy-ul cunoscător, când se apropiă de fermier. Şi desigur că fiecare şi-ar fi dat viaţa cu plăcere pentru a o salva pe a d-tale.

Ochii tinerei străluciră şi ea răspunse cu mândrie:

— Aşa este, John Blunt.

El se gândi: Nu este nici o minune, când eşti atât de tânără şi de frumoasă, Sylvia Colly! Totuşi se feri să-şi exprime aceste

gânduri.

Urmându-şi drumul el căută atent urmele care să fi rămas de la atacul suferit de fermă din partea „Omului din Nevada”. Dar nu văzu nimic.

Ceea ce nu acoperise natura fusese făcut de mâini omeneşti şi clădirile noii, proaspăt văruite, făceau o impresie plăcută şi, mai ales, prietenoasă.

Bucuria cea mai mare fu însă arătată de Sally cea grasă o negresă, care cu toată greutatea ei alergă foarte sprinten înaintea lor.

Sylvia îi strânse mâinile credincioasei servitoare se lăsă trasă de ea în casă şi-i făcu semn lui John Blunt s-o urmeze.

— Fă-ne ceva de mâncare, Sally, porunci ea. Între timp adu-ne ceva să bem…

Seara, când stătură pe veranda din faţa casei, Sylvia Colly şi John Blunt stabiliră în comun planul lor şi ajunseră la concluzia să-l cheme pe bătrânul Cunnard pentru a-i cere sfatul.

Şeful cowboy-lor veni cu mesagerul care fusese trimis după el şi, la invitaţia stăpânei lui, luă loc. Dar când auzi despre ce este vorba nici nu vru să mai asculte aceste planuri.

— Nu-l veţi prinde pe „Omul din Nevada”, după cum n-a reuşit nici poliţia şi nici armata, spuse el cu tărie.

— Trebuie, totuşi, să încercăm, răspunse Sylvia.

— Dar înainte de toate trebuie să vă întreb: ştiţi unde trebuie să-l căutaţi pe „Omul din Nevada”.

— Până acum nu, interveni John Blunt.

— Şi cine este el? întrebă Cunnard mai departe.

Amândoi scuturară din cap însă Blunt adăugă:

— Este bănuit Dirk Gosse din valea Grass.

Fu rândul bătrânului Cunnard să-şi scuture capul şi să râdă.

— Dacă vreţi să-l prindeţi pe acesta atunci nu mai am nimic contra planului vostru, spuse el.

Răspunsul bătrânului li se păru curios. Toate întrebările care i le făcură pentru a obţine vreo lămurire suplimentară se dovediră inutile. Cunnard se mulţumi să le spună:

— Pot să vă dau un sfat?

— Te rugăm!

— Atunci călăriţi peste deşertul Rock.

— Cred că nu vreţi să spuneţi…

— Vreau să spun că numai acolo poate să fie ascuns acest bandit, răspunse bătrânul foarte serios şi mai adăugă – văzând

că cei doi tineri îl priveau neîncrezători: Cunosc regiunea în lung şi în lat şi ştiu că o bandă atât de numeroasă ca aceea pe care a strâns-o „Omul din Nevada” nu poate găsi nicăieri o ascunzătoare mai bună decât în pustiu. Cu atât mai mult cu cât nimeni nu crede posibil că în acest pustiu să se poată găsi suficientă apă pentru atâţia cai şi oameni. Aceasta este însă o greşeală mare şi de neiertat, deoarece mulţi îndrăzneţi, care s-au aventurat în pustiul Rock, au dispărut fără urme. Cei puţini care au găsit drumul de întoarcere au înnebunit din cauza setei şi-au pierdut limpezimea spiritului observator şi de aceea nu s-a contat pe declaraţiile lor.

— Şi de unde şti d-ta că în pustiu se găseşte apă, Cunnard? întrebă John Blunt.

— Pentru că şi eu am fost acolo şi un izvor, pe care l-am descoperit când nevoia mea era mai mare, m-a salvat de la moarte prin sete, explică bătrânul cowboy cu sânge rece. Da, continuă el după o scurtă pauză,m fost în pustiu. Auzisem că acolo se găseşte, în diferite locuri, aur curat chiar pe deasupra nisipului. Că trebuie numai să-l ridici şi să-l iei. Fiind şarlatanie pură n-am găsit nimic din ceea ce căutam şi eram aproape să mor de sete când am găsit izvorul şi am putut să-mi umplu iarăşi burduful. Eram foarte bucuros după ce scăpasem de această urgie.

— Şi „Omul din Nevada”?

— Acesta trebuie să cunoască şi el un loc unde este nu numai un izvor răcoritor ci apă în cantităţi îndestulătoare.

— Locul nu poate însă să rămână nedescoperit veşnicie! îi răspunse John Blunt.

— De ce nu, dacă nu este căutat acolo, fiindcă nimeni nu admite existenţa unui asemenea loc? Vreau să-ţi mai spun ceva John Blunt! Atunci când eram în preajma sfârşitului meu şi m-am târât până la o stâncă, care mă ferea cel puţin de arşiţa dogoritoare a soarelui, atunci când nu mai aşteptam nimic decât apropiatul meu sfârşit, mă chinuia o vedenie îngrozitoare, care este cunoscută celor mai mulţi dintre călătorii pustiilor. În faţa mea vedeam o vale verde, cu copaci, vedeam grădini verzi şi auzeam şopotitul unui râu. Da, aceasta vedeam şi auzeam. Deşi ştiam că simţurile mele mă înşelau, văzui perfect – în ciuda slăbiciunii mele – în jurul acestei oaze pustiul aşa cum îl cunoşteam şi o grupă de stânci negre pe care îmi aminti că am mai privit-o. Odată, de departe.

Bătrânul scoase din buzunarul dinăuntru al hainei o bucată de piele şi spuse:

— Pe aceasta am desenat atunci un plan al poziţiei acestei grupe de stânci.

El întinse bucata de piele lui John Blunt şi tânărul cowboy recunoscu dintr-o dată că liniile trase fuseseră desemnate cu sânge.

John Blunt care răscolise şi el acest pustiu, mergând în diferite direcţii, nu dăduse nicăieri peste o asemenea grupă de stânci. El scutură din cap. Bătrânul Cunnard însă îi spuse:

— Ceea ce am desenat aici este precis. Jur pentru aceasta şi dacă veţi reuşi să găsiţi aceste stânci nu veţi mal fi departe de ascunzătoarea „Omului din Nevada”.

CAP. XI

O NOUĂ VICTIMĂ A

„OMULUI ÎN NEVADA”

Guvernatorul din Carson nu era în dispoziţie prea bună când şeful său de poliţie – a doua zi dimineaţa – îi comunică rezultatul negativ al vânătorii făcută după şeful bandei.

Secretarul intră şi-l anunţă pe dl. Thomas Newton.

— Să poftească.

Şeful poliţiei vru să plece dar fu reţinut.

— Rămâi. Poate că dl. Newton ne va furniza noii amănunte interesante.

Bătrânul intră şi-l salută pe guvernator ca pe un vechi cunoscut. Pe şeful poliţiei îl învrednici cu un salut din cap, care nu era însă lipsit de ironie.

— Vă rog luaţi loc, domnule Newtoni Tocmai suntem ocupaţi cu cercetarea spargerii casei de bani a d-lui Sullivan.

Newton privi gânditor După un timp spuse:

— Guvernatore, n-ai vrea ca poveştile cu bandiţi să le dăm la o parte, pentru moment, ca să ne ocupăm de chestiunile pentru care am venit?

— Domnule Newton, v-am spus doar de ieri că mărimea ţinutului pe care vreţi să-l înregistraţi ca proprietate a dvs. necesită aprobarea guvernului central din Washington.

— Dar este vorba de un pustiu stâncos care nu poate să întâmpine refuzul guvernului.

— Posibil, domnule Newton, dar am prescripţiile mele peste care nu pot trece.

— După cum ştiţi, guvernatore, mă interesează această regiune pentru că presupun că în ea se găseşte aur. De aceea

trebuie de rezolvat urgent. Vă fac chiar o propunere pe care o veţi putea accepta în linişte. Pun la dispoziţia guvernului 500.000 de dolari şi în schimb îmi conferiţi, până la sosirea răspunsului din Washington, în mod provizoriu, dreptul de posesiune asupra ţinutului respectiv. Ar fi o soluţie bună, nu-i aşa?

— Propriu zis nu, domnule Newton, dacă aş trebui să fiu sincer, căci guvernul a devenit – în ultimii ani – foarte rezervat în privinţa cedării de terenuri particularilor. Nu cred că se va da curs ofertei d-tale cu toată suma ridicată pe care o oferi ca garanţie. În cel mai bun caz se va institui mai întâi, pe spusele d-tale, o comisie care să se ocupe de oferta d-tale şi care nu poate duce la o rapidă rezolvare.

— Atunci renunţ la dreptul de posesiune al ţinutului şi mă mulţumesc cu o concesiune de exploatare. Aceasta puteţi s-o rezolvaţi singur fără să vă temeţi că încălcaţi paragrafele legii.

Guvernatorul dădu din cap.

— Nici aceasta nu este atât de simplu, dragă d-le Newton! Acordarea dreptului de exploatare personală pentru un ţinut atât de mare, ca acela despre care discutăm, necesită instituirea unei licitaţii.

— Mulţumesc, aceasta o ştiu! Până când vor fi împlinite toate formalităţile, să capăt dreptul de concesiune, se vor găsi alţii care să fi luat urma smântânii şi atunci pot să mă frec pe cap cu concesiunea.

— Sincer spus nu ştiu cum aş putea să-ţi fiu de folos!

— Vreau să vă spun ceva, guvernatore. Acordaţi-mi concesiunea pe răspunderea dvs. Nu vă va costa capul, dacă – după aceea – cineva va încerca să vă facă greutăţi. Mandatul d-tale expiră după trei luni şi că nu veţi mai fi ales o ştiţi tot atât de bine ca şi mine.

Guvernatorul îi răspunse:

— Domnule Newton, ce te îndreptăţeşte că faci această afirmaţie?

— Experienţa mea asupra vieţii. Aţi fost ales da două ori consecutiv. Ceea ce este mult. Două perioade de guvernare aduc, chiar celui mai vrednic, atâţia adversari încât cea de a treia candidatură a lui nu are nici o şansă. În afară de aceasta, aţi avut ghinion ca ultima dvs. guvernare să fie marcată de activitatea „Omului din Nevada”. Dacă îmi acordaţi însă concesiunea vă garantez realegerea.

Celălalt îi răspunse ezitând:

— Sunteţi un om foarte cumsecade, domnule Newton şi de aceea nu mă îndoiesc că propunerea d-tale are un substrat cinstit. Totuşi nu pot să cred că relaţiile d-tale pot folosi realegerii mele.

Bătrânul râse.

— Ce am nevoie de relaţii? Am bani. Puteţi fi sigur că nu voi economisi banii pentru a-mi realiza promisiunea.

Faţa guvernatorului se lumină. Newton observă că va învinge şi dădu ultimul atac:

— Deoarece mă mulţumesc numai cu o concesiune, depunerea cauţiunii a devenit, desigur, inutilă. Vă pun însă la dispoziţie suma de 250.000 dolari pentru scopuri de binefaceri în timpul campaniei de propagandă. Căci ar fi într-adevăr o binefacere pentru California dacă s-ar încredinţa conducerea ţării unui om atât de capabil ca d-ta, guvernatore.

Guvernatorul se hotărî:

— Bine, să treceţi astăzi după amiază să luaţi concesiunea, de la biroul meu.

În acel moment intră, foarte enervat, şeful poliţiei strigând.

— Guvernatore!… Guvernatore!…

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai acum a venit din Mill ştirea telefonică că arestarea directorului de bancă Henry Painelow nu a putut fi executată.

— Şi de ce nu?

— Pentru că azi dimineaţă a fost găsit ucis în locuinţa lui.

Guvernatorul sări în sus.

— Să nu vă necăjiţii, ar putea să vă strice sănătatea, îl linişti Newton. Era de bănuit că „Omul din Nevada” nu va lăsa nepedepsit pe vicleanul care dorea să renunţe la vechea lor tovărăşie.

CAP. XII

LĂSAT PRADA LUPILOR

John Blunt îşi răcori repede fata cu apă, îndepărtând vestigiile nopţii, îşi cercetă armele şi urcă scara pentru ca să aştepte pe verandă până va veni Sylvia Colly.

Ochii lui străluciră când o găsi aşteptându-l, proaspătă şi bine odihnită.

Dar când se apropiă de ea şi-i luă mâna – întrebând-o cum a dormit – ea nu spuse nimic de emoţiile interne. Atunci şi el tăcu.

Părea aproape dezamăgită de indiferenţa lui. Dar şi ea se stăpâni şi după ce luară împreună micul dejun şi râseră cu mai multă poftă asupra dimensiunilor Sally-ei, care căra mereu provizii de alimente pentru cei doi călăreţi, se ridicară şi încălecară caii, care erau gata pregătiţi.

John Blunt trebui să promită, sus şi tare, negresei că îi va aduce stăpâna înapoi teafără şi sănătoasă, înainte de a-i da voie să plece.

Dimineaţa era minunată, cu proaspătul ei soare şi cu liniştea ei patriarhală. Inima unui om, admirator al naturii, ar fi crescut de plăcere. Şi senzaţia aceasta o avură şi cei doi tineri care călăreau împreună – spre pericol şi moarte, cum se gândea Sylvia, „În siguranţă şi viaţă” cum îşi închipuia John Blunt.

Tânăra fată se încredinţa complet omului pe care-l cunoştea de un timp atât de scurt. Sylvia nu se miră când el apucă pe un drum care ducea departe de pustiu şi deşi peste zi întrebă de câteva ori dacă abaterea nu este prea mare, asigurarea lui că totul este în ordine o linişti.

Ea se nelinişti din nou când ziua se termină şi noaptea se strecură din văgăuni şi văi, unde se ascunsese în faţa „regelui zilei”.

John aprinse un foc din rădăcini de arbuşti în văgăuna unei dune de nisip, la care căută s-o aşeze cât mal bine pe Sylvia. Îi

aşternu două pături, construi din cele două şei un fel de cort şi prepară apoi din proviziile pe care i le dăduse Sally o masă de seară, pe care o consumară cu multă plăcere.

— Ei, domnişoară Sylvia, întrebă el, după ce terminară masa, nu este plăcut un asemenea lagăr de noapte, sub cerul liber?

Flăcările focului trimeteau raze puternice pe faţa ei şi minunatul ei pâr castaniu părea poleit cu aramă, datorită roşului focului. Privirea i se îndreptă asupra lui:

— Nu este pentru prima oară când campez pe câmp. În ultimul timp am trebuit s-o fac adesea, interesându-mă de turmele mele.

— Aţi făcut-o şi pe asta, stimată d-ră? răsună deodată o voce adâncă din întuneric.

John sări în picioare cu revolverul în mână. Ochii săi încercară să străpungă întunericul dar nu putură să descopere nimic.

Deodată, Sylvia dădu un strigăt ascuţit:

— Atenţie, John!

Era prea târziu: două mâini puternice îl apucară pe cowboy de la spate. Arma îi fu smulsă din mână. O altă umbră sări şi în clipa următoare primul zăcea la pământ, ţinut de patru mâini puternice.

Din întuneric ieşi atunci un individ impozant, care păşi în raza de lumină a focului… Dirk Gosse.

— Scuzaţi-mă domnişoară, că sunt silit să vă stric romantica idilă. Fără amestecul meu, aţi fi ajuns, încă astă seară, la sărutul de logodnă.

Ea îşi recăpătă stăpânirea de sine şi ţipă la el:

— Îţi interzic grosolăniile, individ abominabili. Odată cu aceasta, îşi vâră mâna în bluza de piele, unde era ascuns revolverul ei.

El observă mişcarea şi o luă în râs:

— Frumos că vrei să te predai cu pistolul d-tale!

Nepăsarea lui era să-l coste viaţa căci imediat porni împuşcătură şi un glonte trecu şuierând pe lângă urechea-i stângă. Dintr-un salt fu lângă ea şi-i smulse arma în mână.

— Drace, cu o aşa dexteritate în împuşcat n-aş avea încredere într-o fată.

John Blunt, care până atunci stătuse liniştit în ghearele celor doi paznici ai săi, vru să abată atenţia lor. Ceea ce reuşi. Dar mai înainte să fi putut lovi cu pumnii săi liberaţi, paznicii – în care recunoscuse acum pe Ed Raffert şi Old Deed – fură din nou peste el.

Vocea poruncitoare a lui Dirk Gosse, puse capăt îmbrâncelii.

— Renunţă la o rezistenţă inutilă, omule, dacă nu vrei să rişti să primeşti un glonte.

John îşi mai împinse paznicii încă odată şi se îndreptă spre Gosse.

— Ce înseamnă toate aceste? Te rog să mă lămureşti!

— Am auzit că mă cauţi, râse Dirk Gosse şi pentru că nu m-ai găsit am venit la d-ta. Frumos din partea mea, nu-i aşa?

— Foarte frumos din partea d-tale să ataci pe la spate un om fără apărare.

Celălalt ironiză:

— Aceasta numai pentru a te împiedeca să nu pleci de aici. Ce vroiai de la mine?

John îşi măsură adversarul cu priviri dispreţuitoare.

— Voiam să te împuşc! Asta i tot.

— Pentru care motiv?

— Într-adevăr nu-l ştii? El îşi desfăcu cesuleţul de mână. Cunoşti acest ceas? Pe acesta l-a rupt prietenul meu Sam Godfrey ucigaşului său, în lupta mortală pe care a dat-o.

Dirk Gosse se apropiă de cowboy şi-i apucă ceasul.

— Te înşeli, tinere, ceasul acesta l-am lăsat de bună voie prietenului d-tale, pentru că m-a rugat. Îmi pare foarte rău că trebuie să aud că a fost ucis. Din partea d-tale este însă foarte frumos că mi-ai ajutat să-l recapăt. Foarte calm, el făcu ceasul să dispară într-un buzunar al hainei.

Cowboyul strigă:

— Dă-mi ceasul înapoi, numaidecât, infam, mincinos, nici nu este proprietatea ta. Aparţine…

— … D-nei Micaela Tronido, logodnica mea, o ştiu, nu trebuie s-o mai reaminteşti, îl completă Dirk Gosse. Apoi se duse către fată: „Şi ce vrei d-ta de la mine, domnişoară?”

Din ochii ei ţâşneau scântei.

— Ceea ce vroia şi prietenul meu: să te împuşc!

— Care, din păcate, nu ţi-a reuşit.

Old Deed, care-l păzea pe cowboy cu revolverul, se amestecă în discuţie.

— Dirk, ar fi timpul să punem capăt acestui lucru. Când va veni dimineaţa trebuie să fim departe de acest ţinut frumos, care ne-a adăpostit atâta vreme.

— Ai dreptate, tovarăşe! Păcat de timp şi de vorbe. Şi cu o privire spre John porunci: Legaţi-l.

John vru să se împotrivească dar Dirk Gosse îl povăţui:

— Nu făcea greutăţi, omule! Tocmai d-ta trebuie să ştii că gloanţele din revolverele noastre se clatină.

Când cowboy-ul fu complet dezarmat, legat şi trântit la pământ, Dirk Gosse se îndreptă către fată, care urmărise palidă şi tremurătoare scena:

— Pregăteşte-te, domnişoară Colly, vei pleca cu noi!

— Nici nu-mi trece prin cap! se împotrivi ea. Mai înainte ca…

O mână de fier îi astupă gura şi-i opri cuvintele în gât.

— Ar fi pentru prima oară când o fată s-ar opune dispoziţiilor mele.

După câteva minute, Dirk Gosse se pierdu în noapte cu tovarăşii săi şi cu tânăra fata.

John Blunt, scrâşnind din dinţi, auzi zgomotele potcoavelor în depărtare. Pe urmă se făcu linişte. Focul se stinsese. Urlet de lupi începu să se audă din ce în ce mai aproape.

Fiarele adulmecaseră că undeva, în întuneric zăcea un om fără apărare, lângă un foc stins.

CAP. XIII

DETECTIVUL HUGGET SCAPĂ DIN GHIARELE „OMULUI DIN NEVADA”

— Slăbiciunea de care am făcut dovada contra bandei „Secerătorilor” stă în aceea, inspectore Sanson, că un am arestat imediat pe şeful bandei şi ajutorul său, bancherul, când i-am avut – pe ambii – la comisariatul din Mill. În felul acesta, cazul ar fi fost soluţionat dintr-o singură lovitură.

Aşa vorbi directorul poliţiei către funcţionarul său superior, care-l privea în tăcere. Când acesta termină de vorbit, inspectorul îi răspunse:

— Arestarea lor ar fi fost imposibilă, deoarece nu aveam nici o dovadă în sprijinul tezei noastre. Închiderea lor ar fi împiedecat cercetările la care n-am renunţat până acum.

Sanson strânse din umeri.

— Declaraţiile lui Huget nu mi par destul de solide. După o clipă el adăugă: Trebuie să trec în proces-verbal declaraţiile d-lui Newton?

Directorul poliţiei îl privi înmărmurit.

— Domnul Newton le-a spus d-lui guvernator personal. N-a fost încheiat nici un proces verbal.

Inspectorul general vru să ştie:

— Cine este, în fond acest domn Newton?

Interlocutorul lui îi răspunse surprins:

— Nu ştii? Dl. Newton este un om de o bogăţie fabuloasă. Un

mare amic al oamenilor care face numai bine. În afară de aceasta, în altă ordine de idei, guvernatorul i-a acordat concesia exploatării pentru Pine Forest Range.

Inspectorul general se ridică.

— Pot să plec, domnule director, sau mai aveţi vreo misiune pentru mine?

— Numai una, să-mi comunici cât mai repede posibil arestarea lui Dirk Gosse.

— Mă voi strădui să duc misiunea cât mai repede la capăt, d-le director.

Sanson plecă. În biroul său li aştepta o surpriză.

Frederick Hugett, îmbrăcat tot ca chinez, stătea liniştit într-un fotoliu. Costumul lui era rupt şi murdar, iar sudoarea şi arşiţa soarelui prefăcuse cosmeticul pete murdare.

— Sunteţi desigur mirat să mă revedeţi teafăr, strigă el inspectorului. M-aţi crezut, fără îndoială, pe lumea cealaltă, nu-i aşa?

— Arăţi ca un om care s-a găsit la marginea drumului care duce acolo. Cu toate acestea mă bucură foarte mult ca te revăd.

— M-am găsit într-o strâmtoare foarte mare, adăugă detectivul.

— Dl. director a fost foarte îngrijorat de d-ta. Du-te la el!

Detectivul se ridică şi veni către interlocutorul său.

— Domnule inspector-şef trebuie să vă vorbesc în particular, înainte de a-mi face raportul de serviciu!

— În particular? De ce?

— Pentru că am trăit o aventură foarte stranie cu „Omul din Nevada” şi trebuie de acţionat după o altă metodă.

Sanson îl cercetă pe detectiv cu ochi întrebători:

— Cum ai ajuns la el, Huget?

— Tocmai asta vreau să vă povestesc, înainte de a întocmi raportul de serviciu.

Inspectorul general se aşeză la masa lui şi-l privi e interlocutorul său cu multă atenţie.

Hugett închise ochii, ca şi cum ar fi făcut un efort mintal şi apoi începu. Vorbi o jumătate de oră şi cu cât vorbea mai mult cu atât se schimba mai mult faţa inspectorului general.

Când detectivul termină, Sansom se ridică, se duse la el şi îi întinse mâna:

— Cred, tinere, că pot să declar de acum că premiul pentru prinderea „Omului din Nevada” nu va reveni altuia decât d-tale.

Hugett râse încet:

— A fost şi greu, d-le inspector, ceea ce am avut de făcut. 30 de mile pe jos, în preerie, mai întâi noaptea şi pe urmă prin arşiţa soarelui. Sunt complet epuizat.

— Observ aceasta. Totuşi, trebuie să te silesc să povesteşti toate, personal, d-lui director înainte de a te da odihnei binemeritate. Nu mă socotesc destul de competent să expun singur cum se prezintă cazul. Şi o întârziere nu este posibilă, fiind vorba de un caz prea important.

Hugett se ridică şi spuse:

— Bine, atunci voi preda d-lui director şi pachetul pe care-l am adus cu mine.

— Ai adus ceva? se miră inspectorul.

— Da, o bagatelă, răspunse Hugett şi se duse la dulap de unde scoase la iveală un pachet de o grosime oarecare.

Sanson îl privi curios:

— Ce este înăuntru?

Cu acelaş ton, ca şi când ar fi fost într-adevăr vorba de o bagatelă, Hugett spuse:

— Cei 150.000 de dolari care au fost furaţi lui Sullivan.

CAP. XIV

O LUPTA DISPERATĂ ÎN PUSTIU

O furie de nespus şi o mânie reţinută biciuiau nervii lui John Blunt şi-i goniră sângele în creieri, încât vinele frunţii se umflară gata să crape. Ruşinea de a fi învins de bandiţi fără luptă îl tortura de credea că va înnebuni. Durerea îl readuse la realitate şi-i abătu gândurile într-altă parte. Trebuia să-şi desfacă legăturile şi să fugă după canaliile care îl doborâseră pe la spate. Vroia să se repeadă ca o panteră şi să-şi înfigă dinţii în beregată lor.

Întreaga lui voinţă şi-o concentră pentru realizarea ţelului său, anume de a scăpa de frânghia cu care era legat. Îşi contracta corpul, cercetă tăria şi tensiunea frânghiei şi observă – spre bucuria lui – că nu-l legase prea tare. Dacă i-ar reuşi să-şi elibereze mâinile, restul ar fi rămas o joacă de copil. Trebuia însă să se grăbească căci urletul lupilor se apropia şi pe cât se fereau aceste animale când simţeau mirosul oamenilor pe atât ar fi devenit de îndrăzneţe dacă ar fi observat lipsa lui de apărare.

Se rostogoli până la o piatră, ale cărei muchii ascuţite le simţise în întuneric şi începu să-şi roadă frânghia de la mâini. Încet, interminabil de încet, lucrul lui înainta.

Urletul lupilor amuţise, ceea ce îl făcu să-şi accelereze lucrul cu maximum de energie căci ştia ce înseamnă această linişte. Bestiile nu mai vânau ci se îndreptau spre locul unde le atrăgea mirosul şi de unde nu le mai înspăimânta nici o rază de foc. Umbre lungi şi agile înconjurau pe cel care zăcea la pământ. Lumini verzi şi mititele străluciră în întuneric şi mârâituri îngrozitoare, sălbatice şi nemiloase, răsunau la urechea cowboy-

ului fără apărare.

Un animal mare şi deşirat se îndreptă primul spre John Blunt. Îi mai despărţeau cinci paşi. John simţi mirosul puturos, care venea de la lup. O sudoare de moarte îi broboni fruntea şi frica activă creierii. Dacă animalul va sări se vor apropia şi ceilalţi şi atunci era pierdut. Aceasta nu trebuia să se întâmple. Ce se va alege atunci din Sylvia? Şi cu toată puterea plămânilor strigă la lupi. Mârâind, aceştia se traseră înapoi, chiar şi cel mare, deşiratul. Acesta însă nu se lăsă intimidat, se ghemui şi sări. Din instinct John Blunt îl lovi cu picioarele. Puternica lui lovitură fu simţită de fiară, care se rostogoli schelălăind într-o parte. Dar imediat se pregăti pentru o nouă săritură. Cowboyul nu mai era însă dezarmat. Efortul făcut pentru apărare rupse frânghia, care era foarte roasă şi îşi liberă mâinile. Când lupul sări, din nou asupra lui, mâini de fier i se puseră în jurul beregatei. Fiara se luptă pentru a putea respira. John ştia însă la ce ar fi ajuns şi n-o slăbi de fel. El se rostogoli peste animal, îi izbi capul de pământul pietrificat şi-şi înfipse mâinile, cu toată puterea. În carnea din jurul gâtului până ce lupul întinse picioarele şi râmase fără viaţă. Cu aruncări de piatră goni celelalte animale, care constatară că omul nu este lipsit de apărare cum credeau. Urlând lupii se pierdură în întuneric.

După câteva minute, se liberă şi de celelalte frânghii şi se ridică încet. Acum îşi putea întrebuinţa din nou membrele, se simţea vesel şi puternic şi teama pentru viaţa lui dispăru. Dintr-un cedru pipernicit, care crescuse singuratec în acest colţ al lumii, îşi rupse o cracă destul de grea pentru a crăpa ţeasta oricărui lup, care s-ar li încumetat să-l atace pe drum. O asemenea întâlnire nu era de scontat. Căci lupii stepei din California atacă numai odată pe omul pe care-l socotesc fără apărare. Iar în cazul lui fiarele aveau treabă să-şi mănânce camaradul mort. Şi ele se puseră la un adevărat ospăţ din momentul în care John Blunt părăsise locul luptei.

*

Micaela stătea în uşa prăvăliei ei şi privea frumuseţea dimineţii. Privirile ei alergau pe străzi, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Când îl văzu pe John Blunt, obosit şi prăfuit, pe obraz îi apăru un surâs de mulţumire. Cowboyul se apropie repede. Arăta ameţit şi aspru. În lupta cu lupul o mânecă a cămăşii lui roşii se zdrenţuise şi restul hainelor nu arătau prea bine. Încheietura mâinii stângi era încrustată cu sânge uscat.

— Omule, cum arăţi? îl apostrofă cârciumăreasa când sosi lângă ea.

— Ca unul ce a căzut în mâinile tâlharilor, d-nă.

— Nu te-oi fi ciocnit cu Dirk Gosse?

— De ce nu? Eram în căutarea lui.

— Nu ţi-am spus, de la început, să te fereşti de el? Îţi este superior.

— De data aceasta, într-adevăr, a fost. Păcat… Data viitoare însă este de aşteptat ca rolurile să se inverseze.

— Vino înăuntru, spală-te şi pune-ţi totul în ordine. Lucrurile şi armele d-tale sunt în camera în care ai locuit acum câteva zile, iar calul îţi este în grajd.

Cowboyul rămase cu gura căscată de uimire.

— Lucrurile şi calul meu?

— De ce eşti atât de surprins? Chiar d-ta le-ai trimis aici?

— Eu? întrebă John complet năucit.

— Da, cine altul? Old Deed ne-a sculat noaptea târziu din somn, ne-a adus calul şi celelalte lucruri ale d-tale spunându-ne că l-ai însărcinat să le aducă la mine. După spusele lui mai aveai de regulat anumite treburi şi te vei întoarce pe jos.

— Şi d-ta ai crezut toate aceste palavre?

— Când te dai jos adormită din pat nu ai alte dorinţe decât să te vezi înapoi, spuse spaniola în scuza ei.

— E ceva miraculos, mormăi John şi se gândi mai departe: Tinere, tinere, acum trebuie să-ţi ţii ochii deschişi! Este ceva care nu prea merge.

Micaela simţi neîncrederea lui şi întrebă cu jumătate de voce:

— Ce s-a întâmplat? Este ceva care nu e în ordine?

— Mai nimic, numai că Old Deed care este, după cum trebuie să ştii, tovarăşul lui Dirk Gosse a fost şi el amestecat în chestiunea din deşert. Faptul că după aceasta a adus bunurile mele aici trebuie să-mi dea de gândit, cred eu.

— Ia mai întâi o băutură şi povesteşte-mi după aceea.

Cowboyul păşi în prăvălie şi începu să-i povestească ce i se întâmplase în ajun.

Când povesti despre răpirea fetei se miră de indiferenţa cu care primi Micaela această ştire. Ba mai mult, ea îi spuse:

— De ce eşti atât de enervat? Ţii atât de mult la această fată?

— M-a mâniat brutalitatea cu care a acţionat acest ticălos.

— De ce îmi insulţi logodnicul?

— Cred că ai fi mai mulţumită să scapi de el acum când şti

cine este?

Micaela îşi trată din nou oaspele şi se aplecă mai mult peste paharul său:

— Şi eu m-am gândit la început că trebuie să renunţ la el. Dar acum când toată lumea îl urmăreşte, gonindu-l ca pe un cal sălbatec, nu pot să-l las încurcătură.

John îi observă roşeaţa care îi coloră obrajii, dar nu ştiu s-o interpreteze exact. Presupunea că este ruşinea pe care o simţea pentru faptul că-l cunoştea şi se necăji pentru afecţiunea pe care o arăta banditului. De acea vru s-o pedepsească excitându-i gelozia.

— El are mai puţină înţelegere pentru ataşamentul tău, căci altfel n-ar fi pus mâna pe fată.

Ea îi răspunse pe un ton uşuratic:

— Fiecărui bărbat îi place variaţiile. Trebuie să mă obişnuiesc cu aceasta.

Cowboy-ul o privi clătinând din cap. După o clipă continuă netulburat:

— Şi Dirk Gosse a fost ieri noapte aici. De ce ascunzi aceasta?

— Ţi-am spus cine a adus lucrurile d-tale.

— Bine, spuse John şi se duse la grajd şi zvârli şeaua pe cal.

Micaela veni după el. Când îşi puse piciorul în scară, ea-l întrebă:

— Încotro pleci, John?

— Socotesc această întrebare ca inutilă, doamnă, atâta vreme cât nu am alt ţel în viaţă decât să mai întâlnesc odată cu Dirk Gosse. Îşi contractă uşor muşchii piciorului şi sări în şea.

— Să nu faci vreo nechibzuinţă, tinere, îi strigă ea. Iar dacă te vei întâlni cu „Omul din Nevada” să te gândeşti şi la aceea că este logodnicul meu. M-aş necăji foarte mult dacă i s-ar întâmpla ceva.

Tonul glumeţ din vocea ei îl rodea.

— Va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea când voi reuşi să dobor, cu un glonte de revolver, pe acest ticălos. Puteţi conta pe mine, d-nă.

— Eşti un diavol! îi spuse ea râzând şi întinse mâna pentru despărţire. La ridicarea mâinii, mâneca bluzei îi alunecă şi scoase în evidenţă un cesuleţ de mână.

John îl recunoscu. Nu spuse însă nici o vorbă ci îşi împinse calul cu pintenii şi ieşi val-vârtej pe poartă.

CAP. XV

DIN NOU LA PINE FOREST

Ca un fulger trecu prin California ştirea că în Pine Forest a fost descoperit un filon de aur. Ziarele, care anunţau această senzaţie, aveau încă udă cerneala de tipar şi crainicul postului de radio din Carson mai vorbea încă la microfon asupra acestei chestiuni, când primii oameni se puseră în mişcare pentru a scoate la iveală acest preţios metal.

În automobile, pe jos, pe cai, cu motociclete, cu care cu boi şi alte mijloace de locomoţie apărură căutătorii din toate regiunile învecinate, în vinele cărora pulsa sânge neastâmpărat. Nu trecu mult şi începură să vină căutătorii şi din ţinuturi mai depărtate.

Când John veni în valea pe care o părăsise de câteva luni, pentru a căuta urmele omorâtorului prietenului său, abia o mai recunoscu. În puţine zile se ridicase parcă din pământ un adevărat oraş. Casele nu mai erau decât din tablă ondulată sau numai cortuleţe. Rupte dar se punea o oarecare simetrie în trasarea străzilor şi diferite schele, care se ridicau în unele locuri, arătau că se intenţiona şi construirea de case mai mari, din piatră. Intrarea din pustiu în vale, a cărei întrebuinţare era legată – nu cu mult înainte – de mari pericole, fusese transformată într-o stradă comodă, care permitea o călătorie bună chiar celor mai grele autobuze.

O a doua stradă ducea în serpentin spre vârful muntelui, pentru a permite venirea şi din partea pustiului.

Cowboy-ul începuse, imediat după plecarea lui din Silverdeen, căutarea bandiţilor. Primul drum îl făcu în valea Grass, la „ranch”-ul lui Dirk Gosse. Îl găsi ocupat de o patrulă militară, căreia i se dăduse consemnul să cerceteze serios pe oricine se va arăta în vecinătate, deoarece o întoarcere a bandiţilor la cartierul general nu era considerată ca exclusă. Şi John fusese socotit, la început, ca un membru al bandei „Secerătorilor” şi

trebui să se legitimeze şi să se explice foarte precis înainte de obţine crezare pentru spusele lui.

Când comandantul patrulei, un tânăr locotenent auzi că „Omul din Nevada” se arătase într-una din nopţile trecute, prin împrejurimi îşi ieşi din el de mânie care crescu şi mai mult când o imediată cercetare amănunţită a casei dădu neaşteptatul rezultat că în camera proprietarului se făcuse o vizită recentă, deoarece masa de scris era sparta şi răscolită – ceea ce nu fusese încă la sosirea soldaţilor. Patrula avea obligaţia să păzească, până la sosirea comisii poliţieneşti, ca să rămână totul neschimbat.

Locotenentul era bătut de gândul că însuşi „Omul din Nevada” fusese în timpul nopţii în casă, pentru a-şi lua diferite acte importante. Se decise, de aceea, să participe – pe propriul său risc – la urmărirea bandiţilor. În acest scop îl întovărăşi, cu câţiva soldaţi, pe cowboy.

Urme şi lămuriri obţinute de la nişte păzitori de cirezi îi dădură certitudinea că Dirk Gosse, în tovărăşia mai multor oameni şi a prizonierei lui, călărise spre vest.

John Blunt imprimă atunci un tempo care epuiza ultimile rezerve de energie ale soldaţilor. Sălbateca vânătoare ţinu trei zile, după care oamenii şi animalele erau rupţi de oboseală. O urmărire mai departe ar fi fost şi fără rost, căci urmele se pierdeau în deşert. Locotenentul se întoarse cu oamenii săi şi John călări singur mai departe.

Într-un mic târguşor auzi apoi de exodul spre Pine Forest. Atunci i se puse ca un văl cenuşiu în faţa ochilor. Îşi împinse, din nou calul şi porni într-acolo, blestemându-l pe Dirk Gosse care-i omorâse prietenul, îi răpise fata şi i luase şi ce-i mai rămăsese: aurul său. Călări zi şi noapte până când ajunse la ţintă.

John Blunt trecu printre oameni, brutal şi fără să ţină seama de nimic. Îi auzi strigând:

— Ce cauţi aici?

Ar fi vrut să le răspundă:

— Duceţi-vă la dracu’! Nu ştiţi că această vale este proprietatea mea? Dirk Gosse, mizerabilul ucigaş, nu are nici un drept să vă vândă bunurile mele. Oh, acest ticălos, acest hoţ ordinar! Vai de el de-mi va ieşi încă odată în cale! Prin corpul lui trecu un tremur şi pumnii i se strânseră puternic.

Calul, care recunoscuse valea, cu toată schimbarea produsă, necheză tare şi alergă cu capul în vânt – spre locul unde ar fi

trebuit să fie coliba lor.

Ochii lui John Blunt cercetară locul. Coliba nu mai era. În locul ei se afla o baracă din tablă ondulată. Mormântul prietenului său dispăruse. În mina lui se părea că se lucra cu toată viteza. Scrâşnituri de maşini de perforat şi sunetul puternic al ciocanelor răsunau dureros în urechile lui.

Un om se apropiă de el.

— Străine, în această vale nu mai poţi să-ţi găseşti norocul. Trebuie să-l cauţi într-altă. Aici este totul ocupat! spuse el cowboy-ului.

John Blunt îl măsură pe vorbitor cu priviri distrate.

— De ce nu mi-aş mai găsi norocul? Din această groapă am mai scos câteva bucăţele de aur şi voi mai scoate şi altele.

Omul, a cărei faţă plină de cicatrice nu inspira prea multă încredere, răspunse tărăgănat:

— Mi-am spus imediat că am de-aface cu un nebun. Arăţi ca unul care vine direct de la balamuc.

John Blunt alunecă din şea şi se înfipse în faţa străinului.

— Priveşte acest cal! se adresă el acestuia.

Omul făcu un pas înapoi, îşi puse mâna pe tocul revolverului şi spuse:

— Un cal foarte frumos numai că e puţin cam prost ţinut. Nu merită nici 20 de dolari.

— Dar nici nu este vorba de aceasta. N-am intenţia sa ţi-l vând.

— Atunci n-am ce să mă uit la el.

— Numai o clipă, camarade. Vreau să-ţi fac o mică experienţă. Şi fără a da atenţie ochilor înmărmuriţi ai interlocutorului său, John strigă la cal:

— Cob, caţără-te în mină! Te-a strigat Sam!

Calul îşi ascuţi urechile şi se uită întrebător la stăpânul său.

— Hai, du-te! Sam are nevoie de tine. Trebuie să-l ajuţi să scoată afară câteva bucăţi de minereu.

Cob necheză şi începu să alerge într-un trap mărunt. Cu multă atenţie se căţără pe podul de scânduri, pe care-l făcuse stăpânul său, pe drumul spre groapă.

O voce strigă de jos:

— Hei, cal afurisit, ce cauţi aici? Vrei să-ţi ei câteva bucăţele de aur pentru a contribui la raţia ta de ovăz?

Străinul îl privi pe John întrebător.

— Animalul este fără îndoială, un cal dresat de circ cu care

vrei să obţii un mic câştig suplimentar? Cred însă că ar trebui să-l înveţi alte bucăţi artistice. Numai un căţărat pe marginea unei gropi este o atracţie foarte slabă.

Cowboy-ul nu răspunse la această ironie ci păşi spre groapă de unde calul său îl privea.

— Vino, Cob! Te-am înşelat, Sam nu este jos. El zace acolo…

Ochii lui căutară bradul cel negru, unde îngropase pe prietenul. Copacul nu mai era, fiind ars. Probabil, de mult. Îl privi, veninos, pe omul de lângă el şi-l întrebă:

— Ce s-a făcut cu mormântul, care era pe aici, sub un brad?

Întrebatul, căruia gesturile cowboy-ului impuneau din ce în ce mai mult, îi răspunse sec:

— Cine se uită la morminte când avem de exploatat aur?

— Canalie fără pietate, îl apostrofă John şi se sui, din nou, în şea.

Atitudinea lui zgândări curiozitatea omului, care părea să aştepte noii lămuriri.

— Spune-mi, străine, ai făcut diferite aluzii, mi-ai arătat dresajul calului tău şi m-ai şi insultat. Nu poţi să-mi spui ce înseamnă toate acestea?

John, care-şi pusese calul în mişcare, din drum.

— Toate acestea înseamnă că mina este proprietate mea. Eu şi cu prietenul meu Sam Godfrey, care a fost îngropat aici, am lucrat la ea. Mi-am trimis calul la groapa minei pentru a-ţi arăta că a fost dresat să se caţere până acolo, ca să tragă afară bucăţi de minereu. Cred că toate aceste lămuriri îţi ajung. Şi deşi, poate aţi plătit ceva hoţului acestei mine îţi dau sfatul ca, împreună cu tovarăşul tău, să părăsiţi cât mai repede proprietatea mea. Mă întorc curând şi dacă mai găsesc vreun străin pe locul meu atunci..

— Atunci ce? întrebă celălalt provocător, apucând calul cowboy-ului de dârlogi.

— Atunci voi proceda la curăţirea minei după metoda mea, răspunse călăreţul aruncând o ocheadă tocului de unde se vedea revolverul său.

Celălalt îl cercetă cu o privire compătimitoare.

— Ascultaşi părerea mea asupra acestui caz, tinere. Eu sunt posesorul acestui petec de pământ. Mă numesc Chess Dryver şi caut de trei ani aur. Cred că cunosc de aceea, metodele afacerilor de acest gen.

— Şi eu mă numesc John Blunt şi am descoperit acest locşor

cu prietenul meu Sam Godfrey, la cercetarea unei vizuini de viezure. Locşorul acesta l-am şi prelucrat. Este proprietatea mea şi aceasta va admite orice om de treabă.

Dryver râse puternic:

— John Blunt eşti un visător, care nu are nici o perspectivă în chestiuni de acest soi. Regiunea pe care o consideri proprietatea ta a fost înregistrată de mult sub numele altuia.

— Îţi promit ca numele lui Dirk Gosse să dispară repede din registrul oficial. A fost o neruşinare din partea lui de a lăsa să se înregistreze numele lui.

Celălalt scutură din cap.

— Te gândeşti la Dirk Gosse, conducătorul de bandiţi? Ce legătură să aibe aceasta cu lucrurile care le discutăm?

Figura călăreţului se întunecă.

— Dar el a fost acela care a venit aici şi mi-a omorât prietenul!

— Nu, nu dragul meu, „Omul din Nevada” nu are nimic comun cu aceste locuri. Întregul ţinut al Pine Forestului a fost închiriat de Thomas Newton, care la rândul lui transmite dreptul de exploatare prospectorilor. Pentru fiecare bucăţică de pământ cere să i se plătească o anumită cantitate de aur. Pentru moment însă producţia locului este foarte slabă.

John Blunt privi gânditor înaintea lui.

— Newton?… Thomas Newton?… Unde poate fi găsit acest om?

— În lagăr. Unde ar putea fi într-alt loc? Individul îşi încasează singur banii şi vai de acela care refuză plata. Călăreţii lui sunt răi ca dracu şi leagă pe oricine nu are tichetul de plată.

— Aşa dar omul se numeşte Thomas Newton şi se găseşte în lagăr? Bine! Vreau să-l văd şi eu odată pe acest domn.

John Blunt îşi duse un deget la borul marei lui pălării şi se întoarse spre centrul lagărului. În curând află care era casa în care stătea cel căutat.

CAP. XVI

O EDIŢIE SPECIALĂ A ZIARULUI „MORNING POST”

Alura vânătoarei după „Omul din Nevada”, care începuse imediat după isprava din Carson, se înteţi şi mai mult din ziua când ziarele aduseră – cu litere de o şchioapă – ştirea eroicei fapte a lui Frederik Hugett, care reuşise să răpească temutei bande a „Secerătorilor” suma de 150.000 dolari. Poveştile despre puterea de nerăpus a bandei dispăruseră dintr-odată şi numărul participanţilor la goana pentru câştigarea premiului de 10.000 dolari se îngroşase.

La început, ziarele avură fapte precise; pe urmă recurseră la vasta lor fantezie. Şi când nu mai ştiură ce să scrie povestiră cetitorilor lor că şeful bandei fugise peste graniţă, în Mexic.

Acum veni însă marea senzaţie. La redacţia ziarului „Morning Post” se primi o scrisoare care păru atât de interesantă încât se scoase o ediţie specială, care scria cu titlu peste pagină: *„Omul din Nevada anunţă”* Ziarul însera următoarele:

> Am primit, de o jumătate de oră, o scrisoare pe care o împărtăşim cititorilor noştri fără cea mai mică întârziere. Cazul bandei „Secerătorilor” nu va fi rezolvat încă multă vreme şi va mai aduce încă multe surprize. Căci iată ce spune scrisoarea primită:

Foarte stimată redacţie!

În ultimul timp s-au împrăştiat, în diferite ziare ale ţării noastre, ştiri asupra mea care nu corespund realităţii, înainte pe toate vă rog să luaţi cunoştinţă că nici prin vis nu mi-a trecut să părăsesc frumoasa noastră ţară. Nici nu mă gândesc la aşa ceva. Cum să renunţ la un asemenea câmp de activitate, cum este California? Îmi place prea mult aici pentru a-mi strămuta domiciliul în Mexico, cu viaţa lui atât de nesigură. Aceasta ar fi prima chestiune! În ceea ce priveşte suma de 150.000 dolari care mi-a fost furată vă rog să comunicaţi că mi-o voi relua cu procente.

În afară de aceasta dau, tuturor acelora care vor să mă prindă, sfatul să nu se ostenească mai departe deoarece cu toţii nu se vor alege decât cu timp pierdut. Guvernul poate să-şi economisească premiile puse pe capul meu sau să le întrebuinţeze pentru scopuri de binefaceri.

Ceea ce urma era tipărit cu alte litere:

Mă adresez lui Morning Post *deoarece îl socotesc ca ziarul cel mai răspândit, cel mai serios şi cel mal bine informat. În afară de aceasta, de ani de zile îi sunt cititor fidel, ceea ce nu pot spune despre celelalte ziare.*

Iată de ce îi trimit această scrisoare care vreau s-o citească toţi locuitorii ţării noastre.

Cu asigurarea deosebitei mele stime,

Omul din Nevada.

Scrisoarea explodă ca o bombă în Carson şi provocă o enervare maximă.

Inspectorul general Sanson îi arătă ziarul detectivului care avusese „întrevederea” cu Dirk Gosse şi-i spuse:

— Dragul meu, situaţia este foarte serioasă. Cazul acesta trebuie adus la un sfârşit. „Omul din Nevada” trebuie să se simtă într-o siguranţă perfectă, dacă-şi poate permite asemenea obrăznicii.

Hugett continuă:

— Vroiam să mai aştept anumite informaţii. Dar dacă sunteţi de părere să accelerăm atunci sunt pregătit să încep.

— Sper că de data aceasta vei face lucru complet.

CAP. XVII

OAZA MISTERIOASĂ

Sylvia se făcu că-şi pierde echilibrul şi alunecă spre dreapta, în întuneric.

Imediat fu apucată de o mână puternică şi trasă înapoi. În acelaş timp, o voce tunătoare îi spuse:

— Allo, domnişoară, nu ne făcea de lucru.

Sylvia râse pe furiş. Vocea aceasta o cunoştea. Călăreţul din dreapta ei era Dirk Gosse! Era „Omul din Nevada”!

Fu surprinsă de drumul pe care-l apucase, printre stânci prăpăstioase şi aproape inaccesibile, dar se sperie când observă că se îndreptau spre pustiul acela în care John Blunt vru să-l caute pe „Omul din Nevada” şi despre care-i povestise atât de mult bătrânul Cunard.

— Călărim spre deşertul Rock? întrebă timidă pe Dirk Gosse.

Acesta o privi şi râse:

— Spre lagărul meu, fu răspunsul lui.

— Atunci John Blunt a presupus exact, îşi spuse ea. Dacă ar şti el că refugiul meu este în acest teribil pustiu, apoi întrebă, cu glasul sugrumat de emoţie: La lagărul d-tale sunt nişte stânci negre, măreţe?

Dirk Gosse o privi întrebător:

— Ce şti despre aceste stânci?

— Cunard, şeful cowboy-lor mei – mi-a povestit despre ele şi presupunea că la aceste stânci trebuie să fie o oază… cu apă curgătoare şi palmieri…

— Aşa! Bătrânul Cunard! El putea s-o ştie!

— Cunard cunoştea lagărul d-tale?

— Aceasta nu, dar a nimerit bine, răspunse Dirk Gosse. Mai târziu ar putea să-ţi povestească cum a ajuns la această presupunere. Cu toate acestea trebuie să se considere fericit că nu a găsit lagărul meu…

Sylvia nu vru să întrebe ce s-ar fi întâmplat cu Cunard. Îşi putea închipui că nimeni nu trebuia să ştie acest secret.

Începu călăria prin pustiu şi Sylvia putu să-şi dea seama că Cunard nu exagerase. Căldura era îngrozitoare, lumina orbitoare şi supunea ochii unei mari cazne…

Nu pierdu însă nici un moment încrederea în bărbatul care călărea lângă ea şi totuşi – cum nu-i venea să mai creadă – era un temut şi rapace şef de bandă. Când soarele asfinţi, ajunseră la oază. Ea văzu cu uimire crescândă o regiune sălbatică înverzită care se ridica în mijlocul pustiului…

Deşertul Black Rock, după cum îl arăta numele, este un pământ golaş străbătut de stânci şi ziduri de granit, o ţesătură de piscuri, pereţi, defileuri şi mari abisuri, fără nici un fel de vegetaţie, doar cu nişte cactuşi izolaţi. Fără viaţă animală şi lipsit de apă. Vai de călăreţul al cărui drum duce prin această pustietate, dacă nu are burduful plin cu apă. Ar căuta zadarnic un izvor sau o gaură cu apă, spre a stinge setea lui şi a animalului său. Luciul alb al soarelui, intensificat de cuarţul stâncilor şi nisipului, îi va usca sângele în vine. Trebuia să moară acela care a păşit în deşertul Black Rock fără să-şi fi luat măsurile de precauţiune necesare.

Locşorul pe care-şi clădise Dirk Gosse lagărul său constituia – deşi era în mijlocul deşertului – o excepţie fericită. Între nişte stânci înspăimântătoare era un cuib de numai o sută de paşi în lăţime, cu o vegetaţie bogată. Intrarea în acest paradis, a cărei cunoaştere Dirk Gosse i-o datora lui Old Deed, era din cele mai dificile, începea într-o îngustă despicătură a stâncii care părea să fie numai o crestătură. În realitate era o trecere care ducea într-o adâncitură în zig-zag, cu pereţi stâncoşi ameţitori şi se termina în valea amintită. Era ca o ironie diabolică izvorul răcoritor care susura acolo, în timp ce la o depărtare de numai o bătaie de armă, în deşertul de afară, oamenii şi animalele mureau de sete.

Sylvia ieşi dintr-un mic cort, care i se pregăti sub o ieşitură a stâncii şi se uită după Dirk Gosse.

— Hei, Dirk, ce s-a întâmplat? Cred că nu ai de gând să mă laşi singură în această sălbăticiune? ţipa ea.

Cel strigat râse:

— De ce nu? N-ai de ce să te temi. Pe aici nu se rătăceşte nici un om şi merinde avem destule.

— Nu despre aceasta este vorba. Stâncile acestea uriaşe şi puţinul pământ liber mă îmbolnăvesc. Am veşnic impresia că,

într-o zi, aceste stânci vor cădea peste mine şi mă vor îngropa sub ele. Încotro pleci? Trebuie s-o faci?

— Da, trebuie s-o fac, fetiţo. Am treabă în lagărul căutătorilor de aur. Am presimţirea că Ed Raffert are nevoie de mine. Aş fi trebuit să nu-l trimit acolo. Are gură prea liberă şi este nechibzuit.

— Vei fi prins, Dirk, dacă vei fi recunoscut. Toţi sunt pe urmele tale şi apoi…

— Şi apoi ce? Spune liniştită ce gândeşti.

— Vei fi legat şi spânzurat de primul pom şi acesta va fi un sfârşit prea trist pentru „Omul din Nevada”.

— N-avea nici o grijă. Nu mă las prins atât de uşor!

— Ce să-i spun lui Old Deed, când se va întoarce cu oamenii?

— Să mă aştepte cu băieţii şi sub nici un motiv să nu vină după mine. Cred că se va întoarce încă astăzi. Eu voi veni mâine seara înapoi şi dacă toate vor corespunde aşteptărilor dansul poate să meargă mai departe. La revedere, domnişoară! Şi n-avea nici o grijă de stânci! Nu cad atât de uşor. Au rezistat mii de ani şi vor mai dura alte mii de ani.

Dirk întinse fetei mâna, îşi apucă calul de dârlogi şi plecă.

Privirile Sylviei îl urmăriră până când dispăru în dosul unui bolovan uriaş.

CAP. XVIII

THOMAS NEWTON CONTRA LUI JOHN BLUNT

Doi băieţi îmbrăcaţi în haine de călărie, cu revolvere la cingătoare, flancau uşa casei în care Thomas Newton îşi stabilise cancelaria. Păreau a fi nişte paznici personali ai acestuia căci în momentul în care John Blunt trecuse pragul fu întrebat – pe un ton ridicat – ce căuta.

Cowboy-ul le răspunse pe acelaş ton.

După o scurtă dezbatere drumul îi fu lăsat liber.

Thomas Newton nici nu-şi ridică privii ea din cărţile sale când călăreţul pătrunse în odaie. Cowboy-ul nu făcu caz de aceasta şi-i spuse:

— Newton, cred că al trebui să-ţi ridici nasul ca să poţi să mă priveşti. Cărţile nu fug de aici pe când eu sunt grăbit.

Bătrânul ridică capul.

— Omule, ce-ţi trăsneşte prin cap? Cum vorbeşti?

— Cum trebuie de vorbit cu oameni de teapa ta.

Faţa lui Newton deveni cenuşie. Ochii îi luciră supăraţi şi vocea îi deveni răguşită de furie.

— Dacă nu părăseşti camera imediat, cal sălbatec ce eşti, dau ordin să fi aruncat afară! Ai înţeles?

John se învârti, degajat, prin odaie, închise uşa cu cheia, pe care o scoase din broască.

Bătrânul sări mâniat în sus şi mâna lui tremurătoare se întinse spre sertarul în care îşi păstra revolverul.

Cowboy-ul, care-i urmărea mişcările, strigă la el:

— Lasă prostiile, bătrâne! Sunt mai repede ca tine şi de împuşcat în nici un caz nu poţi cu nişte mâini atât de

tremurătoare.

Newton mormăi:

— Deschide imediat uşa sau strig după ajutor.

— La primul strigăt pe care-l scoţi glontele meu îţi va crăpa ţeasta.

Bătrânul respirând greu, se aşeză.

— Spune-mi ce vrei de la mine! Bani? Sau ce?

— Nimic altceva decât să discutăm câteva minute. Dacă ai să fi cuminte şi vei răspunde la întrebările mele nu ţi se va întâmpla nimic. Ferească Dumnezeu însă să te încăpăţânezi.

— Vorbeşte odată, în numele dracului, dar fă-o scurt căci sunt foarte ocupat.

John îşi luă un scaun, se aşeză tacticos, îşi puse un picior peste altul şi începu:

— Mai întâi doresc să ştiu, bătrâne, dacă este adevărat că ai concesiunea pentru întreaga regiune şi dreptul s-o împărţi în bucăţi.

Newton, care şi mai calmase nervii, răspunse înţepat:

— Ca să afli aceasta nu aveai nevoie să mă ameninţi cu revolverul. Ţi-aş fi spus-o fără nici o presiune. Da, eu sunt posesorul concesiunii. Sau te gândeşti că sunt numai un mincinos care şi-a asumat un drept pe care nu-l are? Acolo, în casa de bani, stă actul oficial şi dacă vrei poţi să-ţi vâri nasul prin el. Nu sunt atât de mic la suflet pe cât o arată aparenţele.

— Mulţumesc, afirmaţia ta îmi este suficientă.

Newton deveni negustor.

— Vrei o parcelă? Poţi s-o capeţi. Din păcate locurile bune sunt date. Dar aur se găseşte suficient aici. Trebuie numai să munceşti cu râvnă. Probabil că locurile mai bogate în minereu n-au fost încă atinse.

— Nu te osteni, nu mă gândesc la nici o parcelă. Te sfătuiesc însă să te ţii bine căci ai putea să cazi de emoţie, după cele ce-ţi voi spune.

— Nu-mi plac ghicitorile, tinere! Trebui să devii, de aceea, mai explicit dacă vrei să ajungi la un rezultat.

Vocea cowboy-ului căpătă un ton ameninţător.

— Atunci povesteşte-mi sincer cine ţi-a făcut cunoscută prezenţa aurului în această vale?

Nasul de uliu a lui Newton se lungi.

— Ce te priveşte cum am ajuns la această descoperire?

— Mă priveşte chiar foarte mult, îi răspunse John, căci norocul

care a scos prima bucăţică de aur din această vale sunt eu.

Bătrânul îl fixă pătrunzător.

— Prin urmare eşti John Blunt?

— Da. Dar nu pot să-mi explic de unde noşti numele.

Newton se bâlbâi:

— Eu… l-am auzit odată undeva… dar nu-mi mai amintesc în legătură cu ce.

Cowboy-ul scoase revolverul cu toc cu tot şi-l puse peste picior. Pumnii i se strânseră şi pe frunte îi apăru o cută de încruntare.

— Vreau să te ajut, bătrâne, să-ţi aminteşti cum ai ajuns la cunoaşterea numelui meu! Prietenul meu Sam Godfrey şi cu mine am făcut prima groapă în această vale. Într-o zi, în timpul lipsei mele, tovarăşul meu fu jefuit şi omorât de nişte bandiţi care au trecut pe aici.

Bătrânul sări în picioare şi ţipa:

— Pentru ce mile povesteşti toate acestea? Ce legătură au cu mine?

— Cu tine nimic, dar tocmai pe această cale vroiam să te aduc să-ţi aminteşti de unde îţi este cunoscut numele meu.

— Nu găsesc nici o legătură.

— Dar eu da, bătrâne, căci prietenul meu a fost ucis de Dirk Gosse. Ori acesta este omul tău de încredere, care ţi-a vândut pe bani grei secretul minei, pe care el nu şi-o putea păstra. De la el ai auzit şi numele meu.

Un râs răguşit ieşi din gâtul bătrânului. El strigă:

— Eşti cam pretenţios, tinere. Vrei să mă pui în legătură cu „Omul din Nevada”?

— Presupun că nu este vorba numai de o legătură oarecare ci de o adevărată tovărăşie.

Newton se ghemui ca şi când ar fi vrut să sară la interlocutorul său.

— Dacă eşti atât de sigur, ai avea toate motivele să întrebuinţezi un ton mai ponderat în discuţia cu mine.

— Nu mă tem nici de „Omul din Nevada” şi nici de tine. De la el pretind satisfacţie pentru viaţa prietenului meu, iar de la tine proprietatea mea.

— Eşti beat, John Blunt!

— Poate te fac însă atent că atunci când sunt ameţit am prostul obicei să umblu neprecaut cu îndrăcitul meu revolver. Gândeşte-te bine la aceasta. Îţi dau timp 24 de ore să-ţi bagi

chestiunea în cap şi aştept, apoi propunerea ta.

Bătrânul strigă după el:

— Propunerea care am să ţi-o fac poţi s-o auzi acum. Du-te la dracu'!

John se opri liniştit.

— Cred că în 24 de ore vei avea alte gânduri. Omul nu trebuie să se grăbească niciodată cu deciziile lui.

În acelaş moment uşa fu desfăcută cu forţa şi înăuntru pătrunse… Frederik Hugett. El sforăia ca un cal, care făcuse 30 de mile.

Newton îi merse, emoţionat, înainte:

— D-ta eşti, domnule Hugett? L-am rugat personal pe domnul guvernator să scoată lagărul meu de sub protecţia înaltei poliţii. Pentru aplanarea micilor diferende sunt suficienţi cei 30 de cowboy pe care i-am angajat în acest scop.

— Dar nu sunt aici în interes de serviciu ci, de astă dată, într-o chestiune complet particulară, îl linişti detectivul.

— Oare n-oi fi vrând să începi să cauţi aur? Mai am libere câteva parcele şi pentru d-ta aş face un preţ foarte ieftin, îl tachină Newton.

— Poate şi asta, dar mai târziu. Pentru moment mă mulţumesc cu privirea fericiţilor care prin mila d-tale trebuie să devină milionari. Detectivul se uită apoi la cowboy şi exclamă:

— Allo, sunt sigur că ne cunoaştem.

— Cu toată bunăvoinţa nu-mi pot aminti, răspunse John politicos.

— Mai gândeşte-te. Cred că era în Silverdeen. Ai sărit în ajutorul meu în momentul când am fost nevoit să primesc câteva palme răsunătoare. Tinere, tinere, omul acela avea o labă! Garantat că n-a fost de carton.

Cowboy-ul râse.

— Exact! Îmi amintesc că atunci era vorba de un chinez.

— Foarte adevărat şi chinezul eram eu. Grozavă mască nu-i aşa?

— Dar îţi mai aminteşti ce ţi-am spus la despărţire?

— Parcă îmi amintesc că mi-ai propus să-ţi vin în ajutor în lupta contra „Omului din Nevada”, fapt care atunci îmi păru de o curiozitate… chinezească. Acuma, da, ştiu că eşti de la poliţie şi lucrurile arată cu totul altfel.

Newton se amestecă în discuţie.

— Pentru că veni vorba despre „Omul din Nevada” trebuie,

Hugett, să-ţi povestesc o istorioară foarte nostimă, care tocmai mi s-a întâmplat! Imaginează-ţi că acest onorabil domn mi-a aruncat în obraz că sunt în legături de afaceri cu „Omul din Nevada”.

Detectivul izbucni într-un hohot de râs.

— Ha, ha, ha, dl. Newton în legături de afaceri cu „Omul din Nevada”? Aceasta este, fără îndoială, cea mai veselă poveste pe care am auzit-o vreodată în viaţa mea. Newton, filantropul, onorabilul cetăţean din Mill, în legături de afaceri cu Dirk Gosse! Excelentă glumă. Eşti un umorist înnăscut, dragă prietene! Hai mai bine cu mine să ne reînnoim cunoştinţa şi să bem împreună un păhărel. Îmi place societatea oamenilor care nu şi-au pierdut complet simţul umorului. Şi cu aceste vorbe îl împinse pe cowboy afară.

Newton strigă după el:

— Cu mine ai terminat, domnule Hugett?

— A fost, dacă pot spune aşa, numai vizita mea de introducere, domnule Newton! Precis mă mai întorc şi atunci pentru o convorbire mai lungă şi mai plăcută. Fără să mai aştepte vreun răspuns se precipită, cu John Blunt, spre ieşire.

Câteva minute mai târziu, în odaia bătrânului intra un bărbat a cărui înfăţişare amintea un călăreţ de circ într-un costum din vestul sălbatec, cu o bogată combinaţie de culori. Era Ben Croats, conducătorul cowboy-ilor pe care-i angajase Newton pentru paza şi liniştea lagărului.

Acesta luă o poziţie militărească şi spuse:

— M-ai chemat, domnule şef?

Bătrânul se apropie mult de el.

— Ce se aude cu Dirk Gosse, omule? De ce nu capăt nici un fel de ştire asupra lui?

— Pentru că nu este de găsit, domnule şef! Trebuie să se fi ascuns într-o gaură de şoarece!

— Trebuie însă să-l am pe acest „Om din Nevada” şi pe fata, care o cară cu el, de asemenea. Mai angajează şi alţi oameni dacă ai prea puţini. Nu contează. Dar adu-mi-l aici. Prea departe nu va trebui să te duci căci garantat că se află undeva în jurul lagărului.

Ben Croats se înclină afectat.

— Ce va sta în puterile mele voi face, domnule şef! Dacă îmi mai angajez 20 de oameni sper să ţi-l aduc.

— 20! 50! Aţâţi câţi ai nevoie! Printre mulţii proşti din lagăr,

care scot aurul din pământ pentru alţii vei putea alege după poftă.

— Oameni găsesc destui. Nici nu este vorba de aşa ceva, întrerupse cowboy-ul. Am şi fost întrebat de mai mulţi băieţi dacă n-am nevoie de ei. Mi se plângeau că s-au păcălit cu parcelele.

Newton completă cu răceală:

— Desigur că nu pot să dau garanţii. Dacă aş ştie unde este de găsit metalul cel galben mi l-aş fi scos singur. Dar ca să mă întorc la afacerile noastre, dragă, mai am o însărcinare pentru d-ta.

— Şi anume?

— A sosit astăzi un individ, pe care-l cheamă John Blunt şi strigă peste tot că el a descoperit această vale. Omul acesta trebuie să dispară cât mai repede posibil. M-ai înţeles, Ben Croats?

— Puteţi să contaţi pe mine, domnule şef! Cred că metoda cea mai bună ar fi să-mi caut ceartă cu el şi apoi să-l împuşc.

— Cum vei rezolva chestiunea nu mă interesează. Important pentru mine este rezultatul final.

— Veţi fi mulţumit, domnule şef!

— Să sperăm! Dacă te gândeşti însă să-l cureţi într-o luptă cu revolverul n-aş avea nimic împotrivă ca şi Frederik Hugett, detectivul din Carson, care a venit adineaori aici, să primească un glonte. Individul acesta îmi este antipatic. Mă pricepi, Ben?

Cowboy-ul îşi schimonosi gura şi spuse:

— Şi încă cum vă înţeleg, domnule Newton!

CAP. XIX

SALVAŢI ÎN ULTIMA CLIPĂ

Dispoziţia sufletească în lagărul căutătorilor de aur nu era din cele mai bune. Informaţiile asupra bogăţiilor aurifere din Pine Forest Range, pe care Newton le difuzase, se dovediră mult exagerate. Newton dăduse peste 2000 de prospecte de exploatare, la preţul de 500 de dolari parcela, dar numai valea în care se găsea mina lui John Blunt se dovedise producătoare. Acolo erau însă abia 100 de parcele, în timp ce celelalte locuri erau atât de sărăcăcioase încât abia produceau banii necesari pentru exploatare.

Afaceri bune făcuse numai Newton. Două mii de concesiuni pe preţul de 500 de dolari fiecare însuma frumosul capital de un milion de dolari care, după scăderea tuturor cheltuielilor, dădea un venit curat de peste jumătate de milion. Şi se mai aşteptau noii veniţi căci zvonurile despre sărăcia în aur a văii, care se auziră, nu erau crezute fiind considerate ca şiretenii grosolane – pentru a opri exodul spre lagărul căutătorilor de aur. În felul acesta, Newton avea în perspectivă câştiguri şi mai mari.

Sărăcia în aur a parcelelor era pentru prospectori, deocamdată, numai de o importanţă secundară, rămânând speranţa găsirii unor filoane bogate.

Descoperirea acestora putea fi o chestiune de zile. Mult mai mare influenţă avea asupra dispoziţiei sufleteşti a căutătorilor nesiguranţa care domnea în lagăr. Newton obţinuse din partea guvernatorului să i se predea lui serviciul de pază, care însă nu corespundea de fel. Aproape în fiecare noapte se întâmpla ceva în lagăr şi anume tocmai acolo unde ziua adusese un câştig mai important. Odată au fost jefuiţi şi găsiţi morţi, cu beregatele tăiate, doi tineri al căror noroc se dovedise proverbial. Astăzi unul, mâine altul şi aşa, la rând, mai toţi prospectorii fuseseră jefuiţi de fructul muncii lor. Corturile şi barăcile nu mai puteau fi

lăsate nici în timpul zilei fără pază căci nimeni nu vroia să rişte ca la înapoiere de la trudnicul lucru să se găsească jefuit.

Pe scurt, despre serviciul de pază al lagărului se puteau spune multe. Călăreţii lui Newton se străduiau mult însă fără nici un rezultat în descoperirea autorilor diferitelor isprăvi. În curând se infiltra un zvon „Banda Secerătorilor”!

Zvonul acesta se întări în momentul când furturile şi crimele se înmulţiră. Nici nu putea fi altfel. „Omul din Nevada” se furişase în lagăr şi oamenii săi erau foarte harnici la lucru.

*

Frederik Hugett îşi trase invitatul la cantină, pe care doamna Cambier, o franţuzoaică, o aranjase într-o baracă îngustă.

Era întuneric când detectivul şi cowboy-ul intraseră în cantină, care era puternic luminata de o lampă cu acetilenă. Ei luară, mai întâi, un aperitiv la tejghea şi se duseră, apoi, în „salon” unde era o animaţie mare.

— Frumoasă adunătură! spuse Hugett, după ce aruncă o privire prin sala plină de fum. Cred că aici aş găsi cel puţin o duzină de ucigaşi şi spărgători.

— Poate chiar mai mulţi, îi replică John. Pe unul l-am şi văzut, dacă ochii nu mă înşală.

— Pentru Dumnezeu, murmură detectivul, acesta este individul care mi-a masat obrazul la Silverdeen. Să mergem să vedem ce ne va spune!

Ed Raffert privi uimit pe cei doi bărbaţi, care fără multă introducere se aşezară la masa lui, pe care se gândise s-o aibe numai pentru el.

— Oh, uite omul care m-a trântit în salonul Micaelei, mârâi el la John. Ai venit să-mi acorzi revanşa?

— Dacă este vorba de revanşă atunci primul cuvânt îl am eu de spus, interveni Hugett.

Călăreţul îşi întoarse faţa sfâşiată de glonte spre vorbitor.

— Pe dumneata. Ce vrei de la mine.

— Probabil că ai o memorie foarte slabă, tinere dacă nu-ţi mai aminteşti de chinezul pe care l-ai pălmuit la Silverdeen, cu mâinile tale murdare, râse Hugett.

— Ce legătură ai d-ta cu chinezul? De altfel atunci am băut peste măsură şi în asemenea împrejurări devin sălbatic. Altminteri sunt un băiat de treabă.

John deveni impertinent.

— Ţine-ţi botul dacă nu vrei să capeţi vreo gaură cap.

Celălalt îi răspunse calm:

— Dacă vrei să faci uz de revolver atunci îţi voi da concursul. Şi e bine s-o ştii dinainte.

— Nu-ţi voi da timp să-ţi scoţi revolverul. A doua oară nu ai să mă mai păcăleşti ca atunci când mi-ai sărit în spate, canalie laşă.

Hugett să înşelă crezând că vor urma, imediat, împuşcăturile de revolver. Căci Ed Raffert continuă să vorbească:

— Ah, înţeleg! Faci aluzii la noaptea aceea în care ţi-am luat fata de lângă foc şi te-am lăsat puţin cam şifonat.

Ochii lui John sclipiră ameninţători:

— Omule, te fac atent că „Coltul” este sub masă îndreptat spre burta ta! La cea mai mică mişcare pe care o vei face se va descărca.

Ceilalţi vizitatori ai locului nu observară nimic din această scenă, care se juca în mijlocul lor. Fiecare era ocupat cu el însuşi. Muzica şi zgomotul acopereau totul.

John nu se lăsă înşelat de calmul ciupitului.

— Dacă nu te decizi să mă duci imediat la şeful tău, Dirk Gosse, trag.

— Ce vrei de la Dirk Gosse?

— Cred că nu trebuie să-ţi explic.

— Ţi-aş îi însă foarte recunoscător pentru explicaţii. Şeful meu m-a însărcinat, dacă te văd să-ţi predau prietenoasele lui salutări.

Ar fi vrut să mal spună ceva dar în aceeaşi clipă năvăliră înăuntru câţiva bărbaţi, palizi şi enervaţi, strigând în cor:

— Crimă, crimă!

Zgomotul încetă, muzica amuţi şi în liniştea mormântală care se făcu unul spuse:

— Da, camarazi, din nou a trebuit să plătească tribut sângeros doi căutători care avuseseră mai mult noroc. Chess Dryver şi cu tovarăşul său au fost atacaţi la mina lor şi înjunghiaţi ca nişte vite. Mai zac încă acolo. Cine vrea poate să-i vadă, dar nu este un spectacol prea îmbietor. Cât despre aurul care l-au scos nu mai este nici urmă.

Un adevărat vifor străbătu odaia. John Blunt ascultă şi el cu atenţie.

— Chess Dryver? Aşa îl chema pe omul care lucra la mina mea, se gândi el.

Vorbele începură să se încrucişeze. O întrebare, un strigăt, blesteme, se auziră din toate părţile. Deodată flutură în gura

tuturor un nume: „Omul din Nevada”.

Malipag, un bătrân prospector, cu o barbă lungă şi albă, se sui pe scenă şi când se făcu linişte începu să vorbească:

— Oameni buni, în viaţa mea am trecut prin toate lagărele căutătorilor de aur dar o ticăloşenie ca aici nu mi-a fost dat să văd nicăieri. Acest Newton este un vultur negru, care şi-a vândut nefolositoarele lui parcele fără să se mai gândească la nimic altceva. Unde s-a mai pomenit ca într-un lagăr să nu existe un şerif şi poliţie? Cei câţiva călăreţi pe care-i ţine sunt nişte câini leneşi, care se culcă seara lângă sobă sau îşi pierd nopţile la masa de joc, în loc să-şi vadă de serviciul lor. Fac, de aceea, propunerea să recurgem la propriile noastre mijloace şi să organizăm propria noastră poliţie, pentru a pune mâna pe acest afurisit bandit, pe „Omul din Nevada”. Căci este limpede că el este amestecat aici, cu blestemat lui bandă a „Secerătorilor”.

— În mai puţin de o săptămână o duzină de oameni de ispravă au fost omorâţi numai pentru a li se putea fura câteva fire de aur. Nu trebuie să lăsăm să se continue cu această situaţie dacă vrem să nu fim găsiţi şi noi, într-o zi zăcând pe pământ.

Izbucni o furtună de aplauze, în care se pierdură toate zgomotele. Nici trapul unor cai, care apropiau în goană de baracă, nu fu auzit. Imediat apăru în odaie Ben Croats, însoţit de vreo 12 cowboy.

La intrarea lor zgomotul se stinse dar reizbucni imediat, cuprinzând şi apostrofări la adresa gărzii lui Newton. Ben Croats, căruia nu-i plăcu această situaţie, căută să-şi atragă ascultarea. Fu însă în zadar. Ochii lui cercetară, parcă rugători, toată odaia şi se fixară asupra lui John Blunt şi a comesenilor lui. O idee diabolică îl străfulgera. Avea cum să-şi pună planul în aplicare şi să potolească această masă pe cale să se dezlănţuie.

Încet se apropiă de masa la care şedeau cei trei bărbaţi şi se plantă energic în faţa lor. Mâna lui serioasă şi atitudinea oamenilor săi, care la un semn înconjurară masa, impuse tăcere căutătorilor de aur.

— „Domnilor” se adresă el mulţimii, supărarea dvs. Este lesne de priceput dar neîndreptăţită. Eu şi cu oamenii mei suntem nevinovaţi de tristele întâmplări din ultimile zile. Am făcut tot ceea ce era posibil pentru a lumina toate aceste cazuri şi să împiedecăm repetarea lor. Dacă rezultatele s-au lăsat aşteptate aceasta se datoreşte numai faptului că avem de luptat contra „Omului din Nevada” şi bandei sale, adică împotriva unui

adversar în faţa căruia şi poliţia s-a dovedit neputincioasă.

— Sunt curios să văd ce pune la cale acest individ murmură Hugett vecinului său John Blunt.

Curiozitatea lui fu repede satisfăcută.

— Domnilor, continuă omul lui Newton, cred că pot în sfârşit, să vă servesc un rezultat. În lagărul nostru a pătruns un om a cărei primă vizită a fost la Chess Dryver, pe care vru să-l lămurească asupra faptului că mina parcelată este proprietatea lui. Omul acela stă aici. Lângă cine? Dacă omul acesta cu fată de pasăre de pradă nu este unul dintre acoliţii lui Dirk Gosse atunci în viaţa mea să nu-mi fie dat să mai călăresc pe un cal adevărat. Pe cel de al treilea nu-l cunosc. Cred însă că aparţine şi el bandei. Restul îl las în seama voastră, camarazi. Cred că veţi şti ce aveţi de făcut.

În odaie se făcu o linişte mormântală. Hugett privi amuţit pe vorbitor şi nici John Blunt nu putu să articuleze nici un cuvânt. Numai Ed Raffert îşi păstra liniştea. El se ridică, se înclină şi zise:

— Felicit pe antevorbitorul meu pentru agerimea lui, căci eu sunt unul dintre călăreţi lui Dirk Gosse.

Efectul vorbelor lui fu indescriptibil. Izbucni un răcnet teribil care făcu geamurile să zăngănească. Revolverele fură scoase la iveală, cuţitele luciră, mesele fură aruncate unele peste altele şi mulţimea se ridică ameninţătoare în faţa celor trei bărbaţi.

Ben Croats privea triumfător, cu un zâmbet ironic pe buze. Ştia ce va urma şi n-avea nevoie să mai mişte măcar un deget. Dar şi John Blunt cu Hugett ştiau că, dacă nu se va întâmpla o minune, le bătuse ceasul din urmă. Nu-şi dădură măcar osteneala să-şi tragă revolverele căci ar fi fost inutil. Ştiau că prima salvă pe care ar trage-o, pentru a se apăra, ar fi fost semnalul unor împuşcături generale.

Hugett încercă să se facă ascultat, dar vorbele lui se pierdură în zgomot. Ed Raffert era singurul care căuta un mijloc ca să scape.

El se gândea la stingerea celor trei lămpi. Dacă ar încerca-o? Trei împuşcături rapide şi fiecare ar fi trebuit să rămână pe loc pentru a evita o nenorocire. Nu ajunse la realizarea planului său deoarece, în aceeaşi clipă, fu apucat de mâini nervoase şi voci înfuriate strigau laolaltă:

— La spânzurătoare! La spânzurătoare! Să spânzurăm pe aceşti porci de câinii.

John Blunt şi Hugett fură şi ei apucaţi de prospectorii furioşi.

Deodată se întâmplă minunea.

Uşa fu smulsă cu putere şi pe prag stătea Dirk Gosse, enorm de uriaş, cu un revolver automat în mâna dreaptă. Vocea lui profundă acoperi zgomotul.

— Oamenilor, eu sunt Dirk Gosse şi vă rog să mă ascultaţi o clipă!

În odaie nu se mai auzi nici zbârnâitul muştelor. Oamenii se traseră îngroziţi înapoi şi luară mâinile de pe prizonieri. Atât de mare era respectul lor pentru acest om temut.

Dirk Gosse se întoarse degajat şi vorbi:

— Old Deed, nici un om nu va părăsi casa viu dacă băieţilor noştri li se va atinge măcar un fir de păr! Ferestrele şi uşile să fie ocupate şi să fie împuşcat oricare nu se va supune.

Fără să mai aştepte vreun răspuns se întoarse către oamenii din sală şi începu să vorbească:

— Bărbaţi din California, aţi fost la un pas de a face o prostie îngrozitoare. Să fiţi mulţumiţi că am venit la timp pentru a vă împiedeca. Raffert, Hugett, Blunt, veniţi la mine!

Din câteva sărituri Hugett şi Raffert fură lângă el. John şovăi. Aşa se arăta întâlnirea dorită cu acest bandit? se gândi el şi rămase pe loc.

— John Blunt şi pe d-ta te vizează ordinul meu! strigă Dirk Gosse.

Cowboy-ul se supuse şi păşi către uşă, unde Ed luă prizonier şi-l scoase afară împreună cu Hugett.

Oamenii începură să se agite, aţâţaţi de Ben Croats care vedea planul său năruindu-se.

— Tăcere, strigă Dirk Gosse şi îndată se făcu linişte. „Oamenilor”, spuse el, acum plec dar mă voi reîntoarce curând. Vă mulţumesc că mi-aţi scutit cele 50 de gloanţe care se găsesc în revolverul meu, căci aprovizionarea cu muniţii îmi face, uneori, greutăţi. La revedere!

Fără cea mai mică urmă de frică de un glonte care l-ar lovi pe la spate, se întoarse şi părăsi cu paşi mari cantina. Imediat se auzi un zgomot de copite, dovedind că plecase cu oamenii săi.

Madam Cambier care, în tot acest timp, stătuse ascunsă în pivniţă intră în odaia în care bărbaţii mai stăteau cu gurile căscate.

— Laşilor. Sunteţi aici peste 100 de oameni şi v-aţi lăsat intimidaţi de unul singur. Da, da, proştilor! Dirk Gosse a venit călare singur iar comanda dată oamenilor săi de afară a fost un

truc.

Vorbele ei căzură ca o lovitură de fulger. Urlând, oamenii alergară afară, în frunte cu Ben Croats. În acel moment tocmai dispăreau în întuneric patru călăreţi şi câţiva cai liberi. Oamenii lui Newton începură să blesteme ca în codru când văzură că fuseseră luaţi caii lor.

CAP. XX

NOU PREMIU PE CAPUL LUI DIRK

— Laşule, canalie infamă! urla Newton la şeful cowboy-lor săi. Vine aşa numitul „Om din Nevada” complet singur în lagăr şi vitejii mei călăreţi îl lasă să se plimbe în voie. În loc de a-l prinde îi mai fac un serviciu, lăsându-i să le fure caii. Afurisită bandă de porci! Şi pentru aceasta vi se plăteşte un salar cum nu se plăteşte în nici un alt stat.

Ben Croats, care stătea prăfuit şi asudat în faţa şefului său, făcu încercarea să se scuze.

— Noi am fost atenţi! El s-a comportat însă ca şi cum ar fi avut o întreagă bandă cu el, iar în mână avea un pistol automat de cea mai nouă construcţie, cu 50 de lovituri în zece secunde.

— Taci din gură! zbieră bătrânul, care astăzi părea mai nervos ca oricând. Nu vreau să mai aud nimic. Nu mă interesează ce avea în mână. Datoria voastră era să-l prindeţi şi să terminaţi cu ceilalţi doi. Pentru banii mei pretind lucru complet nu cârpăceală.

— Presupun că până acum aţi fost mulţumit de serviciile mele, răspunse Ben sec.

Ochii lui Newton sclipiră suspect. Faţa i se făcu galbenă şi se încreţi în o sută de cute.

— Refuz un lucru care n-a fost executat întocmai. Cei câţiva funzi de aur abia merită discuţia, mai ales că jumătate din ei au fost furaţi.

— Domnule şef, vreau să cred că nu ai intenţia să cauţi pretext de ceartă. Ai putea s-o nimereşti prost dacă îmi va veni în cap şi v-aş scoate vata din urechi, care vi-o puneţi când alţii trebuie să execute pentru dvs. lucruri murdare.

Newton îşi ridică capul.

— Ce să însemne limbajul acesta?

— Ştiţi ce vreau să spun. Socotesc, de aceea, că lămuriri suplimentare sunt inutile.

Bătrânul tăcu o clipă. Pe urmă spuse:

— Asupra acestei chestiuni vom discuta altă dată. Pentru moment mă interesează numai capitolul Dirk Gosse. Trebuie să pun mâna pe acest om, altminteri nu-mi voi găsi liniştea toată viaţa. Cred că şi d-ta arzi de dorinţă să te reabilitezi de ruşinea suferită.

— De data aceasta aţi calculat bine, domnule şef. Nu de dragul d-tale ci numai pentru a arăta acestui ticălos cine este Ben Croats. Nu-mi voi acorda nici un fel de odihnă până nu-l voi doborî la picioarele mele.

Peste figura bătrânului trecu un rânjet.

— Îţi dau 1000 de dolari dacă îţi ţii cuvântul dat! „Omul din Nevada” începe să mă incomodeze. Este timpul să fie făcut inofensiv.

Ben Croats continuă:

— Astă-noapte am călărit câteva ore după el şi dacă nu l-am putut ajunge ştiu, cel puţin, unde se găseşte. Omul acesta s-a comportat de astă-dată foarte neprevăzător şi mi-a arătat singur drumul spre ascunzătoarea lui.

— Unde stă ascuns, întrebă Newton, cu un ton care trăda vizibilul lui interes.

— Adânc în pustiu, la Devii Rock, un deşert sălbatec şi stâncos. N-am putut să-l urmăresc până acolo. Pot să dau însă ca sigur că s-a ascuns acolo. Şi fata trebuie s-o aibe la el. Pentru aceasta pot să jur.

Interesul bătrânului se făcu din nou remarcat:

— Ben Croats, dacă mi-o aduci şi pe Sylvia Colly îţi măresc recompensa, care ţi-am promis-o, la 1500 de dolari.

Călăreţul îi întinse mâna:

— S-a făcut, domnule şef! Cred că banii poţi să i-i plăteşti imediat.

— Mai întâi treaba! Când pleci?

Înainte de toate trebuie să dorm câteva ore, deoarece lunga călărie de azi noapte m-a obosit rău. După masă însă plec cu oamenii mei şi dacă vom călări mai întins vom ajunge dimineaţa la locul ascunzătorii.

— Câţi călăreţi îţi ei?

— Bine înţeles că pe toţi 40, căci Dirk Gosse nu e un adversar uşor.

— Suntem înţeleşi, camarade. Vei pleca cu oamenii tăi şi ca să nu te sperii din nou când Dirk Gosse îţi va pune în faţa ochilor un revolver automat îţi voi da şi ţie spre folosinţă câteva din aceste revolvere. Tocmai mi-au venit ieri.

— Bravo, domnule şef! O jumătate de duzină din aceste revolvere ar face minuni.

— Pot să-ţi dau o duzină întreagă. Vreau însă ca în cel mult două zile Dirk Gosse să-mi fie adus aici viu sau mort.

Ben Croats se ridică şi spuse mândru:

— Sper, domnule şef, că voi putea să vi-l aduc.

— Aşa sper şi eu. Şi dacă vei izbuti să mi-o aduci şi pe Sylvia Colly, va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Când Ben Croats plecă se putea vedea că Newton stătuse drept, în timpul convorbirii, numai cu multă osteneală şi printr-o energie diabolică, căci imediat căzu pe scaun. În ultima vreme i se întâmplase destul de des asemenea crize. Astăzi însă era mai puternică de cât oricând.

Stătea ca paralizat şi privea cu ochi sticloşi înaintea lui. Simţea cum o mână rece se ridica încet spre inima lui, pentru a i-o strânge cu degete de fier. Vru să se ridice dar nu putu. Gura i se deschise ca şi când ar fi vrut să ceară ajutor, dar nu ieşi nici un sunet. Îl apăsă o răceală de moarte.

CAP. XXI

DUELUL DIN VĂGĂUNĂ

— Lasă-te de prostii, îi spuse Hugett lui John Blunt care puse mâna pe revolver şi făcea o mină ca şi când ar fi vrut să-l provoace la luptă pe Dirk Gosse, care călărea înaintea lor.

Cowboy-ul îi răspunse mânios:

— Este uşor de spus! Dacă ai şti însă ce ruşinoasă este situaţia pentru mine, ai vorbi altfel. Să străbaţi luni de zile prin ţară ca să te socoteşti cu un ucigaş şi banda lui. În sfârşit să-l găseşti şi în loc să-l împuşti eşti învins prima oară şi lăsat ca un pachet bine legat în prerie. A doua oară trebuie să-i mai mulţumeşti individului pentru că ţi-a salvat viaţa.

— Aceasta este foarte just, spuse detectivul. Fără intervenţia lui Gosse am fi fost rupţi de mult în bucăţi sau am fi fost spânzuraţi, de cine ştie care cracă mai groasă. Am fost bine înfundaţi de omul lui Newton, care ne-a pus într-o situaţie atât de dificilă, încât nu puteam ridica măcar un deget. Desigur că individul a primit instrucţiuni speciale din partea şefului său cu privire la noi.

Hugett schimbă apoi discuţia.

— Aş vrea să ştiu, în fond, unde duce drumul nostru. Călărim de două ore ca nişte nebuni şi Dirk Gosse pare să nu se gândească să se oprească.

Cowboy-ul îl lămuri:

— Nici nu te vei putea odihni atât de curând. Cunosc drumul acesta. Duce direct în pustiu. Dar… îşi coborî vocea la un murmur abia perceptibil… cred că celor doi dinaintea noastră le este egal dacă noi călărim sau nu după ei. Propun, de aceea, să ne furişăm în tufiş şi să dispărem.

— Ar fi o nerecunoştinţa prea grosolană, John Blunt. Abia vrei să-ţi salveze viaţa şi imediat să spălăm putina. Nu pot să mă întovărăşesc la o asemenea ispravă.

Ca şi când ar îi auzit ceea ce aceştia vorbiseră, Dirk Gosse se întoarse spre ei şi le spuse:

— Strângeţi dârlogii cailor! Trebuie să coborâm acum şi conformaţia solului nu este din cele mai bune. Ţineţi-vă aproape de mine, dacă nu vreţi să vă frângeţi gâtul.

— Îţi dai seama de greşeala ta, camarade? întrebă detectivul pe şoptite pe partenerul său. Omul acesta este mult mai atent asupra noastră decât gândim. Nu cred să putem dispărea. Plănuieşte ceva pentru noi.

— Şi eu cu el, spuse cowboy-ul mârâind ca răspuns şi-şi făcu calul să-i simte pintenii.

Era târziu dimineaţa când mica ceata ajunse la lagărul lui Dirk Gosse. Două duzini de cowboy puternici, în frunte cu Old Deed, înconjurară pe conducătorul lor şi-l salutară furtunos. După felul cum la salutat se putea vedea că conducătorul acestor oameni era foarte iubit.

Dirk Gosse sări din şea, aruncă dârlogii calului unui om şi se îndreptă spre asociatul său:

— Ce mai este nou, Old Deed?

— Nimic important. Armata a plecat de la „ranch” şi poliţia, de asemenea, nu pare să se mai intereseze prea mult de noi. Numai câţiva tineri exaltaţi, excitaţi de premiu, sunt în căutarea noastră. Şi o trupă a ieşit înaintea noastră. Cred însă că a doua oară nu o va mai face, deoarece i-am luat revolverele şi i-am dat o mică bătaie, ca să-i treacă pofta de a mai asculta şi vedea.

— Ce veste îmi trimite Micaela?

Bătrânul făcu o mină şireată:

— Micaela? Nu mi-a spus nici măcar o vorbă.

John Blunt şi detectivul coborâtă şi ei şi se uitară cu priviri admiratoare la mica vale, care stătea în mijlocul acestui teribil pustiu ca o adevărată grădină a raiului. Când ochii cowboy-ului se opriră asupra cortului cel alb simţi o puternicei emoţie. „Sylvia!”, prin minte şi dinţii i se strânseră, scrâşnind.

Din cort mai ieşi, puţin după aceea, doamna Micaela, urmată de Sylvia Colly.

Ed Raffert se întoarse zâmbind către cowboy:

— Pare cam curios când un bărbat îşi ţine două femei într-un lagăr. Nu i aşa? Dirk Gosse poate însă să-şi permită acest lux, fără să atingă moralitatea, căci el este, pe câte ştiu, mormon (N.T.: o sectă de oameni care admite poligamia). Iată de ce nu mă miră cât de bine trăiesc împreună aceste două frumuseţi.

John nu-i răspunse nici un cuvânt. Ochii îi trădau uimirea şi colţurile gurii arătau dispreţul său.

Micaela fugi şi se agăţă de gâtul lui Dirk o primi bucuros în braţe.

— Iată o adevărată surpriză, Micaela! Cine ţi-a insuflat gândul să vii după mine?

Ea râse semeţ:

— Gelozia mea! Căci n-am să te las multă vreme singur cu o rivală atât de frumoasă. Te-ar aranja, nu?

— Da, recunoscu Gosse.

— Şi pe mine, interveni Sylvia şi întinse protectorului ei mâna.

Privirea lui Gosse se abătu spre John. Acesta stătea ca şi cum fulgerul ar fi căzut lângă el.

— Apropie-te, John Blunt, îl invită el. Pare că nu te bucuri că vezi aceste două doamne atât de bine dispuse.

Abia atunci fu observat John de cele două femei. Sylvia se înroşi puternic când privirile i se încrucişară cu cele ale lui John. Micaela, din contra, se duse degajată către călăreţ pentru a-l saluta. John îi întoarse însă brusc spatele şi începu să-şi deschingă calul.

— Omule, îi şopti Hugett, poartă-te mai manierat, când două femei atât de frumoase au a-ţi spune ceva!

Fără să se oprească din lucrul său, John îi răspunse grosolan:

— Nu sunt curios nici pentru una şi nici pentru cealaltă.

Acestea le spuse cu un ton atât de ridicat, vorbele lui să poată fi auzite de toţi.

— Bădărane, îi strigă Micaela, te-am considerat cavaler. Trebuie însă să recunosc că m-am înşelat.

Apoi se adresă logodnicului ei:

— Ai fi putut să-l laşi acolo unde şi-a înţărcat mutu iapa! De ce l-ai adus în lagăr?

Dirk Gosse râse ironic:

— Nu l-am poftit să vină cu noi. A venit singur după mine. Am dreptate, John Blunt?

Răspunsul cowboy-ului nu se lăsă mult aşteptat:

— Exact! Am venit de bună voie cu scopul să găsesc, în sfârşit, locul să ne socotim!

— În regulă, îi răspunse interlocutorul său – sunt pregătit să-ţi acord această şansă. Mai înainte am însă altele de făcut. Cred că doamnele m-au aşteptat cu micul dejun. Te rog, domnule Hugett şi d-ta eşti invitat! Şi fără să se mai preocupe de cowboy, Dirk

Gosse păşi împreună cu cele două femei şi cu Hugett în cort.

După câtva timp un călăreţ veni la John, care se trântise într-un colţ al văii şi-l pofti să vină la şeful său.

Dirk Gosse stătea în tovărăşia lui Old Deed, Hugett şi cele două femei, în faţa cortului. Drept fotolii folosiseră bucăţi de stâncă, care fuseseră rostogolite până acolo.

— Te rog ia loc! îi spuse şeful lagărului cu bunăvoinţă şi arătă spre o bucată de stâncă lângă Sylvia.

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare.

— Vei obosi, tinere, îl ironiză Dirk Gosse, căci va dura cam mult cele ce vreau să ţi spun!

— Nu trebuie să lungeşti vorba, Dirk Gosse. Nu vreau să aud din partea d-tale decât că eşti gata să lupţi cu mine.

Celălalt îl întrebă ironic:

— De ce vrei cu orice chip să te lupţi cu mine? Putem să ne rezolvăm diferendele şi pe altă cale.

John Blunt îşi fixă privirea asupra Sylviei.

— Sunt destui oameni care se lasă înjosiţi de duşmanul lor cel mai mare şi-i mai acordă şi stimă. Eu nu aparţin acestei categorii. Vreau să-mi rezolv cinstit diferendele, pe calea armelor.

Hugett interveni în discuţie:

— Prietene, cred că ai putea să-l asculţi pe Dirk Gosse până ce-şi va termina povestirea!

Cowboy-ul îl privi mustrător:

— Mai bine taci! Mulţumesc de sfaturile unui om care se simte bine în tovărăşia tâlharilor şi asasinilor. Acum sunt şi eu lămurit de ce poliţia nu reuşeşte să-l facă inofensiv pe „Omul din Nevada”.

Micaela se adresă atunci iubitului ei:

— Gândeşte-te, Dirk, că ai lăsat să ţi se spună prea multe. Termină cu el.

Dirk Gosse se ridică şi veni spre cowboy.

— Vrei deci să te baţi cu mine cu revolverul, tinere?

— Nu te mai codi atâta, decide-te! îi aruncă în obraz adversarul său.

Old Deed se declară de acord şi el cu această părere.

— După părerea mea, lucrurile trebuie rezolvate astfel voi comanda să luaţi o distanţă de 20 de paşi şi la comanda următoare veţi trage, în acelaş timp, cu revolverul. Cine va termina mai curând cu celălalt, va câştiga.

— Eşti de acord? întrebă Dirk pe adversarul său.

— Da! aprobă cowboy-ul mulţumit, căci el ştia că nici „Omul din Nevada” nu-l va întrece în iuţeala de execuţie.

Old Deed lămuri mai departe:

— Desigur că la o distanţă atât de mică trebuie să schimbăm revolverele, căci ca să tragi de la 20 de paşi cu propriul tău revolver ar fi crimă, nu duel.

Fără să spună un cuvânt, John îşi scoase revolverul şi-l întinse bătrânului. Dirk Gosse urmă acest exemplu şi arbitrul duelului schimbă armele. După câteva minute cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă. Cowboy-ul îşi încrucişase arma peste piept şi privea atât de indiferent ca şi când cele ce se petreceau nu-l interesau. Călăreţii lui Dirk Gosse, care se apropiară curioşi, flancară terenul duelului, iar Hugett şi cu cele două femei se postară într-o parte.

Privirea lui John o căuta pe Sylvia, care însă se depărtă grăbită, când se simţi observată. „Creatură mizerabilă” se gândi cowboy-ul. „Nu mi-aş fi închipuit niciodată despre această fată că ar putea fi atât de lipsită de inimă încât să se înjosească în faţa omorâtorului familiei ei.”

Vocea lui Old Deed îi curmă gândurile:

— Domnilor, presupun că putem începe. Număr până la trei. La trei, fiecare poate să pună mâna pe revolver şi să tragă atâta timp cât poate şi cât îi permite gloanţele din revolver. Cine trage înainte de comandă, va primi un glonte din partea mea. Deci atenţie! Număr: unu… doi… trei!

John continua să stea, ca şi când ar fi fost un spectator şi nu actor principal al dramei. Distrat, puţin aplecat şi cu ochii pe jumătate închişi. Când însă îl auzi pe Old Deed strigând cu vocea ridicată – trei, mâna îi alunecă ca un fulger după armă şi primele lui împuşcături şi răsunară când adversarul său îşi scoase revolverul pe jumătate. Totuşi Dirk nu căzu, căci acum el îşi ochi atent adversarul. Două detunături se auziră la scurte intervale şi John auzi întâi pe lângă urechea stângă şi apoi pe lângă urechea dreaptă zbârnâitul gloanţelor.

John îşi reţinu cu greu blestemul care-i veni pe buze. „Cum este posibil”, se întreba el, „că nu l-am doborât? Ce pistol mizerabil! Trei împuşcături de la o distanţă atât de mică şi totuşi nici o lovitură în plin!” Trase din nou asupra adversarului său. Totuşi Dirk Gosse rămase în picioare şi-i râdea prietenos cowboy-ului. Râsul acesta îi molipsi şi pe ceilalţi, care izbucniră dintr-o

dată într-un râs colectiv.

John pricepu atunci ce se întâmplase. Cu o smucitură puternică, el aruncă pistolul la picioarele adversarului său şi strigă:

— Mi-am închipuit că trebuie să fie o potlogărie. Cu un revolver încărcat cu gloanţe oarbe nu poate să nimerească nici dracu'!

Dirk Gosse se aplecă după arma şi spuse calm:

— Cum, tinere, te-ai gândit că am să mă las împuşcat mortal? Vreau să mai trăiesc puţin şi să cunosc lumea.

Cowboy-ul se apropiă de el şi-i porunci:

— Dă-mi, numaidecât, revolverul meu! Şi apoi să facem un duel serios. Am crezut până acum că şi bandiţii au o anumită onoare.

Adversarul îi răspunse liniştit:

— Sunt lucruri în viaţă la care gândeşti altfel decât cum trebuie. Ţine minte aceasta, tinere!

— Renunţ la învăţăturile d-tale şi pun, pentru moment, mai mult preţ pe revolverul meu.

— Pe acesta desigur că-l vei căpăta însă neîncărcat, pentru ca să nu te apuci de prostii. Trase toate gloanţele şi-i dădu arma înapoi.

Acesta îl privi furios:

— Şi lupta noastră?

— Mulţumeşte te cu cele două gloanţe care le-am făcut să-ţi sune pe lângă ureche. Presupun că aş fi putut să le plasez mai bine.

— Se trage uşor cu revolverul când pistolul celuilalt este încărcat cu gloanţe oarbe. Am fost un prost că am vrut să lupt cinstit.

— Frumos din partea d-tale că o recunoşti, ironiză Dirk.

— Nu vei mai triumfa multă vreme. N-ai să-mi scapi. Te voi urmări, te voi pândi şi te voi împuşca, chiar şi pe la spate.

— Pfui, ce ordinar! Nici un om cumsecade nu-şi împuşcă adversarul pe la spate, răspunse mânios Dirk Gosse.

— Altfel nu o vrei. Te fereşti de o luptă cinstită. Vai de d-ta când voi fi, din nou liber.

Dirk Gosse se îndreptă.

— Dar eşti liberi Te ţiu prins?

— Sunt liber? întrebă cowboy-ul.

Şeful lagărului întări:

— Desigur că eşti. Ce să fac cu d-ta? Mi-ai fi numai o gură în plus, care cu ideea lui fixă mi-ar strica buna dispoziţie a doamnelor. Cu acest domn – el arătă spre Hugett – lucrurile stau cu totul altfel. Este de la poliţie şi mi-a fugit odată. De acesta trebuie să am grijă altminteri va produce o nenorocire.

— Calul pe care l-am călărit pot să-l iau cu mine? întreba John, care nu-şi revenise încă din uimirea lui.

— Calul, şeaua şi tot ceea ce corespunde la aceasta.

John nu mai aşteptă o nouă invitaţie. Clătinându-se, ca şi când ar fi fost beat, se îndreptă spre mijlocul văii unde îşi văzu calul păscând.

Raffert râse în spatele lui.

— Grozav băiat! Puternic ca un bivol şi precis la împuşcat. Numai că e puţin prost!

Hugett îşi scuză prietenul.

— De ce prost? John Blunt este un călăreţ brav şi iscusit, care păstrează credinţă prietenului său şi după moarte.

Ed răspunse:

— Poate! Când i-am spus însă, astăzi dimineaţă, că şeful nostru este un mormon a crezut imediat. Asemenea poveşti pot prinde numai la proşti.

— Şi îndrăgostiţii! completă Dirk Gosse şi privi râzând la Sylvia.

Aceasta îşi mască jena cu o întrebare:

— De ce îl laşi să plece? Cheamă-l înapoi!

Dirk privi după cowboy, care tocmai se suise în şea şi spuse:

— Fi liniştită, fetiţo şi dacă pleacă, tot se va înapoia!

CAP. XXII

SFÂRŞITUL „OMULUI DIN NEVADA”

În timpul nopţii, John Blunt dădu peste Ben Croats şi oamenii lui. Această întâlnire era să-l coste viaţa, căci când fusese recunoscut, fură trase împotriva lui mai multe focuri şi câteva gloanţe trecură foarte aproape de el. Ben Croats vru să facă un proces scurt cu cowboyul şi să lase să fie împuşcat. Abia după ce acesta spuse că nu are nici o legătură cu banda lui Dirk Gosse şi se oferi să-i conducă pe călăreţi la lagărul acestuia, scăpa de pericol. Căci omul lui Newton se gândi că poate să-i amâne împuşcarea pentru mai târziu.

John Blunt nu-şi mai dădea seama de ceea ce făcea. Creierul lui nu putea avea nici un alt gând decât acela al distrugerii omului cere intrase în viaţa lui ca o furtuna pustiitoare. Ce-l interesa dacă răzbunării lui vor cădea jertfă şi cele două femei? Micaela fusese o gâscă proastă, care-şi dăruise inima unui tâlhar şi asasin, iar Sylvia o creatura falşă, fără suflet, care se înjosise atât încât acceptase să împartă cu alta pe bărbatul pe care înţelese să-l câştige pentru ea. Ce-l interesa pe el ce se va întâmpla cu aceste două femei.

Şi Hugett, detectivul? O poamă bună care se întovărăşise cu „Omul din Nevada” şi devenise ajutorul lui.

John îşi întinse calul în galop încât ceilalţi abia îl puteau urma. Răceala nopţii îi răcorea fruntea încălzită şi-i potolea accesele de furie, care i furnicau prin vine de ore şi-i biciuia sângele în creier. Deodată, din noapte, îi apăru un tablou. Prima lui întâlnire cu Sylvia, în valea Grass. Cum venea în urma lui, blondă şi proaspăta ca dimineaţa. Mai simţea şi acum cum i se încălzise

inima la privirea ei şi cum lumea i se păru, dintr-odată, cu totul altfel. Apoi călăritul acela împreună, timp de două zile, care-i furnizase prima poveste minunată. Până când veni celălalt şi o răpire de lângă focul lagărului lor. Se mai gândi apoi cum alergase după Dirk Gosse pentru a i-o relua. Zi şi noapte, neobosit, atâta timp cât calul lui putuse să se ţină pe picioare. „Afurisite femei”, îi ieşi de pe buze şi obrazul i se împietri.

Ca şi vânătorul sălbatec cu banda lui nebună aş goneau oamenii lui Newton prin pustiul în noapte.

Palida lumină a zorilor alunecă peste vârfurile stâncilor uriaşe când călăreţii ajunseră la intrarea în lagărul lui Dirk Gosse. John Blunt era sigur de reuşita lui. Totul era cufundat într-un somn adânc şi cu sentinelele se va termina uşor.

Ben Croats porunci să fie lăsaţi caii în urmă şi intră cu John în strâmtoare. Ceilalţi îi urmau pe târâş. Oamenii păşeau cu atenţie în îngusta strâmtoare, tăcând şi ferindu-se de orice zgomot. Văzură înaintea lor limpezimea văii când, deodată, răsună – ca o plesnitură de bici – o poruncă:

— Mâinile sus.

— Trădare! strigă Ben Croats. Înapoi la caii – şi îşi puse revolverul în spatele cowboy-ului. Totuşi înainte de a apăsa pe trăgaci porni o împuşcătură din dosul unei stânci şi mâna lui zdrobită lasă să-i scape arma.

Un vorbitor nevăzut se adresă călăreţilor împietriţi de spaimă:

— Ar fi inutil, băieţi, să vă gândiţi la fugă sau apărare. Intrarea prin care aţi venit este ocupată şi ca sa răzbiţi prin faţă tot n-aţi reuşi. V-ar costa numai sânge. Şi ca o confirmare a spuselor lui un revolver automat începu să tragă. Împrăştiind o ploaie de gloanţe deasupra capetelor lor.

— Lăsaţi armele şi treceţi înainte! răsună comanda următoare. John recunoscu vocea rivalului său.

Oamenii lui Newton depuseră armele pe pământ şi se îndreptară spre interiorul văii. În dosul stâncilor începu să se anime şi călăreţii lui Dirk Gosse coborâră de la locurile lor. Câţiva dintre ei, care ţinuseră ocupată intrarea din partea pustiului, veniră din spate, ridicară armele aflate pe pământ şi se îngrijiră ca nici un prizonier să nu încerce să se gândească la o încercare de evadare.

La capătul de intrare în vale oamenii fură luaţi în primire de asediatorii lor, căutaţi de arme şi apoi instruiţi de şeful lagărului:

— Aş putea să dau ordin să fiţi legaţi. Puteţi însă să vă

plimbaţi liber prin vale. Vă fac, totuşi atenţi, că oricare dintre voi se va apropia la mai puţin de 30 de paşi de ieşire va fi împuşcat fără nici o somaţie.

Ben Croats se bâlbâi:

— Protestez împotriva prinderii noastre şi cer să se redea, imediat, libertatea oamenilor mei.

— Protestul tău este comic, omule. Fi recunoscător sorţii că nu am făcut un proces scurt cu voi şi că nu te-am împuşcat împreună cu oamenii tai.

— Nu ţi-am făcut nimic care să-ţi dea dreptul să ne arestezi.

— Ţine-ţi gura. Orice vorbă în plus este de prisos. Ştiu precis ce e cu voi. De altfel întreaga chestiune nu mă interesează căci nu sunteţi prizonierii mei ci ai poliţiei, care este reprezentată aici prin comisarul Hugett.

Omul lui Newton se indignă:

— Poliţia! Ce mă inferează poliţia? Nu am nimic de împărţit cu ea!

Detectivul de el şi-i umăr:

— Dar poliţia are cu d-ta, dragă prietene!

— Cred că nu există nici o cauză, răspunse Ben Croats cu un ton mai scăzut.

— Poate! Trebuie să aşteptăm însă, mai întâia, cercetările din Garson. Pentru început vei sta sub acuzarea de a fi ucis pentru a jefui din ordinul şefului tău, nişte căutători de aur fără apărare. Cred că această lămurire îţi este, deocamdată, suficientă.

John Blunt stătea ca un câine plouat. Nedumerirea lui crescu când Dirk Gosse veni la el şi-i spuse:

— Arăţi cam mirat, tinere. Ai fi fost scutit de acest blamaj, dacă ieri ai fi discutat mai rezonabil şi nu te-ai fi comportat atât de sălbatec. Este însă foarte bine şi aşa căci ne-ai adus oamenii lui Newton. M-ai scutit de o muncă grea. Acesta a fost şi scopul pentru care te-am lăsat să pleci. Am socotit că în măria ta te vei duce să aduci călăreţii lui Newton. Trebuia să-i avem mai întâi pe aceştia pentru a asigura un final frumos dramei „Omului din Nevada”

Cowboy-ul îl privi ca şi cum n-ar fi înţeles nimic.

— Nu ştiu, într-adevăr, ce vrei să spui, Dirk Gosse! Trebuie să devii mai explicit.

Celălalt îl apucă de mână.

— Vino! Îţi voi povesti pe scurt, căci trebuie să plecăm imediat. Nu vei fi supărat pe mine că eşti ultimul care va fi

lămurit. Nu se putea însă altfel.

Dirk Gosse îl duse pe cowboy într-un colţ liniştit al văii. Acolo se aşeză şi Gosse începu:

— M-am născut în Noul Mexic, unde tatăl meu – Lionel Northern – avea o ferma înfloritoare la Blanco River. Îmi mai aduc bine aminte de el, deşi au trecut *25* de ani de când l-am văzut ultima oară. Era un bărbat înalt şi impozant, a cărei viaţă era confiscată de grija pentru familia lui. Mama mea, pe care o asculta ca pe o sfântă, îi născuse trei feciori şi două fiice şi un al şaselea era pe drum pentru că, aşa cum îl auzisem pe tata spunând cu multă plăcere, să se completeze jumătate duzina.

Într-o zi, aveam atunci 11 ani, veni la noi un om întovărăşit de doi călăreţi, care se prezentă Lavrance Sturnbling, cumpărător de vite. Era un omuleţ deşirat, care stătea pe cal ca o maimuţă. Îmi aduc bine aminte de el pentru că avea numai jumătate din urechea stângă. Cealaltă parte era ca tăiată, dându-i o înfăţişare foarte curioasă. Vroia să cumpere vite, ceea ce tatăl meu nu-i putu oferi deoarece cu puţin înainte vânduse jumătate din vitele lui, aproape 3000 de capete. Banii de pe aceste vite, un pacheţel voluminos de dolari, mai stătea încă în cufăr. Lui Sturnbling îi păru rău că nu poate face nici un fel de afacere şi rugă să fie găzduit la „ranch”, împreună cu oamenii săi, până a doua zi, deoarece se resimţea după o călătorie de opt zile. Creare părinţii mei, recunoscuţi ca amfitrioni primitori, acceptară fără nici o discuţie.

Jim Strong. Şeful cowboy-lor noştri, care mă iubea foarte mult, veni călare la „ranch” pentru a lua câteva dispoziţii speciale de la tata. Cerui permisiunea de a-l întovărăşi odată noaptea, pe Jim la cirezi. Deoarece era în plină vară, cererea mea fu aprobată şi putui pleca cu Strong.

În timpul nopţii am fost sculat din somn.

— Dirk, scoală-te! Trebuie să ne ducem imediat la „ranch”, căci pare să nu fie ceva în ordine, îl auzi pe Jim spunându-mi. Mă sculai clătinându-mă de somn şi privi în jurul meu. În direcţia în care era casa noastră cerul era îngrozitor de roş.

— Jim, ranch-ul nostru arde strigai eu – şi mă aruncai în şeaua poneiului meu.

Când ajunserăm acolo nu mai găsirăm decât nişte ruine calcinate şi fumegânde şi sub ele cadavrele părinţilor, fraţilor şi surorilor mele, omorâţi toţi în timpul somnului. Motivul acestei fapte abdominale erau cei 50.000 de dolari pe care-i obţinuse

tatăl meu pentru cirezile vândute şi pe care îi ţinuse în casă.

De spaimă şi de supărare mă îmbolnăvi şi căzui într-o febră puternică, după cum aflai abia după câteva săptămâni. Un frate al mamei mele, Hal Gosse, mă luă la el şi mai târziu mă adoptă. Îmi schimbai bucuros numele, care era stropit de atâta sânge. Când eram încă pe jumătate copil depusei un jurământ ca în toată viaţa mea să mi am altă ţintă decât aceea de a găsi şi pedepsi pe omorâtorul familiei mele.

Câţiva ani străbătui Vestul, în toate direcţiile, mereu în căutarea omului cu jumătate din urechea stângă, al cărui nu ne – Lavrance Sturnbling – era desigur falş. Acum vreo doi ani îl întâlni pe Old Deed, care de peste 10 ani îl căuta pe acelaş om. El îi luase tot aurul pe care-l scosese în ani de muncă dură.

Odată, imediat după tâlhărie, puse mâna pe el şi aruncase cuţitul cu după el. Din cauza enervării, mâna lui Old Deed nu fu atât de sigură şi aşa scăpa tâlharul numai cu jumătate ureche tăiată.

Mă întovărăşi cu acest bătrân şi-l făcui asociatul meu: Angajarăm de trei ori mai mulţi călăreţi decât ne trebuiau deoarece aveam de îndeplinit un plan de luptă pe care-l stabiliserăm în comun. Bănuiam de mult că „Omul din Nevada”, care devenise spaima ţării, nu poate fi altul de cât cel căutat de noi. Uşoarele îndoieli care le mai aveam fură risipite de omorârea lui Colly şi a familiei lui. Era aceeaşi manieră de lucru pe care o văzusem la Blanco River. M-am decis să pun mâna pe el.

Newton, „Omul din Nevada”, nu avea o bandă stabilă. El angaja la fiecare nouă ispravă alţi oameni, dintre care cei mai mulţi nici nu ştiu pentru ce se duc şi cine este conducătorul lor. Principalul lui colaborator era bancherul Henry Painelow, care se ocupa cu angajarea oamenilor – de care se îngrijea, la rândul lui, prin alţi oameni. Odată i se propuse şi lui Ed Raffert, care nu arată prea bine dar care este un băiat de treabă. Aşa ajunsei pe urmele bancherului şi avui primul fir în mână!

La atacul băncii din Mill, plasa „Omului din Nevada” fu ruptă pentru prima oară. Painelow vru să fugă cu jumătate de milion, pe care o scosese dinainte din tezaur. Fu însă prins de Newton şi trebui să depună, din nou, banii în tezaur. Nu fu lucru prea uşor, deoarece caseta numărul doi fusese deschisă de poliţie. El îi depuse într-o altă casetă şi Turvil, casierul, ale cărei declaraţii ar fi putut fi teribile, fu ucis.

Painelow, care-şi pierduse încrederea şefului său, nu avu o

soartă mai bună. Din fericire însă reuşi prin el, puţin înainte de moartea lui, să-l cunosc pe Newton căruia îi fui prezentat ca un om care vrea să trateze cu ei o chestiune referitoare la o mină.

Oamenii mei, cure erau veşnic pe drum, lucrară foarte satisfăcător şi mă îngrijeau cu informaţii foarte bogate. Aşa aflai şi de plănuitul atac asupra fabrici de conserve din Carson. Statui la pândă cu câţiva oameni şi aşa îmi reuşi să smulg prada tâlharilor. Newton se pricepu atunci să mă înfăţişeze guvernatorului ca „Omul din Nevada” şi în felul acesta să se debaraseze de adversarul său cel mai periculos, îndepărtând orice suspiciune asupra lui. Această tentativă nu-i reuşi atât de bine deşi şi Hugett crezuse că a găsit şi a prins în persoana mea pe temutul şef de bandiţi. Toate indiciile pledau contra mea. Reuşi însă să-l fac prizonier pe Hugett şi acesta fu primul căruia îi povesti cum se prezintă lucrurile. Lui îi predai şi cei 150.000 dolari furaţi, care făceau din el un erou. În schimb trebuia să tacă asupra destăinuirilor mele pentru ca Newton să se creadă mai departe în siguranţă, îi mai reveni însă misiunea să culeagă diferit material informativ şi date asupra persoanei acestuia.

Răpirea Sylviei Colly fu o necesitate imperioasă. Newton vroia să pună mâna pe fată pentru a o obliga să-i vândă ferma pe un preţ derizoriu. Călăreţii lui Newton, care de săptămâni se învârteau în jurul câmpurilor ei pentru a o sărăcii în vite, o aşteptară – în noaptea aceea când veni la campamentul nostru – pentru a o prinde şi a duce şefului lor. Dacă atunci m-am purtat cu d-ta mai aspru a fost ca o pedeapsă pentru faptul de a fi sugerat logodnicei mele că eu sunt faimosul „Om din Nevada”. Mi-a trebuit multă osteneală să-i scot aceasta din cap. Iată, John Blunt, toată povestea. Cred că nu am uitat nimic.

John, care ascultase în tăcere această spovedanie, în privi întrebător pe Dirk Gosse.

— Dar Sam Godfrey pe care l-am găsit omorât, cu cesuleţul d-tale în mână?

— Exact, pe prietenul d-tale l-am uitat. Acolo a fost numai o stranie coincidenţă, care mă prezenta ca pe asasinul lui Sam Godfrey. Căci lucrurile s-au petrecut astfel cu câteva săptămâni înainte unui din călăreţi mei îmi aduse ştirea ca la Cort Bidwell a fost zărit un om care pare să fie cel căutat de mine. Am plecat imediat la drum, fără a reuşi însă să-l mai găsesc. La întoarcere spre casă, căci o luai prin Pine Forest Range, veni din întâmplare prin valea în care d-ta şi cu Sam Godfrey exploatai o mină.

Intrai în colibă şi făcui cunoştinţă cu el. Rămăsei aici peste noapte şi el îmi făcu propunerea să devin asociatul lui ca unul ce ştiam de existenţa minei. Îi refuzai oferta. La plecare mi se plânse ca se simte foarte rău fără ceas, neputând sa ţină o socoteală exactă a timpului. Nu aveam decât cesuleţul de mână la mine care, după cum şti, aparţine logodnicei mele. Totuşi ma decisei să-i împrumut ceasul cu obligaţia din partea lui să mi-l trimeată la Garson, de îndată ce va pleca acolo. În lupta cu omorâtorii lui ceasul i se desfăcu de pe mână dar îi alunecă în pumn, în momentul când fu ucis. Omorâtorul fu Newton care, după cum aflai mai târziu, trecu într-o zi prin vale cu câţiva călăreţi. Dovada crimei sale este însuşirea terenului pe care se afla mina.

John Blunt se ridică şi întinse mână adversarului său de până atunci.

— Iartă-mă, Dirk Gosse, dacă am avut o părere atât de greşită despre d-ta! Era însă o dovadă afurisită cesuleţul acela al doamnei Micaela.

Dirk Gosse râse.

— Femeia şi ceasul să nu dai şi nici să iei cu împrumut căci aduce noroc. Şi acum du-te la Sylvia şi cere-i iertare. Ea te aşteaptă.

Şi aşa se făcu că o jumătate de oră mai târziu John şi Sylvia, unul lângă altul, călăreau prin pustiu. Îi urma Dirk Gosse cu călăreţii săi şi, ca încheietori ai grupului Hugett şi Micaela care se amuza teribil de veselele anecdote povestite de detectiv.

Oamenii lui Newton rămaseră sub pază bună în vale.

Dirk Gosse calarea spre ultima răfuială cu „Omul în Nevada”.

John, beat de fericire, nu găsea vorbe pentru a spune fetei tot ceea ce îi simţea inima. I se părea că s-a trezit dintr-un coşmar şi găsea lumea şi viaţa mai frumoasă ca înainte.

— Dar spune ceva, John! Presupun că ai să-mi povesteşti multe.

El se făcu roş ca un licean.

— Exact, d-ră Sylvia. Însă nu ştiu cum să încep!

Ea îl privi ironic.

— De acolo de unde te-ai întrerupt la focul campamentului nostru. Îţi mai aduci aminte? Înainte de a fi întrerupt de Dirk Gosse.

El şovăi.

— Nu… nu mai ştiu într-adevăr, ce am vorbit atunci.

— Dacă nu mă înşel, îmi dădeai sfatul să nu mă mărit. Este exact?

— Nu! Din contră, spuneam că poţi aştepta cu măritişul până când eu…

Sylvia îl stimulă.

— Ei spune odată. Iar te opreşti?!

Călăreţul se aplecă spre ea.

— Ştiu că atunci am pălăvrăgit multe prostii.

— Atunci străduieşte-te ca de astă-dată să vorbeşti mai raţional. Da?

John luă o hotărâre bruscă.

— Cred că cel mai bine ar îi să fac o mărturisire cinstită. Sylvia, vreau să mă căsătoresc cu d-ta şi aceasta dacă se poate, acum.

Ea nu se roşi şi spuse cu calm:

— Gândeam că vrei să spui ceva raţional!

— Nu mi-a venit nimic mai bun în minte. Sunt puţin cam lipsit de pătrundere intelectuală.

Ea îi râse din inimă:

— Dacă este aşa nu mai îmi rămâne nimic altceva John, decât să mă mărit cu tine căci nu este bine ca oameni lipsiţi de pătrundere intelectuală să meargă singuri prin viaţă.

*

Socoteala cu Newton se petrecu cu totul altfel decât cum îşi imaginase Dirk Gosse.

Când ajunse cu călăreţii săi în faţa casei banditului, inspectorul general David Sanson tocmai ieşea de acolo.

— Dumneata aici, domnule inspector general? întrebă Hugett uimit.

— Te-am însărcinat să mă încunoştinţezi imediat când chestiunea cu Newton va ajunge departe. Dar dacă persoane particulare, din lagăr, nu m-ar fi chemat aici aş mai fi stat şi acum la Garson. Din fericire, am găsit imediat un avion, care m-a adus.

— Dar chestiunea cu Newton nu a fost încă rezolvată. Acum trebuie să vină finalul.

— Finalul s-a consumat, dragul meu, îi răspunse inspectorul cu un ton foarte serios.

— Cum? întrebă Hugett înmărmurit.

— Newton s-a spânzurat acum vreo jumătate de oră. Oamenii spun că de două zile îşi ieşise din minţi.

Dirk Gosse nu spuse decât un singur cuvânt:

— Păcat!

Inspectorul general îl completă:

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Thomas Newton, un emigrat englez, „Omul din Nevada”, a fost unul din cei mai mari criminali ai secolului. Lupta contra lui a fost foarte interesantă.

Patru săptămâni după sfârşitul „Omului din Nevada” avu loc la Silverdeen o nuntă, o nuntă liniştita şi cu două perechi fericite: Dirk Gosse cu Micaela şi John Blunt cu Sylvia.

SFÂRŞIT

CUPRINS